

Catalunya

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears · 8a. època · Juliol 2011 · núm. 130 · 0,50 euros · www.cgtcatalunya.cat

www.cgtbalears.org

LA GUERRA UN ALTRE NEGOCI DEL CAPITAL

Papers

de Balears

> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 130 · Juliol 2011 · 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat

LA GUERRA

UN ALTRE NEGOCI DEL

CAPITAL

> ON ENS TROBEM?

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Camí de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca
Tel. 971 791 447 -Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca
Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 -Tel. 666 087 592 menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÉ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública (FAPC)**

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn
Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel./fax 938042985 - cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerc, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937909034

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
fbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, fllcgt_rubi@hotmail.com
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Roselló 10, 08207 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort
pilumcgt@gmail.com
Tel. 633 322 033

Editorial

Contra la doctrina del xoc neoliberal

Mig any ha estat suficient per a veure com el govern de CiU i el seguit de lobbies que es mouen al seu voltant, retallen fins al límit un "estat del benestar" que ja era dels més escarransits d'Europa i que tenia uns nivells de cobertura dels més baixos de la UE. Es tracta d'una deriva neoliberal pura i dura, reduint l'Estat social al mínim i simplement destinant el que queda de l'aparell de l'Estat a garantir el mercat lliure i mantenir "l'ordre" a través d'un aparell policial cada dia més especialitzat a controlar i criminalitzar les dissidències. I tot ben amanit amb una bona dosi de catolicisme d'Estat per marcar que per a ells això del laïcisme té uns límits.

De l'Estat de dret al de dretes, Estat antisocial en el més pur estil neoliberal, un reduït nucli de persones robant a la majoria, saquejant els recursos, carregant-se els drets a l'educació, a la salut, a tenir treball, a una jubilació digna, a una cultura que mereixi aquest nom, a uns drets socials que ha costat tantes lluites aconseguir. Doctrina de xoc neoliberal per a satisfer als mercats financers.

El govern de CiU és un fidel seguidor de les tesis neoliberals de l'Escola de Chicago de Milton Friedman i cia, un lobbie especialitzat en plans de xoc neoliberals. L'estratègia és clara: esperar que es produeixi una crisi (ajudant evidentment a provocar-la) o un estat de xoc social, i després, mentre la població es recupera del trauma, vendre al sector privat o suprimir tot el que quedi de l'Estat. Privatitzar, desregular i reduir al mínim la despesa social.

En el context de la UE, els financers i les grans empreses estan utilitzant la crisi que ells mateixos han creat per aconseguir el que sempre han desitjat: la reducció i fins i tot l'eliminació dels drets socials i laborals de les classes populars en general. Però no els serà tant fàcil com dessitjarien. El descontentament amb els efectes d'aquestes mesures neoliberals es va estenent, la desafecció envers els polítics augmenta, la protesta i la indignació s'estenen, especialment en els països més afectats per la crisi.

S'està escampant la indignació davant la nefasta gestió de la crisi que els responsables polítics catalans i estatals estan fent, és un moviment jove, divers i plural, que vol donar una sortida constructiva i articulada al descontentament social que generen les polítiques que privilegien els beneficis d'uns pocs i generen el malestar de la resta. Un moviment que ha de confluïr amb totes aquelles resistències i dinàmiques que ja es venien desenvolupant. La contestació no ha fet sinó començar, les plaques i les assemblees s'han multiplicat, i amb elles la il·lusió i la capacitat de generar respostes consensuades per tal de fer front al context de crisi i plans d'ajustament estructurals encoberts que recorre Europa.

El moviment d'indignades i indignats és un clam a la classe política per a què no posi les nostres vides en mans dels bancs i els especuladors. El Govern de la Generalitat té la oportunitat d'escoltar-lo i redreçar aquesta situació, enlloc de recórrer a les habituals receptes crimina-

litzadores i repressives que fan servir els governs que temen la ciutadania. Però sabem que no ho farà. Per aconseguir això és imprescindible la mobilització generalitzada, l'extensió de les lluites, la pressió al carrer, la contestació social

massiva. En això estem treballant. Seguim caminant, seguim en moviment i sabem que cada vegada més gent comparteix les nostres crítiques i denúncies i vol articular respostes i propostes. Ara és el moment d'avançar juntes.

Agurrelj

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana**: Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Didac Salau, Josep Garganté, Josep Estivill, Xavi Rojals, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Pedro Rosa i Laura Rosich. **Col·laboradors**: Pepe Berlanga, Vicent Martínez, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavitarte, Llorenç Buades L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. **Redacció i subscripcions a Catalunya**: Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunya@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat **Redacció i subscripció a Balears**: Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: comunicacio@cgt-balears.org **Web revista**: www.revistacatalunya.cat. *No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.*

Drets dels subscriptors:

D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titulars respectius dels quals són el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, al correu electrònic s-org@cgtcatalunya.cat o bé a Via Laietana 18, 9è de Barcelona; i a la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears a Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971 791 447. comunicacio@cgt-balears.org

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"

Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.

Més informació a <http://cat.creativecommons.org/>

"He fet esforços enormes per ser objectiu. Objectiu! Que ningú no em demani que sigui neutral davant del feixisme"

Carlos Giménez, dibuixant de còmics

REPORTATGE

Davant el model agroindustrial i l'especulació amb les matèries primeres alimentàries, cal potenciar la sobirania alimentària i lluitar contra la privatització de la vida

Crisi alimentària en un context d'abundància d'aliments

La crisi alimentària colpeja de nou

L'especulació alimentària i la 'petrodependència' com a detonants

Esther Vivas

L'amença d'una nova crisi alimentària és ja una realitat. El preu dels aliments ha tornat a augmentar assolint xifres rècord, en una escalada creixent i consecutiva de preus des de fa vuit mesos, segons informava l'Índex de la FAO pel Preu dels Aliments de febrer del 2011, que analitza mensualment els preus a escala global d'una cistella formada per cereals, oleaginoses, làctics, carn i sucre. L'Índex apuntava a un nou màxim històric, el més elevat des que la FAO va començar a estudiar els preus alimentaris l'any 1990. No podem oblidar, a més, que la crisi alimentària ha atiat les revoltes dels països àrabs.

Aquest augment del cost del menjar, sobretot dels cereals bàsics, té greus conseqüències pels països del Sud amb baixos ingressos i dependència de la importació alimentària així com per a milions de famílies, en aquests països, que destinen entre un 50 i un 60% dels seus ingressos a la compra d'aliments, xifra que pot arribar fins a un 80% en els països més pobres. En aquests casos, l'augment del preu dels productes alimentaris els converteix en inaccessibles.

Ens tornem a acostar, doncs, a la xifra de mil milions de persones, una de cada sis en el planeta, que avui no tenen accés al menjar. El mateix president del Banc Mundial, Robert Zoellick, ho deixava clar a l'afirmar

que l'actual crisi alimentària havia fet augmentar en 44 milions el nombre de persones que pateixen fam crònica. Cal tenir en compte que l'any 2009 ja es va superar aquesta xifra, arribant als 1.023 milions de persones subnutrides a tot el planeta, dada que va reduir-se lleument el 2010, però sense tornar als índexs anteriors a la crisi alimentària i econòmica del 2008 i 2009.

Aquesta crisi es dona en un context

d'abundància d'aliments. La producció de menjar s'ha multiplicat per tres des dels anys 60, mentre que la població mundial tan sols s'ha duplicat des d'aleshores. Per tant, de menjar n'hi ha. No es tracta d'un problema de producció sinó d'un problema d'accés als aliments, a diferència del que puguin afirmar les institucions internacionals (FAO, BM, OMC), que insten a augmentar la producció a través d'una nova revolució verda, la qual no faria res més que agreujar la crisi alimentària, social i ecològica que enfrontem.

falta de llibertats democràtiques, corrupció, manca de vivendes i serveis bàsics, etc. que van constituir el moll de l'os de les revoltes. De totes maneres, la pujada del preu dels aliments va ser un dels detonants inicials.

Una causa central

Però, quines han estat les causes d'aquest nou augment del cost del menjar? Malgrat que institucions internacionals i experts en la matèria han assenyalat diversos elements com: fenòmens meteorològics que haurien afectat a les collites en països productors, l'augment de la demanda en països emergents, l'especulació financera, la creixent producció d'agrocombustibles, entre d'altres; diversos indicis apunten a l'especulació amb les matèries primeres alimentàries com una de les raons principals de l'escalada del preu del menjar.

De fet, en el període 2007 y 2008 ja es va viure una crisi alimentària profunda, amb una pujada del preu dels cereals com el blat, la soja i l'arròs, d'un 130%, un 87% i un 74% respectivament. Aleshores, com avui, diferents van ser les causes indicades, tot i que destacaven l'augment de la producció en agrocombustibles i les creixents inversions especulatives en els mercats de futurs alimentaris. Però aquest augment del preu del menjar es va estancar l'any 2009, en part, probablement, a causa de la crisi econòmica i la disminució de

l'especulació financera.

A mitjan 2010, una vegada apaivagats els mercats financers internacionals, i amb quantioses sumes públiques injectades a la banca privada, l'especulació alimentària colpejava de nou i el preu dels aliments tornava a pujar. Per "salvar a la banca", després de l'esclat de la crisi financera del 2008-2009, es calcula que els governs dels països rics van aportar un total de 20 bilions de dòlars per apuntalar al sistema bancari i rebaixar les taxes d'interès.

Amb aquesta entrada de diners, els especuladors van veure's incentivats per a demanar nous préstecs i comprar mercaderies que previsiblement augmentarien ràpidament de valor. Els mateixos bancs, fons d'alt risc, etc. que van causar la crisi de les hipoteques subprime són, actualment, els responsables de l'especulació amb les matèries primeres i l'augment del preu del menjar, aprofitant-se d'uns mercats globals de mercaderies profundament desregularitzats.

La crisi alimentària està íntimament lligada a la crisi econòmica i a la lògica d'un sistema que promou, per exemple, uns plans de rescat a Grècia i a Irlanda, supeditant la sobirania d'aquests països a les institucions internacionals com es supedita la sobirania alimentària dels pobles als interessos del mercat.

Garantia o negoci

De fet, sempre s'ha donat una certa especulació amb el preu dels aliments i aquesta lògica impera en el funcionament dels mercats de futurs, que, tal i com els coneixem actualment, daten de mitjan segle XIX, quan van començar a funcionar als Estats Units. Aquests són acords legals estandaritzats per a fer transaccions de mercaderies físiques en un temps futur establert prèviament i han estat un mecanisme per a garantir un preu mínim al productor davant les oscil·lacions del mercat.

Per explicar-ho en poques paraules: el pagès ven a un comerciant la producció abans de la collita per tal de protegir-se de les inclemències del temps o d'altres i garantir-se un preu a futur. El comerciant, per la seva banda, també, se'n beneficia. L'any en que la collita va malament, el pagès obté bons ingressos, i quan la collita és òptima, el comerciant encara se'n beneficia més.

En l'actualitat, però, aquest mateix mecanisme és emprat pels especuladors per a fer negoci aprofitant la

Les revoltes populars

Les revoltes populars al Nord d'Àfrica i a l'Orient Mitjà van tenir entre els seus múltiples detonants l'escalada del preu dels aliments. Al desembre del 2010, a Tunísia, les capes més pobres de la població ocupaven la primera línia del conflicte exigint, entre d'altres, accés al menjar. Al gener del 2011, joves manifestants a Algèria tallaven carreteres, cremaven tendes i atacaven estacions de policia per protestar per l'augment del preu dels productes bàsics. Casos similars s'han viscut a Jordània, Sudan i Iemen. I no hem d'oblidar que Egipte és el primer importador de blat del planeta, dependent de la importació alimentària. Evidentment a aquest malestar cal afegir-n'hi d'altres: altes taxes d'atur,

desregulartització dels mercats de matèries primeres, que va ser impulsada a meitats dels anys 90 als Estats Units i Gran Bretanya per bancs, polítics partidaris del lliure mercat i fons d'alt risc, en el marc del procés de desregulació de l'economia mundial. Els contractes per a comprar i vendre menjar van convertir-se en “derivats” que podien comercialitzar-se independentment de les transaccions agrícoles reals. Naixia, doncs, un nou negoci: l'especulació alimentària. Els especuladors, avui, són qui tenen més pes en els mercats de futurs, malgrat que les seves transaccions de compra i venda no tenen res a veure amb l'oferta i la demanda real. En paraules de Mike Masters, gerent de Masters Capital Management, si l'any 1998 la inversió financera amb caràcter especulatiu en el sector agrícola era d'un 25%, actualment aquesta es situa al voltant d'un 75%. Aquestes transaccions es porten a terme a les borses de valors, la més important de les quals, a nivell mundial, és la borsa de comerç de Chicago, mentre que a Europa els aliments i les matèries primeres es comercialitzen a les borses de futurs de Londres, París, Amsterdam i Frankfurt.

Un “dipòsit 100% natural”

El 2006/2007, inversors institucionals com bancs, companyies d'assegurances, fons d'inversió, entre d'altres, després de la caiguda del mercat de crèdits hipotecaris d'alt risc als Estats Units, van buscar indrets més segurs i amb major rendibilitat, com matèries primeres i aliments, on invertir els seus diners. En la mesura en que el preu del menjar pujava, augmentaven les inversions en els mercats de futurs d'aliments, empenyent el preu dels grans a l'alça i empitjorant la inflació en el preu del menjar.

A Alemanya, el Deutsche Bank anunciava guanys fàcils si s'invertia en productes agrícoles a l'alça. I negocis similars proposava un altre dels principals bancs europeus, el BNP Paribas. Però no cal anar tan lluny per a trobar exemples concrets.

Catalunya Caixa, antiga Caixa Catalunya, instava, aquest gener del 2011, als seus clients a invertir en matèries primeres sota el lema “dipòsit 100% natural”. I què oferia? Una garantia del 100% del capital amb possibilitat d'obtenir una rendibilitat de fins al 7% anual. I com? En funció, com indicava en la seva publicitat, de “l'evolució del rendiment de tres matèries primeres alimentàries: sucre, cafè i blat de moro”. Per donar garanties de l'alta rendibilitat, la publicitat no dubtava en assenyalar com la cotització d'aquests tres productes, els darrers mesos, havia augmentat en un 61%, un 34% i un 38% respectivament, a causa de “la demanda creixent que va a un ritme superior a la producció”, “per l'increment de la població mundial” i pel “seu ús en agrocombustibles”. Catalunya Caixa, però, obviava una informació important: l'especulació alimentària, que tants bons rèdits econòmics dona, augmenta el preu dels aliments, els fa inacessibles a àmplies capes de població en països del Sud global i condemna a la fam, a la misèria i a la mort a milers de persones en aquests països.

Dependència del petroli

Un altre element que aguditza la crisi alimentària és la forta dependència que l'actual model de producció i distribució d'aliments té del petroli. De fet, l'augment del preu del petroli repercuteix directament en una pujada similar del cost dels aliments bàsics. Els anys 2007 i 2008 tant el preu del petroli com el dels aliments van assolir xifres rècord. Entre juliol del 2007 i juny del 2008, el petroli cru va passar de 75 dòlars el barril a 140 dòlars, mentre que el preu dels aliments bàsics augmentava de 160 dòlars a 225 dòlars, segons l'Índex de la FAO pel Preu dels Aliments.

I es que l'agricultura i l'alimentació són cada dia més ‘petrodependents’. Després de la 2a Guerra Mundial i amb la revolució verda, dels anys 60 i 70, i amb el supòsit d'augmentar la producció, es va apostar per un model d'agricultura industrial i intensiu.

El sistema agrícola i alimentari actual, amb aliments que recorren milers de kilòmetres abans d'arribar a la nostra taula, amb l'ús de intensiu de maquinària agrícola, de químics, pesticides, herbicides i fertilitzants artificials no subsistiria sense el petroli. L'augment del preu del petroli així com l'estratègia de diferents governs per a combatre el canvi climàtic ha conduït, també, a una creixent inversió en la producció de combustibles alternatius, agrocombustibles, com el biodièsel i/o el bioetanol, elaborats a partir de sucre, blat de moro o d'altres. Però aquesta producció ha entrat en competència directa amb la producció d'aliments pel consum sent una altra de les causes de l'augment del preu dels aliments. El mateix Banc Mundial reconeixia que quan el preu del petroli sobrepassa els 50 dòlars per barril, aleshores un 1% d'increment del seu preu comporta un 0.9% d'augment del preu del blat de moro, ja que “per cada dòlar que el preu del petroli augmenta la rendibilitat de l'etanol i, conseqüentment, la demanda de blat de moro per elaborar-lo també creix”. Des de l'any 2004, 2/3 de l'augment de la producció mundial de blat de moro van ser destinades a satisfer la demanda nord-americana d'agrocombustibles. L'any 2010, el 35% de la collita de blat de moro dels Estats Units, que significa un 14% de la producció de blat de moro mundial, va ser utilitzada per a produir etanol. I aquesta tendència va a l'alça. Però més enllà d'una sèrie de causes com l'especulació alimentària i l'augment del preu del petroli que repercuteix en una creixent inversió en agrocombustibles, provocant una competència entre la producció de cereals pel consum o per l'automoció, ens trobem davant d'un sistema agroalimentari profundament vulnerable i ens mans del mercat. La creixent liberalització del sector en les darreres dècades, la privatització de bens naturals (aigua, terra, llavors...), la imposició d'un model de comerç internacional al servei dels interessos privats, etc. ens ha conduït a aquesta situació. Mentre l'agricultura i l'alimentació continuïn sent considerades una mer-

caderia en mans del millor postor, i els interessos empresarials prevalguin per damunt les necessitats alimentàries i els límits del planeta, la nostra seguretat alimentària i el benestar de la terra no seran garantits.

La sobirania alimentària com alternativa

Davant aquest model agroindustrial, sorgeix el paradigma alternatiu de la sobirania alimentària. Una proposta que reivindica el dret dels pobles a definir les seves polítiques agrícoles i alimentàries, a controlar el mercat domèstic, a impedir l'entrada de productes excedentaris a través de mecanismes de dúmping, a promoure una agricultura local, diversa, pagesa i sostenible, que respecti el territori, entenent el comerç internacional com un complement a la producció local. La sobirania alimentària implica tornar el control dels béns naturals a les comunitats i lluitar contra la privatització de la vida.

El concepte de sobirania alimentària va ser proposat pel moviment internacional de La Via Camperola, que agrupa unes 150 organitzacions pageses d'arreu del món, l'any 1996 coincidint amb la Cimera Mundial sobre l'Alimentació de la FAO a Roma.

Des de la seva creació, La Via Camperola ha creat una identitat “pagesa” polititzada, lligada a la terra i a la producció d'aliments, construïda en oposició al model agroindustrial i a partir de la defensa de la sobirania alimentària. La Via encarna un nou tipus d'“internacionalisme pagès”, que podem conceptualitzar com el “component camperol” del nou internacionalisme de les resistències representat pel moviment altermundialista.

Un dels arguments que utilitzen els detractors d'aquesta demanda és que l'agricultura ecològica és incapaç d'alimentar al món. Però contràriament a aquest discurs, diversos estudis demostren que tal afirmació és falsa. Així ho constaten els resultats d'una exhaustiva consulta internacio-

nal impulsada pel Banc Mundial en partenariat amb la FAO, el PNUD, la UNESCO, representants de governs, institucions privades, científiques, socials, etc., dissenyat com un model de consultoria híbrida, amb el nom de IAASTD, que va involucrar a més de 400 científics i experts en alimentació i desenvolupament rural durant quatre anys.

És interessant observar com, tot i que l'informe tenia darrera aquestes institucions, conclouia que la producció agroecològica proveïa d'ingressos alimentaris i monetaris als més pobres, a la vegada que generava excedents pel mercat, essent millor garant de la seguretat alimentària que la producció transgènica. L'informe de l'IAASTD, publicat a principis del 2009, apostava per la producció local, camperola i familiar i per la redistribució de les terres a mans de les comunitats rurals. L'informe va ser rebutjat per l'agroindústria i arxivat pel Banc Mundial, encara que 61 governs el van aprovar discretament, a excepció dels Estats Units, Canadà i Austràlia.

Altres estudis demostren, també, com la producció pagesa a petita escala pot tenir un alt rendiment, a la vegada que fa servir menys combustibles fòssils, especialment si els aliments són comercialitzats local o regionalment. En conseqüència, invertir en la producció camperola familiar és la millor opció per a lluitar contra el canvi climàtic i acabar amb la pobresa i la fam, garantint l'accés als béns naturals, i més quan 3/4 parts de les persones més pobres del món són petits camperols. En l'àmbit de la comercialització s'ha demostrat fonamental, per a trencar amb el monopoli de la gran distribució, apostar per circuits curts de comercialització (mercats locals, venda directa, grups i cooperatives de consum agroecològic...), evitant intermediaris i establint unes relacions properes entre productor i consumidor, basades en la confiança i el coneixement mutu, que ens condueixin a una major solidaritat entre el camp i la ciutat.

** Article publicat al setmanari Directa, núm. 221.*

L'especulació amb aliments bàsics

Un negoci segur per als mercats

Izaskun S. Aroca i Héctor R. Letón - Diagonal

Segons diferents especialistes, 2010 va ser l'any amb una de les millors collites de la història. No obstant això les matèries primeres bàsiques com el blat, el blat de moro o el sucre van pujar de mitjana un 25%. Les causes cal buscar-les en l'especulació borsària amb aquestes matèries primeres i en un model d'alimentació industrial dependent del petroli. Nacions Unides parla d'una situació "molt preocupant". Tunísia va encendre la metxa, i les revoltes es van estendre a Egipte i altres països. A l'Estat espanyol, el sector ramader és el més afectat per la pujada dels cereals. La crisi alimentària es manté, i des de l'any 2008 no s'ha modificat el mercat internacional per evitar aquesta nova escalada de preus.

L'augment del preu dels aliments bàsics va estar entre els detonants de les protestes en els països àrabs. 'Commodities', mercats de futurs, apalancaments ... la Borsa parla i puja el pa. Des de 2007 una nova terminologia ha envaït els mitjans de comunicació desconcertant a totes les persones que només entenen una cosa: que des que s'especula en borsa amb matèries primeres bàsiques com el blat o el sucre, els preus dels aliments s'han multiplicat de manera astronòmica per provocar una profunda crisi alimentària que ja el 2008 va incrementar el nombre de persones famolenques en 100 milions. Tot just tres anys després el drama es repeteix. Segons la FAO, al gener de 2011, per setè mes consecutiu, el preu dels aliments arribava a un rècord històric en augmentar un 3,4% respecte a desembre de

2010. Això representava la major pujada dels últims 20 anys, superant fins i tot els nivells de juny de 2008, epicentre de la crisi alimentària. Les revoltes per l'alça dels preus han anat esclatant a diversos països. Però aquesta nova crisi no arriba per sorpresa. A finals de 2009, Olivier De Schutter, relator especial de les Nacions Unides sobre el Dret a l'Alimentació, afirmava: "Tindrem una nova crisi de preus dels aliments el 2010 o el 2011 perquè les causes directes del increment de 2008 encara hi són".

Segons afirma Ferran García, de Veterinaris sense Fronteres, "gairé una tercera part de les compres de cereals a futurs es troben en mans d'actors aliens al sector,

és a dir, actors que especulen amb l'aliment mitjançant, per exemple, fons d'inversió. Són els que estan ara empenyent els preus del blat". L'especulació és un dels puntals pels que, per exemple, el preu del blat gairebé s'hagi duplicat en sis mesos. "La inversió en matèries primeres genera molts beneficis i és una cosa molt segura. Els preus dels aliments van disparats cap amunt a la borsa", apunta aquest expert de Veterinaris sense Fronteres. Mentrestant, els diaris econòmics i els intermediaris financers criden a apostar pels cereals enumerant les "bones perspectives" que faran de la inversió tot un èxit.

Als qui poques vegades es nomena com a origen de la pujada dels preus

són als especuladors. "Jo prefereixo referir-me als inversors financers, que mouen molt el mercat i tenen un gran pes en el comportament del preu", declarava l'octubre Juan Ignacio Crespo, director europeu de Thomson Reuters, al diari Expansión.

L'accent el posen en altres qüestions com l'escassetat de terra cultivable, una reducció de les collites o el canvi climàtic. "Aquest també va ser l'argument de 2008. Però és fals. De fet, la producció de cereals de 2010 ha estat tercera més gran de la història", explica Ferran García. Al costat de l'especulació financera trobem una altra causa en l'escalada del valor de les matèries primeres: és el creixement de població. Segons la FAO, s'espera que el nombre de persones en els països en vies de desenvolupament creixi un 70% entre 2007 i 2050. Aquest augment, que ja s'està donant en alguns països, està incrementant la demanda de cereals.

Per a García, "en alguns països com la Xina i l'Índia ha pujat el consum intern, com va passar aquí fa anys. El problema és que la manera de satisfer aquest consum és a través de l'agricultura i ramaderia industrial". Tots dos models són molt dependents del petroli, s'utilitzen molts fertilitzants, embalatges, transport. "Per això quan hi ha un alça del preu del petroli repercuteix molt en el preu dels cereals", sentència García. Segons Ana Etchenique, vicepresidenta de la Confederació de Consumidors i Usuaris (CECU), "aquesta visió intensiva i industrial de la ramaderia fa que es fomenti molt el consum de carn i que, per tant, el gra vagi a alimentar el bestiar en comptes de a les persones.

Això està passant en els països en desenvolupament i a Europa. Menjar tanta carn mai ha estat habitual en cap cultura".

El 2008, l'ús de cereals com agrocombustibles també va suposar un factor determinant per l'alça dels preus. "Aquest any realment només pot passar amb el sucre. El perill real dels agrocombustibles és més ambiental i social", sentència García.

Però la repercussió de l'encariment dels aliments no és la mateixa a tot arreu, sobretot en els països més empobrits on dediquen entre un 70 i 80% dels seus ingressos a alimentació. "Aquest extrem al Nord no es nota. Tot i que cada vegada hi ha més bosses d'exclusió", sentència l'expert de Veterinaris sense Fronteres. De fet, segons l'Institut Nacional de Consum, a l'Estat espanyol es dedica una cinquena part dels salaris a alimentació, i encara que la pujada global de preus encara no s'ha vist reflectida en les últimes dades de l'IPC, Ferran García afirma que a nivell estatal es trasllada amb retard i sobretot als aliments processats. "El més pervers-explica García-és que a causa de les previsions dels preus poden pujar més del que en realitat haurien". Una cosa que ja va passar en l'anterior crisi.

Segons explica Felipe Medina, del sindicat agrari COAG, "a l'Estat espanyol l'últim IPC general és del 3,3%, i això repercutirà entre la ciutadania tard o d'hora, ja que el poder adquisitiu és menor que el 2008". Per Medina de moment un dels sectors més afectats per la pujada dels cereals és el de la ramaderia, perquè en molts dels casos el cereal que es compra per a pinso és importat. "El sector ramader no podrà repercutir aquesta pujada en els preus de venda als intermediaris i distribuïdors, mentre que aquestes últimes sí que aprofitaran aquesta pujada i incrementaran els seus marges de benefici. Sempre a costa dels ramaders i ramaderes "anuncia Medina.

Des de 2008, els interessos inversors s'esforcen per controlar terra agrària a Àsia, Àfrica i Amèrica del Sud. Al principi, a inicis del 2008, l'excusa per als països del Golf Pèrsic, Corea del Sud, Líbia o Egipte era aconseguir la seguretat alimentària.

Amb el pas del temps, van ser els grups financers qui van començar a acaparar terra al Sud. En aquest cas l'argument utilitzat era la necessitat de diversificar interessos i propietats. Segons la revista agrària Grain, "fins ara han canviat de mà més de 40 milions d'hectàrees, més de la meitat a Àfrica". Una situació que també es comença a estendre al Nord, com denuncia que passa a Andalusia Manuel Rodríguez, del Sindicat Andalus dels Treballadors.

TREBALL-ECONOMIA

En el Pacte de l'Euro es condensen les agressions contra els drets laborals i socials de la població europea més importants dels últims 60 anys

Hem de preparar una nova vaga general

No al Pacte de l'Euro

La nova estratègia de la Unió Europea, al servei de les Grans Empreses i el Capital

SP del Comitè Confederal de la CGT

Què és el Pacte de l'Euro o la nova estratègia sobre la competitivitat?

La crisi del deute sobirà a Europa, amb tres països desnonats i endeutats per a tota la vida, Grècia, Irlanda i Portugal, i l'amenaça i atacs especulatiu sobre l'Estat espanyol, comporta la creació del fons de rescat europeu (dotat amb 440.000 milions d'euros) per a comprar directament deute als països afectats per l'especulació dels "mercats" (1) i, d'aquesta manera, garantir la devolució del prestat al sector financer amb substancials interessos.

El nou pacte de l'Euro, o pacte per la competitivitat, estableix amb caràcter estructural, és a dir, d'obligat compliment per a la UE-27, unes determinades polítiques econòmiques que signifiquen un nou gir de rosca sobre les condicions de vida de la majoria, i directament centenars de milers de persones són empobrides, precaritzades i ningunejades.

En polítiques salarials: els salaris han de vincular-se a la productivitat i deixar d'estar referenciats a l'Índex dels Preus. Això suposa canviar les regles de la Negociació Col·lectiva, desvinculant els salaris del cost de la vida, alhora que es limita el nivell de centralització dels convenis col·lectius i s'exigeix una flexibilitat interna, és a dir, acabar amb el poder contractual sindical en la fixació de les condicions de treball sobre jornada (temps de treball), organització de treball (torns, sistemes de retribució, etc.) i acomiadaments.

En polítiques laborals: Reformes Laborals que abordin la flexibilitat i la disponibilitat unilateral del contracte per part de l'empresari.

En polítiques de Pensions i Jubilació: augment de l'edat de jubilació i reducció de la quantia de la pensió.

En polítiques Fiscals: Disminució del deute públic (per llei) endurant les penalitzacions per a qui no compleixi. Recapitalització de la Banca i bancarització de les Caixes d'Estalvi

I la Comissió Europea intervinirà en els Pressupostos de cada estat membre per a vigilar que compleixen amb les polítiques acordades.

L'enduriment, l'ajustament és tan dur que fins i tot un dels "pares" de la UE, Jacques Delors, expresident de

la Comissió Europea, ha declarat que el document del Pacte de l'Euro, és... "el document més reaccionari mai produït per la Comissió". Ni tan sols apareix, encara que solament fora en la retòrica, una referència als més de 23 milions de desocupats i milions i milions de precaritzats socialment, desapareixent l'Agenda Social de la Comissió.

D'aquests 23 milions de desocupats i desocupades, el 21,73%, és a dir 5 milions de persones, es troben en l'estat espanyol. Govern, Sindicats i Empresaris, volen tancar les polítiques contingudes en el Pacte de l'Euro a aplicar en l'estat espanyol, el 2 de febrer de 2011 en el denominat "Acord Social i Econòmic per al

creixement, l'ocupació i la garantia de les pensions" i enterraran les polítiques de mobilització per a revertir les sortides antisocials a la crisi:

* Flexibilitat laboral, garantida amb la Reforma Laboral plasmada en la Llei 35/2010, en tot el recorregut del contracte, des de l'entrada, la permanència i la sortida.

* Pensions, ajustades als criteris fixats per la UE: jubilar-se molt més tard i disminució garantida de la quantia de la pensió.

* Reordenació del sector financer, amb més de 30.000 milions d'euros invertits en el desmantellament de les Caixes (FROB) i la seva bancarització.

Ajustaments de cavall per a reduir el

dèficit i el deute als criteris fixats per la UE: disminució salarial a totes les persones que treballa en les distintes Administracions Públiques i congelació de pensions i, altres mesures fiscals.

La negociació col·lectiva, per Decret del 11 de Juny de 2011, garanteix la disponibilitat unilateral de les condicions de treball: salaris, jornada, sistemes de retribució, torns, etc. i fa desaparèixer l'autonomia en la Negociació Col·lectiva, és a dir, atempta directament contra la Llibertat Sindical i el conflicte (vaga) i, els salaris han disminuït pel mateix mètode, el decretazo, alhora que la productivitat ha augmentat. Es garanteix la taxa de guany del capitalisme.

Resulta paradoxal que avui només hi ha "solució" a la barbàrie imposada, amb la MOBILITZACIÓ GENERAL europea, en principi i mundial després, i els sindicats CES, es passen la vida "concertant" amb els diferents governs dels seus països sobre com ser més competitiu per a recuperar la taxa de guany del capital, o de "l'economia" (com diuen ells) i, davant les polítiques concretes i generals que sancionen i apliquen els governs de la UE, es treballa en la desmobilització de la societat.

Ens expliquen contes i, ens "creiem" que surten els comptes.

La CGT crida a la MOBILITZACIÓ I A LA REBEL·LIO SOCIAL com únic camí per a construir una nova societat basada en la llibertat i la justícia social.

(1) Especulació amb noms i cognoms, doncs són els fons d'inversió dels bancs europeus, entre uns altres, qui posseeixen la major part dels títols del deute d'aquests països.

19-J: un pas endavant

Pep Juárez, CGT Balears

Davant la convocatòria del passat 19-J, els mitjans afins al règim es van emprar a fons per criminalitzar, menysprear i dividir el moviment. Després de la repressió de la Plaça de Catalunya, i dels successos del Parc de la Ciutadella, de Barcelona, provocadors infiltrats inclosos, els intents de vincular el conjunt del moviment 15-M amb la violència i deslegitimar-lo, no semblen haver fet efecte entre una ciutadania cada dia més farta de les corrupteles, de les regles de joc trucades i d'una classe política i burocràtica que actuen com titelles al servei del capital especulatiu.

Però han escopit al cel i els ha caigut a la cara. Perquè la jornada del 19 de juny s'ha saldat amb una mobilització com no es recordava des de les realitzades contra la guerra de l'Iraq, fa ara més de vuit anys.

En el pla quantitatiu, la mobilització coordinada i massiva en més de seixanta ciutats de l'Estat espanyol ha sorprès a propis i estranys, i dona fe que, tot i no pocs dubtes, incerteses i fins i tot contradiccions, el moviment ciutadà conserva i reforça tot el seu potencial, i se situa cada vegada més fora del control dels mitjans oficials.

També s'ha produït un salt qualitatiu important. El fet de cridar a la mobilització del 19-J contra el Pacte de l'Euro, a més de ser oportú i necessari, ha dotat el moviment del 15-M d'uns continguts que abans no tenia, i d'una coherència que li permeten un recorregut potser més llarg del que s'esperava.

Si en el Pacte de l'Euro es condensen les agressions contra els drets laborals i socials de la població europea més importants dels últims seixanta anys, el moviment 15-M ha sabut identificar i treure del seu secretisme a aquest Pacte, i denunciar

l'enèsima jugada bruta dels buròcrates de Brussel·les, al servei de les elits capitalistes.

Però succeeix que el govern de Zapatero, com l'alumne més aplicat de la Comissió Europea, l'FMI i del BCE, ja fa més d'un any que s'ha afanyat a implementar bona part de les mesures incloses en el Pacte de l'euro: la rebaixa en el sou dels treballadors de l'administració pública, la reforma laboral, la congelació i reforma de les pensions públiques (amb la complicitat dels directius de CCOO i UGT), la venda de les Caixes d'Estalvi al capital privat i la reforma (desmantellament) de la negociació.

Per això, i coherentment amb la mobilització del 19-J en contra del Pacte de l'Euro, el moviment ha d'avançar en l'exigència de la derogació de totes aquestes mesures ja imposades contra la majoria social, i avançar en la preparació de les condicions que facin possible com més

aviat millor una altra vaga general amb aquest objectiu, aquesta vegada fora de la tutela i de les maniobres de la domesticada burocràcia sindical.

Si volem realment una democrà-

cia real, al servei dels treballadors i la ciutadania, una societat justa i equitativa amb drets per a tothom, i una sortida social a la crisi, necessàriament s'haurà de recórrer aquest camí.

Riuades d'indignació van omplir els carrers el 19-J

Multitudinàries manifestacions del moviment del 15M desborden els carrers de Barcelona, Palma, Lleida, Tarragona, Girona, Reus, Tortosa,...contra les retallades i el Pacte de l'Euro.

Redacció

El moviment del 15-M i les acampades d'indignades van mostrar la força del moviment contestatari i de crítica al sistema. No sabem com es desenvoluparà el moviment en el futur, com es concretaran les propostes, quins objectius aconseguirà, però no podem ignorar el que està passant, un fenomen que està sacsejant fortament l'actualitat política, social i informativa.

La gent ja n'està farta de la crisi, de les retallades, de l'atur i la precarietat, de la corrupció política, dels efectes devastadors del capitalisme, de les polítiques econòmiques que només afavoreixen a la banca i al capital, de pagar les conseqüències d'unes polítiques que només afavoreixen als qui més tenen.

El 19-J era una prova de foc del moviment i es va superar amb rotunditat, amb la crítica de les retallades, del Pacte de l'Euro i de la repressió com a elements centrals. Desenes de milers de persones van col·lapsar el centre de Barcelona. Altres ciutats de Catalunya també van viure protestes multitudinàries, de la mateixa forma que a Palma, a les Illes Balears, i a desenes de ciutats de tot l'Estat espanyol.

Molta gent ha quedat en evidència pels dels durs atacs que havin llençat contra el moviment dels indignats i les acampades, després dels fets produïts el 14 i 15-J en la mobilització davant el Parlament de Catalunya. Telepredicadors, intel·lectuals del sistema, l'Artur Mas, el Felip Puig i pràcticament tota la classe política catalana i espanyola, periodistes al servei del poder, tots aquests que viuen de les menjadores dels partits i els governs... El 19-J és una bofetada simbòlica al mig de la seva cara, que va provocar que molts d'ells s'haguessin d'empassar - un cop més - les seves paraules enverinades i criminalitzadores, la seva prepo-

tència, la seva mala llet...

Tot està per fer i la lluita ha de continuar, que s'estengui la indignació...

Més de 200.000 manifestants a Barcelona

Tres dies després de la criminalització del moviment per part dels diputats i de les màximes autoritats catalanes, centenars de milers de manifestants ocupaven el carrer en una demostració de força i d'indignació contra el Pacte del Euro i les retallades.

Tot i els intents de Mas i el seu conseller d'interior, recolzats pel conjunt de diputats del Parlament, de desprestigiar, criminalitzar i aïllar el moviment del 15-M, la manifestació del 19 de juny a Barcelona va aplegar més de 200.000 persones, tot argumentant que la distància entre Plaça Catalunya i el Pla de Palau és d'uns dos quilòmetres i els carrers per les quals discorria la marxa superen els vint metres d'amplada. Per fer-se una idea de la massivitat de la manifestació només cal dir que quan la capçalera arribava a pla de Palau, encara hi havia gent a la plaça de Catalunya, punt de sortida de la marxa.

Mentre això passava i mostrant novament el seu tarannà democràtic, el Departament d'interior ha tornat a blindar el Parc de la Ciutadella amb un nou desplegament massiu de mossos d'esquadra per evitar que ningú no hi entrés.

Els manifestants, en un ambient fortament reivindicatiu, van cridar consignes contra les retallades i la política social favorable al capital que practiquen els governs, apel·lant a la mobilització general per fer-hi front: "no falten diners, sobren banquers", "que la crisi la paguin els rics", "més escoles i menys policia", "fa falta ja una vaga general"... També van sovintejar els clams exigint responsabilitats polítiques per la repressió ("Puig dimissió"), reclamant la "llibertat dels detinguts" i denunciant la

farsa democràtica actual ("Que no, que no, que no ens representen", "li diuen democràcia i no ho és").

Les manifestacions del 19J havien estat convocades per protestar contra el Pacte del Euro, la signatura del qual estava prevista per al 27 de juny per part dels caps dels Estats de la UE. Un pacte que aprofundirà en les polítiques neoliberals en marxa i que suposarà l'empobriment de la societat europea en benefici de la banca i les grans empreses, amb augmentos en l'edat de jubilació, privatització del sector públic i retallades de drets als treballadors. Per evitar-ho cal continuar lluitant contra les retallades, els plans d'ajustament, les campanyes de repressió i criminalització i tots els atacs que es vulguin llançar contra els treballadors i sectors populars.

Unes 15000 persones a Palma

Milers de persones, fins a 15000 al final a la plaça d'Espanya, convocades del moviment 15-M, van mostrar la seva indignació pels carrers de Palma darrere d'una pancarta amb el lema "No al pacte de l'euro. La seva democràcia fa pudor, construïm la nostra". Els manifestants provenien de Palma i de localitats com Son Servera, Portocolom, Inca, Vilafranca, Felanitx, Valldemossa o Bunyola.

Convocada per Democràcia Reial Ja! Mallorca, amb el suport del moviment 15-M, la manifestació de Palma es centrava en l'exigència de la reorientació de les polítiques públiques cap a la protecció de

l'interès general, un verdader repartiment de la riquesa i el treball com a única sortida a la desocupació, una vida digna per a tothom i canvis en la llei electoral.

Abans de la manifestació, els "indignats" van difondre un escrit amb 19 reivindicacions per a la mobilització que inclouen l'exigència d'una llei electoral justa, que el vot no sigui una carta blanca, la supressió dels privilegis per a la classe política, que ser polític requereixi dedicació completa i la prohibició que involucrats en casos de corrupció segueixin en política.

També reclamaven una llei de transparència política, que no es rescatin els bancs amb diners públics, una banca pública i honrada, despesa pública austera, presó per als responsables de la crisi econòmica, col·laboració per part de les grans fortunes i proposta urgents per generar ocupació.

Mesures contra l'abús immobiliari, que tant la sanitat com l'educació siguin públiques, gratuïtes i de qualitat i que el sistema econòmic sigui sostenible.

Uns 3000 manifestants a Girona

Girona va viure el 19 de juny una gran manifestació d'indignades, després d'aixecar el campament de plaça Catalunya. La marxa, una de les manifestacions més nombroses que es recorden a la ciutat, va agrupar unes 3000 persones, que van anar des de Santa Eugènia fins al centre, clamant consignes contra la crisi i la classe política. Molta gent, amb estètiques de tot tipus, compartien el carrer

oferint una imatge de diversitat poc habitual.

De consignes, se'n van corejar contra l'actitud dels mitjans de comunicació, contra els bancs, contra el capitalisme, contra el conseller d'Interior, Felip Puig. Els concentrats no eren pas només de Girona, n'hi havia de Banyoles, de Sant Feliu de Guíxols, de Lloret de Mar, o d'Amer, entre altres localitats.

La manifestació, que va durar unes tres hores, va realitzar parades davant diversos edificis (com un banc o una oficina dels mossos d'esquadra) on es van llegir manifestos de crítica al sistema i a la repressió. La marxa va acabar davant la seu de la Generalitat a Girona, on els 'indignats' van tancar la protesta amb un aplaudiment i el crit unànime de "Som el poble, tenim el poder".

Més de 2.000 persones a Lleida

Més de 2.000 persones van participar el 19 de juny a la tarda a una multitudinària manifestació del moviment del 15M a la ciutat de Lleida. La protesta va començar a dos quarts de set de la tarda a la plaça més simbòlica pels indignats lleidatans, la de Ricard Vinyes, on va acabar dues hores i mitja després.

La marxa va passar per davant de les seus de la Generalitat, el govern espanyol, l'Ajuntament de Lleida, els sindicats i la Guàrdia Urbana. Els "indignats" van corejar eslògans contra els polítics, les retallades i les ajudes als bancs. Un dels temes més comentats en la protesta va ser el pacte de l'euro, un acord comportarà l'empobriment de la societat europea

Aturem les retallades

Comissió de Comunicació
AcampadaBCN • 15M

El passat 15 de juny es van començar a debatre al Parlament de Catalunya els nous pressupostos de la Generalitat per a l'any 2011 i 2012, que està previst que aprovin el 20 i 21 de juliol. Amb l'agregament de la crisi, la classe política havia de triar entre retallar els drets socials de la ciutadania o seguir afavorint el benefici empresarial i de la banca i, un cop més, han triat les retallades socials, que carreguen sobre nosaltres la sortida d'una crisi que no hem creat.

Els milers d'Indignades i Indignats d'arreu del territori no tolerarem que el Govern i la patronal destrueixin els serveis de salut universals i públics sota la falsa excusa que aquesta és la sortida a la crisi. A la degradació que s'està produint en la sanitat se li afegeixen els atacs contra l'ensenyament públic, gratuït i universal i, entre d'altres, contra els serveis socials. La salut, l'educació i el benestar social no són negocis! Són drets bàsics que han de ser defensats per la comunitat sanitària i educativa, així com per les usuàries i usuaris, que som totes i tots!

Els polítics menteixen quan diuen que les retallades són inevitables. Per què hem de suportar aquesta situació si tan sols amb el 17,39% del benefici que han obtingut les empreses de l'Ibex-35 n'hi hauria prou per revertir l'impacte negatiu de les retallades socials aplicades al 2010 i 2011? Nosaltres no som responsables d'aquesta crisi, i no estem disposades a pagar-ne els seus costos, menys encara, quan aquells que l'han ocasionat són els principals beneficiaris d'aquestes mesures antisocials.

Per què no, en comptes de retallar en drets socials, s'augmenten els impostos dels rics i de les empreses? Per què no gravar les transaccions financeres i, particularment, les que tenen com a únic objectiu l'especulació?

Per què no invertir en aquests moments de crisi en el sector públic per crear llocs de treball sostenibles i adreçar les creixents necessitats i demandes de la població?

Des del moviment dels Indignats i les Indignades a Catalunya fem una crida a continuar la protesta contra les retallades i els pressupostos que el liberalisme salvatge amb la connivència dels polítics ens imposen. Aquestes retallades són antidemocràtiques i inadmissibles. Us convidem a unir-vos amb nosaltres en la nostra protesta al carrer per seguir construint propostes i alternatives a això que "li diuen democràcia però no és!"

Hem de seguir denunciant l'abolició dels drets socials i el desarmament de l'Estat del benestar, i canalitzar i mostrar el rebuig de la ciutadania vers aquest atemptat contra la democràcia.

i l'augment de les privatitzacions.

10.000 persones contra les retallades a Tarragona

La mobilització convocada a Tarragona contra les retallades va reunir 10.000 persones, que van clamar contra els sistemes polític i econòmic, i per la defensa dels drets socials. La marxa va anar aplegant manifestants a mesura que avançava, i va arribar al seu punt màxim a la plaça de la Font, que va quedar petita per acollir la gentada.

Es van penjar pancartes en edificis com ara la delegació d'Hisenda, contra el frau fiscal; l'escola de les Teresianes, per una educació pública i laica; la seu de CEPTA, contra la reforma laboral, i l'hospital de Santa Tecla, per reclamar salut pública.

Es van sentir lemes com ara "polítics i banquers, torneu-nos els diners" i "l'acomiadament, que es faci al Parlament", però un dels més repetits va ser "n'hi diuen democràcia i no ho és". En general, reclamaven la defensa dels drets públics, a més de protestar contra les retallades i considerar la classe política i la banca els culpables de la crisi.

Les úniques personalitzacions que es van sentir van ser contra Artur Mas i Felip Puig, dels quals es va demanar la dimissió, també amb una pancarta penjada en un balcó de la plaça de la Font en què es llegia la frase "neteges Puig". La marxa va acabar amb la lectura del manifest a la plaça de la Font, on es va llegir en dos torns. En línies generals, es va protestar contra els actuals sistemes polític i econòmic.

600 persones es manifesten a Reus

Mobilització el 18 de juny a Reus contra la crisi i les retallades, convocada per l'Assemblea Popular de Reus sorgida de l'Acampada de la Plaça Mercadal, una manifestació que va aplegar gent de totes les edats i procedències diverses: participants en l'acampada, treballadors dels sectors afectats per les retallades (sanitat, educació,...), sindicalistes, acti-

vistes socials, membres de col·lectius i d'associacions diverses i, sobretot, ciutadanes fartes de la crisi, la falsa democràcia i la corrupció política, ciutadanes indignades amb les polítiques econòmiques, laborals i socials que porten a terme polítics, banquers i empresaris.

La manifestació, amb performance inclosa, nombroses consignes (contra la banca, la corrupció política, les retallades, la repressió, el capitalisme, la crisi,... i en defensa dels serveis públics i d'una democràcia real) i nombrosos cartells amb missatges diversos, va recórrer diversos carrers del centre de la ciutat fins arribar a la plaça Mercadal, on es va llegir un manifest a les portes de l'Ajuntament i es va cridar a participar en la manifestació del 19 de juny a Tarragona i a continuar amb la lluita.

400 manifestants a Tortosa

Vora mig miler de persones es van manifestar a Tortosa el 19J, des de la plaça Alfons XII fins al nucli antic, passant per l'ajuntament i la plaça del Mercat.

Cap a la Vaga General

CGT-CNT-SO

Les organitzacions sindicals CGT, CNT, CSC i SO ens vam reunir el passat 24 de juny a Madrid per valorar les respostes que, davant l'atac sense precedents que treballadors i treballadores estem patint per la política de retallades i pèrdua de drets impulsada pel govern i les institucions europees, a instàncies de la patronal i els mercats, hem d'oposar en un procés de lluita coordinada des de la unitat d'acció i de classe.

Les diferents organitzacions sindicals participants compartim el rebuig frontal a unes polítiques que, amb les successives reformes laborals, les retallades en el sistema de pensions, la reforma de la negociació i les retallades socials i en els serveis públics, pretenen, una vegada més, que siguin els treballadors i treballadores, i els sectors més febles de la societat, els qui paguin la crisi capitalista.

Compartim igualment la necessitat de posar en marxa una resposta comuna, que per sobre de les diferències, avanci cap a la unitat dels treballadors i treballadores en la mobilització i la lluita, comptant amb la participació de totes aquelles organitzacions sindicals, col·lectius de treballadors i moviments socials contraris a la política de pacte social i desmobilització impulsades des del sindicalisme institucional de CCOO i UGT.

Creiem necessari lluitar des de la ruptura amb un model sindical, que en els últims 30 anys ens ha conduït a successives pèrdues de drets, i que en aquest moment d'aguda crisi del capitalisme, ha demostrat la seva complicitat i la seva falta de voluntat i capacitat per donar una resposta als atacs contra la classe treballadora. Un model sindical que ha promogut un sindicalisme institucionalitzat, dependent de l'estat, dirigit a impedir la mobilització i la participació real de la classe treballadora en organit-

zacions sindicals autònomes i amb voluntat de lluita.

La reforma de la Negociació Col·lectiva, que s'està tramitant al parlament és, a més d'una nova i greu retallada de drets, un pas més per tractar de controlar la conflictivitat laboral i la lluita social, consolidant el bisindicalisme institucional i el seu paper com a gestors de la crisi en favor dels interessos capitalistes, retallant encara més la capacitat d'acció d'altres organitzacions sindicals, i la llibertat sindical de treballadors i treballadores. La reunió del 24 de juny és el primer pas d'un procés que en els pròxims mesos impulsi la mobilització des reivindicacions comunes, debatudes i assumides pels treballadors i treballadores, amb l'horitzó d'una Vaga General amb facilitat per fer front l'actual ofensiva i avançar en la conquesta de nous drets socials. Els esdeveniments sorgits a partir del 15-M han trencat amb el clima de passivitat previ i ens situen en

un escenari de mobilització, sense precedents des que va sorgir la crisi, que ara s'ha de traslladar als centres de treball, situant les reivindicacions socials i econòmiques de treballadors i treballadores al centre del debat públic, aportant a aquest moviment les eines necessàries per a la confrontació i la lluita en el terreny econòmic i laboral, complementant a les demandes sociopolítiques l'acció concreta contra el capitalisme.

La situació ens exigeix una resposta proporcionalment igual de contundent que les mesures que estem patint els treballadors i treballadores i per això considerem necessari no només continuar amb les lluites sindicals que portem a terme, sinó donar un pas que trenqui definitivament amb aquest model de sindicalisme institucionalitzat i generar un precedent en el qual siguem els sindicats de classe que comencem a marcar els temps des de l'acció ofensiva per aconseguir els nostres objectius.

Contra la reforma de la negociació col·lectiva

Un nou atac frontal als drets laborals

**Secretariat Permanent
Comitè Confederal CGT**

El Govern atorga tot el poder i impunitat a la patronal per empobrir les i els treballadors. El 22 de juny de 2011, el Congrés dels Diputats planteja el primer debat sobre la reforma de la Negociació Col·lectiva. Aquesta Reforma, juntament amb el Nou Reglament dels Expedients de Regulació d'Ocupació (ERO) aprovat la setmana passada pel Govern, són un pas més en l'escalada d'atacs continuats que el govern i la patronal, amb la complicitat del sindicalisme institucional, estan cometent contra els drets del conjunt de la classe treballadora. El Nou Reglament dels ERO aprovat significa una nova retallada de drets, una nova facilitació per a l'acomiadament lliure i gratuït per part de la Patronal. Aquesta norma és l'aplicació més retrògrada de la Reforma Laboral, contra la qual CGT va convocar una vaga general per a la seva derogació el 29 de setembre de 2010, i mobilitzacions i Vagues Generals a Catalunya, Euskadi i Galícia el 27 de Gener de 2011.

Per la seva banda, la reforma de la Negociació Col·lectiva, marca unes noves regles de joc per a regular les relacions laborals, arribant pràcticament

a l'eliminació de la negociació en imposar un arbitratge obligatori, buidant de continguts els Convenis Col·lectius, permetent la desvinculació salarial i consagrant al bisindicalisme institucional com a representant amb legitimitat de les i els treballadors, perquè les cúpules sindicals i de la patronal puguin negociar al marge dels interessos i drets de la classe treballadora. Amb aquesta reforma s'aprova a nivells pràctics l'eliminació del dret a la llibertat sindical.

Amb aquesta reforma de la Negociació Col·lectiva es canvien les regles de joc perquè els i les treballadores siguem meres mercaderies disponibles en funció de la demanda, de la competitivitat de les empreses i dels beneficis de la patronal. Es debilita, el poder sindical directe per negociar les seves condicions i relacions laborals. Es segresta, de fet, l'exercici del dret a la vaga, cosa que representa una política autoritària, possiblement inconstitucional, a l'invalidar i vulnerar el dret fonamental a la Vaga davant el conflicte d'interessos entre el capital i el treball.

Les mesures més lesives d'aquesta reforma de la Negociació Col·lectiva son:

1r - Eliminació de la capacitat negociadora dels comitès d'empresa. Poden ser les seccions sindicals ma-

ajoritàries qui negociïn al marge del Comitè. Això representa a nivells pràctics la desaparició del sindicalisme alternatiu, combatiu i no pactista. Es desterra el conflicte social del marc de les relacions laborals

2n - S'instaura l'Arbitratge i mediació per a la resolució de les discrepàncies. Les parts negociadores han de dictaminar en el text del conveni el nom de l'àrbitre que ha de resoldre els conflictes que es generin durant la vigència del conveni així com després del seu venciment.

3r - Aplicació i Interpretació dels convenis. Fins ara les discrepàncies sorgides entre les parts sobre interpretació dels convenis i la seva aplicació es resolien en els tribunals. A partir d'ara serà un àrbitre qui decideixi, dictaminant un laude d'obligat compliment

4t - Desjudicialització de les relacions laborals:

a) - Modificació Substantial de les Condicions de Treball: funcions, jornada, torn, horari, etc ..

b) - Despenjament salarial: Inaplicació de taules salarials del conveni.

En ambdós casos l'empresa pot adduir causes previstes en l'última reforma laboral (tècniques, organitzatives, de producció o econòmiques-per perdudes acumulades, previstes o conjunturals-) i portar-les a la Comissió Paritària de Conveni per a la seva negociació i si no hi ha acord es porta al àrbitre nomenat en el Conveni el laude serà d'obligat compliment.

5è - Es prioritza el Conveni Empresa sobre els d'àmbit sectorial, provincial, autonòmic i estatal de tal manera que, si existeixen tots dos, les condicions que prevalen són les del conveni d'empresa (salari, jornada, torn, funcions, vacances, horari i conciliació)

6è - Fi de la Ultraactivitat. El termini màxim de pròrroga dels convenis passa a entre 8 i 14 mesos. El termini mínim quedarà fixat en text de conveni. Si es supera el termini màxim de negociació, les parts s'han de sotmetre

a un procediment d'arbitratge.

7è - Nova distribució irregular de la jornada. A partir d'ara s'introdueix com a novetat la distribució irregular d'un mínim del 5% de la jornada de treball en còmput anual i un màxim que es fixarà en conveni col·lectiu.

8è - Convenis Franja. A partir d'ara es permet que un grup d'empleats d'una empresa tingui el seu propi conveni negociat amb els sindicats representats al col·legi electoral que inclogui a aquests treballadors, obviant al Comitè d'Empresa.

Per a la CGT, després de la Reforma Laboral i el Retall de les pensions, ara ens trobem amb un altre gir a la dreta perquè siguem la part feble de la societat la que paguem una crisi que no hem generat. Després de la posada en marxa de totes aquestes normes i decrets antisocials tenim un estat que compta amb més de 5 milions de persones aturades, la taxa d'atur juvenil arriba al 45%, més de 1,5 milions de famílies tenen a tots els seus membres en atur, un de cada quatre nens que neix a l'estat espanyol ho fa sota el llindar de la pobresa, a finals d'aquest any s'hauran assolit els 500.000 desnonaments des del 2007, etc ...

Per a la CGT, l'únic camí possible per a la sortida de la crisi és el repartiment del treball, -treballant menys per treballar tots, reduint la jornada laboral sense minva salarial i establint la jubilació als 60 anys amb relleu obligatori perquè siguem reemplaçats per una altra persona- i de la riquesa -realitzant una distribució de la riquesa basada en la universalitat dels serveis públics suficients, imposant una major tributació dels beneficis empresarials, establint una fiscalitat realment progressiva, mantenint les prestacions socials per tots els col·lectius socials precaritzats i exclòsos .

Contra les reformes antisocials, la CGT fa una crida a la mobilització i ocupació del carrer, fins a aconseguir una sortida social a la crisi!

QUI PAGA MANA

Una vaga general sense els sindicats majoritaris, un atreviment necessari

Vicent Martínez

El 27 de gener de 2011 la CGT va convocar a Catalunya una vaga general contra la reforma de les pensions signada pels sindicats majoritaris (UGT i CCOO) pocs dies després i que retarda el dret a la jubilació als 67 anys. Una vaga general valenta al no comptar amb el suport dels sindicats majoritaris, que tenen major capacitat de mobilització, i que fins i tot tampoc tenia la unanimitat dins de CGT, la convocatòria no era estatal: només es feia a Catalunya (per part de CGT i altres sindicats anarcosindicalistes), i a Galícia i País Basc pels sindicats nacionalistes i per anarcosindicalistes. Una vaga que, amb aquests convocants, va tenir una repercussió limitada, com era d'esperar, però dins de les expectatives generades. A Barcelona va ser important la repercussió als transports metropolitans i a determinants àmbits de la indústria i de la funció pública. En tot cas, res que paralitzés el país i que pogués obligar al Govern espanyol, a la patronal o als sindicats majoritaris a rectificar.

Era una vaga arriscada si a l'empresa no hi havia majoria del sindicat convocant al comitè d'empresa. Si ja fer una vaga general convocada per UGT i CCOO t'ubica com a "problemàtic" i "conflictiu" davant del món empresarial, que és qui al cap i a la fi et pot contractar, una convocada per CGT encara et deixa pitjor ubicat. Una vaga general com la del 27-G, que no cridava a aturar el país, conscients els convocants de la seua capacitat de convocatòria, estava destinada a ser un assaig i una vaga de la dignitat, un motiu suficient per als consciencians i activistes sindicals habituals, però poc engrescador per als que no ho estan. Un motiu, les escasses possibilitats d'èxit, que va restar suports.

Amb tot és un primer assaig, amb un èxit remarcable, dins de les seues possibilitats i limitacions. I és un primer intent que respon a la pregunta: què fer quan els sindicats majoritaris claudiquen i fan retrocedir els drets socials? Si les cúpules dels sindicats majoritaris pacten coses tan importants com el retardament de l'edat de jubilació sense refrendar en les seves bases o els treballadors en general via referèndum, com ens podem organitzar per combatre aquestes decisions perjudicials? Una vaga general sense els majoritaris ha de ser una possible resposta, sinó només podem quedar-nos a casa quan UGT i CCOO decideixen claudicar? Amb tot, era una proposta arriscada la del 27-G i per això alguns moviments socials es van abstenir de donar suport a un fracàs més que cantat. CGT Catalunya ha obert un camí, sabran els moviments socials organitzar-se de forma suficient per a respondre a aquestes noves situacions?

L'Estat espanyol, el que més atur té de l'eurozona, amb el 20,9%

Redacció

La desocupació a la zona euro durant el passat mes de maig es va mantenir estable respecte al mes anterior en el 9,9% per tercer mes consecutiu, el que suposa tres dècimes menys que l'any anterior, amb Espanya novament al capdavant amb una taxa d'atur del 20,9%, dues dècimes més que l'abril, segons ha informat Eurostat.

Per la seva banda, l'agència estadis-

tica assenyala que en el conjunt de la Unió Europea (UE) la taxa d'atur es va situar en el 9,3%, el mateix nivell que el mes d'abril i quatre dècimes menys que l'any anterior.

Eurostat calcula que 22.378.000 de persones no tenien ocupació a la UE, dels quals 15.510 milions es trobaven a la zona euro, fet que suposa un descens mensual de 5.000 aturats en el conjunt de la UE i un increment de 16.000 a la zona euro. Respecte a maig del 2010 la xifra de desocupats entre els Vint va baixar en 904.000 persones i en 551.000

a la zona euro.

Entre els països membres amb dades disponibles, la menor taxa d'atur es va registrar a l'abril a Països Baixos (4,2%), Àustria (4,3%) i Luxemburg (4,5%), mentre que la més alta es registrar a Espanya (20,9%), Lituània (16,3% el primer trimestre del 2011) i Letònia (16,2% el primer trimestre del 2011).

La taxa d'atur masculí es va mantenir estable en el mes de maig tant a l'eurozona (9,6%) com a la UE (9,2%) en comparació amb el mes d'abril, igual que la desocupació fe-

menina, que va romandre en el 10,2% a la zona euro i en el 9,5% a la UE. En aquesta línia, la taxa d'atur entre els menors de 25 anys es va mantenir en el 20% a la zona euro i en el 20,4% a la UE davant les dades d'abril.

En les tres categories Espanya va tornar a registrar al maig les xifres més altes d'atur amb un atur del 44,4% entre els joves, dues dècimes més que l'abril, mentre que la desocupació masculina es va mantenir estable en el 20,1% i l'atur femení va pujar dues dècimes, fins al 21,7%.

Que comporta la reforma de la negociació col·lectiva

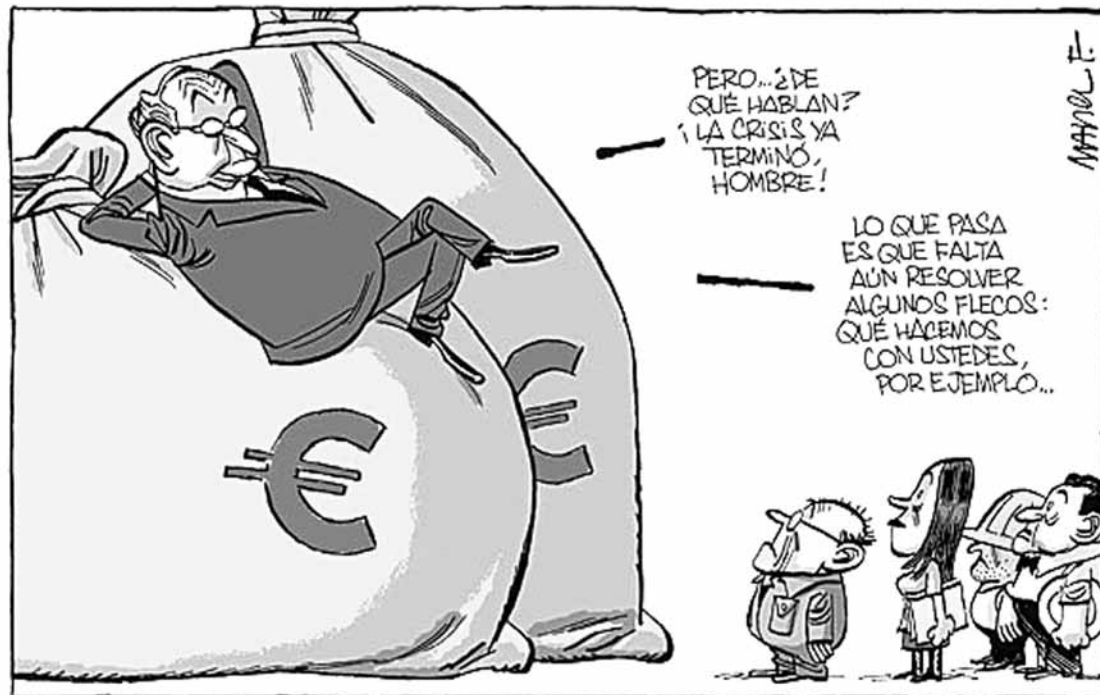
José Luis Carretero

La reforma de la negociació col·lectiva de recent aprovació configura una agressió directa a moltes de les més importants conquestes històriques de la classe treballadora. Construïda entorn a la idea que l'única manera d'afrontar la crisi és minorar les condicions de vida de les classes subalternes (i, per tant, fer-la permanent per a elles), la seva arquitectura no és més que el disseny d'una tremenda volta de rosca (altra més) contra els principis fonamentals del Dret del Treball i de l'estructura constitucional bàsica.

Vegem els seus elements essencials:

- En primer lloc, s'estableix tot un elenc de matèries (per altra banda, moltes de les principals o més importants, en el marc de la relació laboral) en les quals el conveni d'empresa tindrà "prioritat aplicativa" sobre el sectorial. Es tracta, en definitiva, d'inaugurar la possibilitat que el conveni inferior pugui empijorar les condicions del superior. Una cosa que era simplement impensable des de la visió clàssica de la negociació col·lectiva, i que només s'ha tornat possible a de la mà d'un sindicalisme majoritari disposat a totes les cessions i pactes. Només quan els convenis han començat a dedicar-se a empijorar les condicions dels convenis anteriors o de la lletra de la llei, s'ha pogut plantejar obertament un conveni d'empresa que empijorés el sectorial.

- A més, s'introdueix amb força l'obligatorietat o semi-obligatorietat dels mecanismes no jurisdiccionals per a solucionar les diferències en el procés negociador i, més concretament, de l'arbitratge. Ja hem indicat el que això implica en altre text (Atents a l'arbitratge, <http://www.nodo50.org/trasversales/t21arbi.htm>). Al cap i a la fi, l'arbitratge no és

altra cosa que una eficaç "justícia de classe" que tracta d'impedir l'accés als tribunals i substituir-lo per una semi-jurisdicció la independència de la qual no es garanteix de cap manera. L'experiència de l'extensió dels mecanismes arbitrals en el marc dels litigis relacionats amb la inversió estrangera en el Tercer Món, no convidava a l'eufòria. A més, el seu ancoratge constitucional és pràcticament nul, ja que es va imposar a subjectes que no ho havien pactat i per als quals es va constituir en obligatori.

- Per altra banda, s'inclouen en el contingut mínim del conveni les mesures "per a contribuir a la flexibilitat interna en l'empresa", i en particular un percentatge màxim i mínim de la jornada que podrà distribuir-se irregularment (excepte pacte, un 5%) i "els procediments i períodes temporals i de referència per a la mobilitat funcional". És a dir, que l'Estat uti-

litza la seva possibilitat de legislar només en una direcció. La funció heterònoma del Dret del Treball només es compleix en el que constitueix una agressió als treballadors. Lluny de mantenir la neutralitat, o desaparèixer (com semblaria que reclamen els manuals neoliberals) l'Estat determina continguts mínims del conveni, però no per a limitar el poder omnímode empresarial (com implicaria la tradició iuslaboralista clàssica) sinó per a ampliar-lo, obligant a la contrapart a negociar sense contrapartides. Un bonic intervencionisme estatal que no suscitarà el rebuig dels tertulians detractors de la intervenció de l'Estat en les relacions laborals. El Dret "auxiliar de l'empresa", en el qual alguns reclamen que es transformi el Dret del Treball, en el seu autèntic desplegament.

- A més, s'obre la caixa de Pandora delsanomenats, en altres latituds,

"convenis dinàmics", a l'habilitar a la Comissió Paritària per a realitzar funcions d'adaptació "o, si escau, modificació del conveni durant la seva vigència". Delenda est conveni, per tant. La força normativa i estabilitat que se li pressuposava dona lloc, en la nova legislació, a un escenari de negociació contínua finalitzada, si la resistència de la contrapart obrera es manté, amb un repetit recurs a l'arbitratge. Els pactes no són per a complir-los, com saben bé els funcionaris espanyols. Novament, aquest esquema de convenis sempre mòbils i en qüestió només ha estat pensable i possible en el context d'un sindicalisme majoritari disposat al que sigui, amb la condició de sortir en la foto. Només quan existeix la gairebé seguretat que les modificacions van a ésser a pitjor per als treballadors, i que els seus sindicats ho signaran, s'ha permès la modificació del con-

veni vigent.

- I, finalment, moltes més mutacions, com la determinació de qui podrà negociar sense comptar amb els altres (les seccions sindicals amb majoria en el Comitè, en els convenis d'empresa), etc.

Una transformació profunda, doncs, de l'arquitectura negociadora espanyola, que no fa altra cosa que afeblir, de nou, tot contrapoder dels treballadors en el món productiu. Una transformació, per altra banda, bàsicament inútil per a buscar una sortida a la crisi que ens tenalla, com ja ho va ser l'última reforma laboral i ho serà la pròxima. Forçant tot el contrari a la "Gran Compressió" que va acompanyar la recuperació de la crisi de 1929 (l'augment dels salaris inferiors, al costat de la baixada dels superiors, provocant el creixement de la demanda), la situació, simplement, no té escapatòria per a economia espanyola. No cap un desarrollisme extractivista a l'estil de la majoria dels països emergents en una Península ecològicament arrasada i sense matèries primeres d'importància; i la temptativa de competir en costos laborals amb Xina només ens pot dur al caos social i a l'autoritarisme més sagnant (com, per altra banda, passa en la pròpia Xina).

El capital financer espanyol i els tenidors internacionals del nostre deute públic i privada es preparen per a despollar a la població de la totalitat dels seus drets socials, ja que els polítics no els va obtenir mai. Deixaran el caos darrere seu. Però, mentre, un cert aire de descontentament comença a créixer en la societat espanyola. Cada vegada més fort. Arribarà a la condició de vendaval. El desesperar és inevitable. Caldrà estar atents.

* José Luis Carretero Miramar és membre de l'Institut de Ciències Econòmiques i de l'Autogestió (ICEA)

La Generalitat vendrà set grans hospitals per a fer caixa

Coordinadora Anti-Privatitzación de la Sanidad Pública de Madrid

Després de salvar el 29 de juny al Govern central en la votació sobre el projecte de llei de negociació col·lectiva, el president de la Generalitat, Artur Mas, va poder anunciar diversos traspassos que ambdós Executius tancaran en les pròximes setmanes. Entre ells, el dels edificis de la Seguretat Social que el Govern català reclama per a vendre i fer caixa amb la finalitat de reduir el dèficit. Entre aquests immobles hi ha set hospitals i la seu de l'Institut Català de la Salut (ICS), amb el que la Generalitat podria ingressar entre 300 i 400 milions d'euros.

A pesar que el president de la Gene-

ralitat, Artur Mas, va tractar de desvincular-lo de la seva abstenció en el Congrés dels Diputats sobre el projecte de llei de negociació col·lectiva, l'anunci arriba després que CIU salvés al Govern central de la garrotada que hauria suposat perdre aquesta votació. I és que a l'una que CIU s'abstenia, pactava una esmena transaccional amb el PSOE que obria la porta al traspàs dels hospitals.

Aquesta transferència es produiria en dues fases. Fonts de CiU van explicar que primer la Tresoreria de la Seguretat Social traspassaria els seus immobles a l'Estat per a saldar un deute proper a 10.000 milions d'euros que arrossega per préstecs per a compensar les insuficiències de finançament de l'Institut Nacional de Gestió Sanitària. El Govern, segons aquesta esmena, ha de realitzar els canvis normatius necessaris per a realitzar

aquesta operació i cancel·lar aquests préstecs. El segon pas consistiria a traspassar la titularitat dels edificis gestionats per comunitats a les Administracions que ho reclamin. I Catalunya ja ha reclamat la seu del ICS i els hospitals de Vall D'Hebron, Bellvitge, Josep Trueta, Germans Trias i Pujol, Arnau de Vilanova, Viladecans i Verge de la Cinta de Tortosa.

Els dos Executius han de pactar ara els terminis, encara que fonts del Govern confien a tancar la negociació "en qüestió de setmanes". Mas vol vendre els edificis amb una opció de recompra i pagar un lloguer o un cànon per a seguir ocupant-los. En total, podria ingressar entre 300 i 400 milions d'euros, encara que fonts de l'Executiu van matissar que encara no hi ha una taxació. Aquesta quantitat s'uniria al pla de desinversions de 410 milions per a aquest any.

El TC avala la rebaixa de salaris dels empleats públics

FETAP-CGT

El Tribunal Constitucional ha avalat la retallada salarial als empleats públics. Com sempre, dona la raó al Govern perquè pugui saltar-se tots els seus acords i avala la retallada salarial als empleats públics.

El Tribunal Constitucional considera que la retallada salarial decretada al maig de 2010 pel govern per als empleats públics no va vulnerar drets fonamentals com el de la negociació col·lectiva, com va plantejar l'Audiència Nacional a l'octubre de l'any passat. En un auto els magistrats del Constitucional han rebutjat admetre a tràmit la primera qüestió d'inconstitucionalitat que va plantejar per aquest assumpte l'Audiència Nacional, al coincidir amb el Ministeri Fiscal que és "notòriament infundada".

El màxim "garant" de la Constitució Espanyola explica que "és el conveni col·lectiu el que ha de respectar i sotmetre's no solament a la llei formal, sinó, més genèricament, a les normes de major rang jeràrquic i no al contrari". Així, conclou que el decret

lleí, que va implicar que els convenis col·lectius de les empreses públiques fossin reformats per a introduir una baixada del 5 % en els salaris, no va vulnerar el dret a la negociació col·lectiva perquè la intangibilitat o inalterabilitat del conveni col·lectiu no és un dels seus "elements essencials".

La FETAP-CGT rebutja totalment la motivació de la sentència dictada pel Tribunal Constitucional

Aquest aval per part del Tribunal Constitucional, que ja es veia venir, suposa la convalidació jurídica d'una agressió sense precedents al conjunt de les i els empleats públics. Recordem que el TC és una còpia del repartiment del poder en el Congrés dels Diputats, ja que tenen la capacitat de nomenar als seus membres amb les mateixes quotes de poder que mantenen en aquesta càmera.

Ja en l'aprovació dels Pressupostos

Generals de l'Estat del 2011 es consuma de nou la rebaixa dels salaris dels Empleats Públics que també s'havia realitzat en el 2010. D'aquesta rebaixa de salaris es desprèn que som nosaltres els responsables de la crisi ja que per al 2011 es manté la rebaixa salarial en la nòmina mensual i les pagues extraordinàries.

Després de les passades eleccions del 22 de maig, Ajuntaments i Comunitats de tot color estan llançant missatges per a acomiadar i rebaixar drets dels empleats públics i tornar a retallar les nostres retribucions, i aquesta inadmissió per part del TC, i sobretot la seva argumentació, avalarà aquestes noves rebaixes.

Rebutgem de forma rotunda qualsevol retallada, ja sigui de drets o salaris, a tots els empleats, ja siguin de la funció pública o privada. Aquest aval dels seus jutges els permetrà tornar a fer recaure en nosaltres el cost de la crisi sense

que s'hagi pres de debò per part dels diferents Governos la contenció de la despesa pública.

Si es vol reduir el dèficit públic que s'estrenyin el cinturó amb la destitució d'assessors i altres càrrecs de lliure disposició, que eliminin les administracions paral·leles creades en els últims anys i que ocupin els aturats els milers de llocs en consells d'administració de les empreses públiques on es col·loquen als amiguets. Solament les mesures aquí proposades suposen tants diners com el que diuen que es van a estalviar amb la rebaixa dels salaris que acaba d'avaluar el Tribunal Constitucional.

TMB no acata la sentència sobre el tracte de favor a UGT i CCOO

Secció Sindical CGT Autobusos TMB

Segons la sentència del jutjat social 25 emesa el 30 de desembre de 2010, tres alliberats sindicals d'UGT i un de CCOO havien d'abandonar el seu alliberament sindical per incorporar-se immediatament al seu lloc de treball a autobusos de TMB. La sentència fallava sobre la il·legalitat de l'actuació de l'empresa ordenant el cessament immediat del tracte de favor de que gaudeixen a l'empresa

CCOO i UGT. A més d'anul·lar els alliberaments sindicals de CCOO i UGT (que costen a l'erari públic 185.000 euros l'any), la sentència obligava a TMB a indemnitzar a CGT amb 1.500 € per danys i perjudicis en declarar el jutge l'existència de vulneració del dret fonamental a la llibertat sindical. Com la Direcció de TMB no feia efectiva la sentència, CGT va demanar a la Jutgessa que exigís l'acatament de la mateixa i així ho va fer el passat 19 de maig de 2011. A data de 6 de juny de 2011, la direcció de TMB seguia incomplint la sentència i el seu acata-

ment, fet que podria implicar un delictes de malversació de bens públics, opció que ja està essent valorada i preparada legalment per la secció sindical de CGT a Autobusos de TMB.

Davant d'aquests fets, des de CGT d'Autobusos volem denunciar públicament el següent:

1.- La Direcció política de TMB (Assumpta Escarp i Dídac Pestanya) no acaten la Llei.

2.- Els sindicats UGT i CCOO no obliguen als seus alliberats sindicals a tornar al seu lloc de treball, tot i l'existència d'una sentència que així

ho exigeix.

3.- Els diners públics, pagats amb els impostos de tots i totes les ciutadanes de Barcelona, estan sent gastats de manera partidista, corrupta, i responen a uns interessos ni públics, ni sindicals, sinó senzillament de connivència entre Patronal i Sindicats "majoritaris".

4.- En temps de retallades, la Direcció de TMB segueix malgastant diners públics en alliberaments sindicals que ni tan sols són legals, quan a la vegada retalla serveis d'autobusos al carrer.

Recolzem les mobilitzacions contra les retallades a sanitat i educació

CGT Girona

Crèiem que es un despropòsit i una contradicció que es destinin milers de milions d'euros al pla de rescat de les caixes, que té una clara intenció privatitzadora, mentre la sanitat pública i l'educació sofreixen retallades. Des de la CGT tenim clar que el manteniment actual de la sa-

nitat i l'educació deuen ésser fonamentals pel govern de la Generalitat, només una educació de qualitat i una accessibilitat universal a la sanitat, és imprescindible per facilitar la sortida de la crisi. Les retallades a l'educació inevitablement limitaran l'accés a la població més desfavorida. És del tot contradictori que mentre s'exigeix una millor preparació i titulació per accedir-hi al mercat laboral, el govern de la Generalitat i

de l'Estat Espanyol retalli recursos a aquests àmbits. Es castiga doblement al jove amb aquestes mesures: preparació educativa deficient i difícil accés al mercat laboral per aquest col·lectiu.

En quant a la Sanitat sembla del tot incongruent les retallades que és duren a terme, ja que suposaran un augment significatiu de les llistes d'espera i una disminució de la qualitat d'aquest servei; mentrestant sin-

dicats majoritaris, patronal i govern està negociant aquests dies el pacte sobre la negociació col·lectiva on s'inclou un enduriment del control de l'absentisme, és a dir: Ens dificulten l'accés a la sanitat i al mateix temps ens sancionaran per estar-hi malalt.

Des de la CGT volem fer una crida a tota la societat civil perquè manifesti el seu descontentament per les retallades que en sanitat i educació s'estan duent a terme

L'ALTRA REALITAT

Llei Òmnibus, trolebus... tururu

Pepe Berlanga

Amb l'eufemístic nom de Llei de Simplificació, d'agilitat i reestructuració administrativa i de promoció de l'activitat econòmica, el govern de CIU ha engegat reformes de calat que retiren algunes mesures acordades per l'anterior govern tripartit i desmantellen això que alguns defineixen estat de benestar i que pretenen en gran mesura privatitzar.

Estem parlant d'una norma que es presenta amb 631 articles, 11 disposicions addicionals, 15 transitòries. Que derogarà 14 lleis i 21 decrets, a més de modificar 77 lleis més, tot en un únic tràmit parlamentari.

Diuen que les raons que obliguen a aquestes mesures són variades, encara que assenyalen que necessàriament van encaminades a simplificar l'administració, racionalitzar els recursos, agilitar la creació d'empreses, facilitar la competitivitat i la productivitat, quan el que forjaran és supressió de controls, entrada de l'empresa privada en sectors públics, desregulacions, modificacions d'estructures administratives, el mètode, seguint els cànons de l'ortodòxia econòmica neoliberal, començar a tancar empreses públiques, agrupant-les en altres organismes i companyies, plans d'austeritat en totes elles, retallades en els seus pressupostos per a 2011 de fins al 60% en relació a l'any anterior... Les àrees sobre les quals insistirà la retallada tenen relació directa amb la sanitat, l'educació, la cultura, el medi ambient, els serveis socials, l'habitatge i l'urbanisme. Per exemple: de la privatització de les instal·lacions sanitàries públiques i l'explotació de l'aigua, negació d'assistència sanitària als immigrants, desregulació total de l'habitatge públic, supressió dels informes d'impacte ambiental, alguns especialistes qüestionen el mètode triat pel govern convergent per a modificar aquest conjunt de lleis, entenen que es vulneren alguns principis del propi reglament del parlament, l'escàs termini d'audiència pública per a presentar al·legacions, impedir el debat parlamentari, el que podria a ser anticonstitucional... La veritat és que es van presentar 2.344 al·legacions al projecte. Conseqüentment, i després de l'oportú crit al cel de l'oposició, no arribarà la sang al riu. El Govern efectuant un gest d'aproximació, transforma la proposta inicial en sis projectes que ja compten amb la satisfacció dels socialistes i els republicans, dels populars millor no parlar, ja que a pesar de les crítiques inicials, vénen exercint un acostament als seus antics "enemics" nacionalistes. El que a pesar de tanta maniobra no ha experimentat alteració són les retallades que generaran totes i cadascuna d'elles en sanitat, educació i serveis socials, digui's llei òmnibus o com a les seves senyories millor els plagui.

Seguiment majoritari de les aturades a Saint-Gobain Cristalería SL

Secció Sindical CGT Saint Gobain Cristalería L'Arboç

Les aturades realitzades el 25, 27, 28 i 29 de juny a Saint-Gobain Cristalería SL, convocades per CGT, CCOO i UGT, van resultar sense contratemps i la seva incidència va ser la següent:

Al centre de l'Arboç del Penedès es va deixar de produir el 90%. El 10% restant des de CGT considerem que es va produir una possible vulneració del dret fonamental a la vaga per part de l'empresa i prendrem les accions legals oportunes, com en ocasions anteriors.

En els altres centres, Avilés (Astúries), Renedo (Cantàbria), Azuqueca (Guadalajara), la vaga ha tingut una incidència del 100%. A les oficines centrals de Madrid no va tenir lloc el dia 25, ja que el dissabte no es treballava, però es van unir a la mateixa el dilluns 27 de juny.

Les aturades convocades són conseqüència del bloqueig de les negociacions del conveni col·lectiu, que regula les condicions laborals d'unes 1000 treballadores i treballadors, a causa de les intencions de l'empresa i que són principalment:

* Pretenen que els i les treballadors acceptem que la pujada salarial vagi lligada directament als resultats d'exploació (productivitat). Qui fa servir aquestes dades? L'empresa, perpetuant així la pèrdua de poder adquisitiu.

* Fer desaparèixer el Contracte de Relleu, perquè directament minvin les plantilles i els treballadors i tots hagin d'assumir cada vegada més càrregues de treball, que com venim ja sofrint sense cap tipus d'augment en les nostres categories i per tant en les nostres retribucions. Sent aquesta l'única fórmula legal per a la jubilació parcial anticipada (rellevat), garantint el lloc de treball a una altra persona de nou ingrés (rellevista).

* Subcontractar de manera salvatge tot el que pugui, precaritzant l'ocupació en els nostres centres, que com estem advertint no ofereix cap tipus de garantia pel que fa a salaris, calendaris de treball, estabilitat en l'ocupació, seguretat, etc. Des de CGT no desistirem en el nostre afany per aconseguir un conveni digne i unes condicions laborals que garanteixin l'estabilitat en l'ocupació.

Amb tot i sabent el que està en joc, si l'empresa no cedeix en les seves pretensions, no es descarta que es convoquin noves aturades, amb el que es radicalitzaria substancialment el conflicte.

Els dies 5 i 6 de Juliol s'havia de reunir el Comitè Intercentres a Madrid, amb la finalitat de valorar l'èxit de les aturades i les estratègies a seguir.

Federació d'Ensenyament CGT Catalunya

Acabem el curs i començarem el 2011-2012 amb ...

- Centenars d'interins/es o substituïts/es que perdran el lloc de treball, - Un retrocés significatiu de les condicions de treball: més hores de classe, més massificació a les aules, més barracons...

- Retallades en els pressupostos de funcionament dels centres: un 25% de mitjana aquest curs que acumula en tres anys el 45% de pèrdua en poder adquisitiu,

- Amb una nova pèrdua de poder adquisitiu del 3% (igual a la inflació del 2011) que s'afegeix al 10% del període 2007 - 2010

- Retallades als FAS, plans de formació..

- Improvisacions amb el calendari, indefinició sobre el caràcter dels patis a primària o l'extensió a infantil de la sisena hora als centres que la faran. La Generalitat retalla a sanitat i educació pública, però no hi ha crisi per augmentar les subvencions a les escoles privades com ho demostra l'aprovació d'un Pla de govern que inclou entre els seus objectius millorar els concerts i, progressivament, estendre el finançament públic als ensenyaments postobligatoris, o per reduir els impostos als més rics, com l'eliminació de l'impost de successions. Hi ha diners per alguns mentre es retalla a la gran majoria treballadora. Aquesta no és una política exclusiva de CiU a la Generalitat, el Govern central assegura partides multimilionàries un cop més pel sector financer, ara amb la Llei de Caixes, mentre endureix reformes sobre jubilació,

negociació col·lectiva... per que paguem els de sempre..

També acabem el curs amb el debat novament amagat de la sisena a primària. La treuen com la van posar, per motius aliens a l'ensenyament i la seva qualitat. La van imposar, contra la voluntat de la gran majoria de mestres, per electoralisme i a correcció, sense saber si tan sols tenien els recursos humans per engegar-la. Ara la treuen per reduir les plantilles sense tenir en compte l'esforç del professorat al llarg d'aquest cinc anys de sisena per donar-li contingut, i la mantenen a l'ensenyament concertat com a font extra de finançament i discriminació. Aquestes consideracions sobre el procediment de posar-la o treure-la no a d'evitar pronunciar-se clarament que en el nostre sistema educatiu es depassa amb escreix el nombre total d'hores lectives de la resta de sistemes educatius, sense per això millorar la qualitat. Al contrari hi ha sobrecàrrega lectiva. El que cal es dotar de recursos i professorat les cinc hores lectives.

Un final de curs amb mobilitzacions

En moltes escoles i instituts s'han impulsat mesures de denúncia de la situació que pateix l'ensenyament públic, amb el moviment de la marea groga i els dimarts grocs, amb escrits explicant a les famílies, amb pancartes i concentracions a les portes dels centres, als ajuntaments,... També van ser molt importants les manifestacions del 14 d'abril i del 14 de maig, encara que va tenir menor incidència la del 8 de juny. Aquestes mobilitzacions -com a la sanitat- van fer retrocedir el Govern de l'abast de les mesures anunciades inicialment, encara que les tramitades suposen un fort cop.

Tota aquesta política al voltant de la crisi, de beneficiar a uns pocs a costa

de la gran majoria ha tingut una expressió molt important amb el moviment del 15M. A Plaça de Catalunya de Barcelona, com a tantes i tantes places del territori, milers de joves, amb la simpatia i el suport d'un bon sector de població treballadora, van iniciar un moviment de rebuig al sistema polític i econòmic. Els intents del Govern de reprimir-lo van topat amb la massivitat de la indignació popular. El Govern de la Generalitat a través de la Conselleria d'Interior de Felip Puig, ha intentat criminalitzar les mobilitzacions, particularment les del 14 i 15 al Parlament contra les retallades de sanitat i educació però ha topat amb la resposta del 19 de juny, una de les més grans manifestacions d'aquest darrers anys.

Preparar l'inici de curs 2011-2012

Cal assegurar la continuïtat de la lluita des de l'inici del curs. En aquest

sentit que proposem a la consideració de zones i centres, que el dia 12 de setembre s'iniciï:

- Amb un full d'informació a totes les famílies i pancartes sobre les retallades (pèrdua de plantilla, diners de funcionament,...), i una crida a lluitar per recuperar els recursos i defensar la qualitat de l'ensenyament públic.

- Explicant aquesta situació a les reunions informatives d'inici de curs.

- Preparar concentracions de localitat amb la resta de centres.

- Impulsar amb la sanitat pública de l'entorn plataformes conjuntes de defensa dels serveis públics.

I també haurem d'iniciar un debat a primària sobre la jornada continuada, per fer-lo possible pel curs següent.

Però tan o més important que les propostes per mantenir la mobilització és impulsar la nostra organització de base: les reunions de zona amb la participació de tots els centres. Ajuda'ns a construir un sindicalisme proper als centres.

La CGT guanya una sentència trascendental a Nissan

La vaga en dissabte no ha de comportar descompte econòmic

Secció Sindical CGT Nissan

Els passats 18 de setembre i 2 d'octubre de 2010 la Secció Sindical de CGT a Nissan (Barcelona), va realitzar en solitari dues jornades de vaga que van coincidir amb els primers dissabtes convocats a Nissan, després que la Direcció decidís iniciar una sèrie d'acomiadaments posteriors a un acord signat amb tot el Comitè d'Empresa, el passat 13 d'abril de 2010.

Aquest pacte va establir el compromís per part dels sindicats de no realitzar vaga els dissabtes 17 i 24 d'abril, a canvi de la garantia de consolidació de majors càrregues de treball, així com assegurar els volums

de plantilla. Aquest acord, garantia el lloc de treball tots els treballadors, inclosos aquells que havien obtingut la sentència de nul·litat dels seus acomiadaments.

Encara que aquell acord que es va trencar, va ser ratificat per tot el Comitè d'Empresa, únicament la CGT va ser la que va iniciar aquestes mobilitzacions per aquell incompliment. Des de la CGT considerem un èxit el seguiment d'aquelles vagues, però no van tenir l'efecte benivolgut degut al fet que no va existir el compromís de tota la plantilla.

Les represàlies que va prendre l'empresa contra els treballadors que van secundar la vaga va ser realitzar-los uns descomptes en les nòmines d'aquells dies que havien treballat en aquest mateix mes. La Secció Sindi-

cal de CGT va instar a aquests treballadors afiliats i no afiliats a presentar una demanda contra aquesta acció unilateral i il·legal portada a terme per la Direcció.

El resultat d'aquesta demanda se'ns va comunicar el 16 de juny i diu: "... El Reial decret-Llei 17/1977, de 4 de març, sobre Relacions de Treball, estableix en el seu article 6.2, invocat en demanda, que durant la vaga s'entendrà suspès el contracte de treball i el treballador no tindrà dret al salari.

Aquest article, clau en la mecànica del dret a la vaga, allibera al treballador de la seva obligació de prestar serveis durant les jornades de vaga, alhora que exonera a l'empresari de pagar el salari corresponent a tals dies. L'empresa en el present suposat

ha vulnerat el precepte citat, estenent la facultat d'excloure l'abonament dels dies no treballats com a conseqüència del dret a la vaga, més enllà d'aquests dies, i descomptant salari als treballadors per dies efectivament treballats.... ..havent de rebutjar-se la posició de l'empresa, que ha de ser condemnada al pagament de les quantitats indegudament extretes de la nòmina de cada treballador, reduint els seus havers per treball efectivament prestat".

Esperem que aquesta sentència, de la qual no cap recurs, faci replantejar-se la política de relacions laborals d'aquesta Direcció que continua imposant els seus criteris sense importar-los les conseqüències legals o no, que impliquin als seus treballadors.

En defensa dels hospitals de Bellvitge i Viladecans

En defensa dels hospitals de Bellvitge i Viladecans

Hospital de Bellvitge

Secció Sindical CGT Hospital Bellvitge

Denunciem el violent atac per part del Govern de CiU contra la Salut i la vida dels/les ciutadans/es de Catalunya, així com l'obscurantisme i els fets consumats d'aquest govern referent a les retallades en el Sector Sanitari, ja que no s'explica tot el que estan realitzant ni als treballadors ni als usuaris.

A l'agressió que venim denunciant des de principis d'abril, ara cal afegir la venda que Artur Mas vol fer d'un dels Hospitals de l'ICS, dels que, pel que sembla, Zapatero li ha regalat la titularitat a canvi del suport rebut per CiU en la Reforma de la negociació col·lectiva aprovada en el Congrés. És incomprensible l'actitud del PSC, que a Madrid regala la titularitat dels Hospitals de l'ICS a CiU sabent que la destinació final que tindrà aquest regal serà: d'una banda la descapitalització dels béns públics, i d'altra banda col·laborant activament en una Privatització desgavellada de la Sanitat Pública a Catalunya. El PSC manté a Catalunya un discurs "anti-retallades" i anti-privatització, mentre els seus actes a Madrid van en direcció oposada.

El govern de CiU porta mesos promentent que l'atenció sanitària en les malalties greus estava garantida. Menteixen: després d'aprovar les retallades en el Parlament veiem que els Hospitals que atenen especialitats greus com "Codi Ictus" (dispositiu que permet tractar els Accidents Cervell vasculars amb rapidesa, doncs del temps que es trigui a atendre al malalt depèn la vida o les seqüeles que li quedin al pacient), passen de

realitzar-se en 6 Hospitals a solament en 2. A Bellvitge, un dels Hospitals en els quals es concentrarà el Codi Ictus", les seves unitats de Neurologia i Neurocirurgia, es retallen en un 33%. Així mateix, els Politraumatismes greus en els quals també és vital el temps que es trigui a atendre al malalt i d'això depèn la vida del pacient o la gravetat de les seqüeles, passen de ser atesos només en 6 centres, dels 10 centres en els quals s'atenien fins a ara. A Bellvitge, un dels Hospitals en els quals es va a concentrar l'atenció a aquesta especialitat, la unitat de Traumatologia d'aquest Hospital ha estat retallada des del passat 23 de Maig en un 50%.

El govern de CiU oculta l'abast de les retallades i posa en risc greu la vida i la salut dels ciutadans als quals en

teoria ha de protegir.

Des de CGT aconsellem al govern de CiU i a tota la classe política que deixin de tirar la corda. La resposta ciutadana creix per dies, la lluita contra les retallades en Sanitat ja ha sortit dels Hospitals, ara som moltes i molts i estem pertot arreu. Denunciem també a la Direcció de l'Hospital de Bellvitge, que ha tingut a centenars de treballadors/es fins al 29 de juny, sense saber si renovaven el seu contracte laboral, demostrant inoperància i incapacitat per a gestionar l'Hospital, no obstant això demostren una capacitat extraordinària per a retirar sistemàticament els cartells informatius que posem els treballadors.

CGT aconsellem al Govern i als/les Parlamentaris/es: que es baixin vostès els salaris, eliminin càrrecs inútils

(endollats i llepaculs), volin en classe turista, vagin a treballar en transport públic, i deixin els helicòpters per a rescatar als muntanyencs, no per a fugir de les protestes ciutadanes. Donin exemple de no violència i deixin d'agredir als/les ciutadans/es d'aquest país. Deixin de jugar amb la nostra paciència i amb la nostra salut.

Hospital de Viladecans

Secció Sindical CGT Hospital Viladecans

Amb les mobilitzacions que de forma continuada estem portant a terme, des de la Secció Sindical de CGT a

l'Hospital de Viladecans pretenem reclamar l'atenció de la ciutadania respecte a la nefasta repercussió de la política sanitària dissenyada per la Conselleria de Salut per al que ha estat l'hospital més eficient del ICS i un dels més eficients de tota Catalunya. Volem que la ciutadania de les cinc ciutats afectades conflueixin en el propòsit de protegir i preservar l'Hospital de Viladecans del desmantellament i deterioració a que està exposat a conseqüència del recent menyscapte de la seva autonomia i cridar l'atenció de la ciutadania respecte a l'enorme dany propiciat per les directrius privatitzadores de l'actual Administració.

Pensem que el que ve passant des de fa gairebé tres mesos en el nostre Hospital és fortament indicatiu d'una estratègia de la Conselleria de Salut de la Generalitat que pretén reduir el nombre d'hospitals públics autònoms del Institut Català de la Salut de vuit a set a través de la transformació de l'Hospital de Viladecans en un satèl·lit de l'Hospital de Bellvitge, la qual cosa, per si sola, és capaç d'obstaculitzar en gran manera el ritme de la seva excel·lent trajectòria i perspectiva de futur.

La suposada estratègia paralitzant perpetrada per la Conselleria de Salut a l'Hospital de Viladecans està tirant per terra l'èxit d'un hospital totalment públic que, de forma exemplar, venia destacant per haver estat capaç de fer posar vermells a polítics i gestors. En els últims anys, Viladecans ha estat l'hospital de l'Institut Català de la Salut capaç de demostrar que la tan assenyalada "ineficiència dels serveis públics" pot ser solucionada a través de l'ocupació de determinats valors i capacitats aplicats a la gestió, com poden ser el compromís i la competència.

La Conselleria de Salut manté la retallada del 10% en atenció sanitària

Redacció

En el pressupost del Servei Català de la Salut (Catsalut) pel 2011 que la conselleria de Salut va presentar a finals de maig als agents del sector, Salut xifrava la retallada del Catsalut en un 6,46% en relació amb el pressupost del 2010 (passarà de 9.547,8 milions d'euros a 8.931). Però els números canvien, i força, si la comparativa es fa tenint en compte que l'any passat l'exercici es va tancar amb una despesa addicional de 850 milions en relació amb el pressupost inicial. Així, si es comptabilitza aquesta desviació i altres variables, el comitè de direcció del Catsalut, amb el pressupost que va aprovar, preveu una reducció de la despesa en atenció

sanitària que s'acosta al 10%, la xifra original que el govern va posar sobre la taula quan va començar a parlar de retallades.

Segons l'avantprojecte de pressupost del Catsalut –i comparant, per tant, les xifres dels pressupostos inicials del 2010 i 2011–, l'atenció primària rebrà aquest any, d'entrada, gairebé 200 milions d'euros menys que el 2010, mentre que el pressupost de l'especialitzada es reduirà en més de 300. Una altra partida que tindrà una retallada considerable serà la de farmàcia, amb una dotació de prop de 200 milions d'euros menys.

Al marge de la xifra del 6,46%, les instruccions que els centres sanitaris van rebre des de Salut al març, segons les quals rebrien menys diners en concepte de compra d'activitat i haurien de reduir la despesa en un

10% de mitjana, no s'han modificat. Les xifres confirmen que la reducció de les partides destinades a alguns proveïdors se situa al voltant del 13%, com és el cas del Consorci Sanitari de Terrassa o el Consorci Hospitalari de Vic.

Tant a la xarxa concertada com als centres de l'Institut Català de la Salut (ICS) –l'empresa pública que gestiona vuit hospitals i el 80% de l'atenció primària i que també veu reduït el seu pressupost d'un 4,94%– ja han començat a aplicar mesures de contenció que afecten l'assistència (tancament de llits, sales d'operacions i unitats, reducció de contractes eventuais, etc.).

La segona part començava a partir del moment en que Salut anunciava com pensa reordenar els serveis sanitaris.

En lluita contra diversos ERO

Redacció, Federacions de CGT Rubí, Barcelonès Nord i Sabadell, i Comitès d'empresa d'AJP Industrial i Simon Lighting

Sun Chemical

L'ERO amb el qual Sun Chemical (antiga Coates Lorilleux) de Badalona, pretén acomiadar a 25 treballadores no és més que una altra mostra de la facilitat que dona la Llei per a acomiadar impunement i fer "netejes" salvatges. L'empresa justifica els acomiadaments al·legant pèrdues econòmiques amb altres empreses del seu mateix grup. Mitjançant un senzill exercici de maquillatge comptable, com pot ser vendre sota preu a les empreses del grup, es provoquen aquestes "pèrdues virtuals" amb les quals pretenen justificar els acomiadaments.

Així, si l'administració dona per bons els acomiadaments, els surten "baratets", doncs una gran part de les possibles indemnitzacions les paga l'administració amb diners públics, és a dir que entre tots els ciutadans paguem els acomiadaments d'altres ciutadans perquè les empreses segueixin fent el que els doni la gana a l'empara de la crisi, i el grup empresarial segueixi donant beneficis astronòmics a una petita banda de paràsits.

Més endavant, si aconseguïssin deixar en el carrer a aquestes famílies, ja contractaran a personal, perquè feina n'hi ha. Això sí, tindrà les condicions laborals molt més favorables a l'empresa a causa de les contínues reformes de les Lleis Laborals a favor de l'empresari (contractació precària, indemnitzacions miserables, etc) i a més possiblement es regirien per un conveni notablement pitjor que el que tenien els acomiadats.

Si el grup al que pertany Sun Chemical aconseguís acomiadar a aquests treballadors tan tranquil·lament, no tindrà més que repetir la mateixa operació l'any següent inventant pèrdues per a una altra de les empreses del grup, i així podrà fer altra "neteja" i retallar els drets guanyats pels treballadors durant anys, i així una vegada i una altra fins que deixin als treballadors del grup amb els drets al nivell de fa 20 anys.

Sharp

L'empresa Sharp, multinacional japonesa de fabricació de televisors, en la seva planta de Sant Cugat del Vallès, va presentar un ERO d'extinció de contractes que afecta a 189 treballadors, i va comunicar que ven l'empresa al grup Cirsa.

És una mostra més de com entén el capital la globalització, per mantenir un benefici global, trasllada la producció de Sant Cugat a Polònia i pretén amb l'acceptació d'aquest ERO-xantatge, obtenir els beneficis fiscals i subvencions per a un petit i reduït laboratori (R+D), que desenvolupi tècnicament el que enviïn a fabricar a Polònia.

És a dir, investiguen amb fons públics del nostre país perquè es fabriqui en països que apliquen condicions labo-

ral inferior a les nostres, tot això amb el beneplàcit del President de la Generalitat Artur Mas.

Des de la CGT es rebutja l'expedient manifestant que a Sharp no sobra ningú, que és un xantatge, alhora que fan una crida a la lluita per a defensar els llocs de treball, i amb la resta de sindicats del comitè es va convocar vaga el 21 de juny i concentració davant el consolat del Japó a Barcelona, i els dies 6 i 8 de juliol noves jornades de vaga i manifestacions a Barcelona, que finalment van ser desconvocades a l'arribar-se a un pre-acord entre l'empresa i la majoria del comitè d'empresa (UGT, CCOO i FTC).

El pre-acord aconseguit deixa al carrer a 87 treballadors i sense producció a la factoria de Sant Cugat del Vallès. Sharp redimensiona la seva activitat dedicant-se a I+D (suposem que per seguir rebent suculentos subvencions de l'administració) en una altra nau, de la que passaran a formar part d'ella uns 100 treballadors (ningú garanteix que en un curt període de temps no es presenti un nou ERO). Altres 100 treballadors passaran a Nortia (grup Cirsa) se suposa que a la planta de Terrassa. I els terrenys on actualment està la Sharp potser formaran part d'algun pilotaso immobiliari. Res nou sota el sol, els sindicats oficials complint el seu paper de comparses del poder polític-empresarial, i fent valoracions positives del pre-acord -per diners que no sigui- que deixa a 87 treballadors en l'atur, i una mica més desolat el teixit industrial d'aquest País.

Simon Lighting

Simon Lighting, empresa de fabricació de productes d'enllumenat públic, pertanyent al Holding Simon, del sector de petit material elèctric, compta actualment amb 150 treballadors/es repartits en dos centres a Barcelona i un a Madrid. Recentment s'ha comunicat al Comitè d'Empresa la decisió d'acomiar a 45 treballadors/es d'un total de 70 de l'àrea de producció, al·legant una disminució de la cartera de comandes i les elevades despeses de personal. L'any passat es va realitzar un ERO temporal i, en l'actualitat, s'està realitzant un altre.

Des del comitè d'empresa s'assenyala que l'actual falta de comandes existent és conjuntural i que la necessitat de reduir la plantilla que al·lega

l'empresa s'ha estat fargant des de fa anys, externalitzant processos primer i, posteriorment, creant empreses en diferents països que són les quals ara realitzen les exportacions a tercers i fins i tot a Espanya.

Per això s'està portant a terme un procés de mobilitzacions per a evitar els 45 acomiadaments que l'empresa vol realitzar: concentracions a la porta de l'empresa i a la seu del Holding a Barcelona, enviament de correus electrònics, manifestació a Olot el 9 de juliol,...

AJP Industrial SA

L'empresa, situada a L'Hospitalet de Llobregat, des de 1974 es dedica al disseny i fabricació de components auxiliars per a la indústria de la motocicleta i el ciclomotor, com són els frens i embragaments hidràulics, els tubs de fre i les rodes.

Dirigida per la família Egea, l'evolució empresarial ha estat sempre ascendent i els nivells de facturació van anar in crescendo fins a l'any 2005 arribant al màxim nivell històric de facturació amb uns 18 milions d'euros i una plantilla aproximada de 200 empleats entre fixos i eventuals.

A partir d'aquest any s'inicia un descens dels marges i de les vendes que conclou al febrer de 2009 amb l'acomiadament de tots els treballadors eventuals i l'aprovació d'un ERO de reducció de jornada, finalitzant l'any en una facturació de 8,5 milions d'euros i una plantilla de 107 treballadors fixos.

Disminueix l'activitat, el sector del ciclomotor es ve a baix i l'empresa planteja a l'abril del 2010 un ERO d'extinció de contractes per a 47 llocs de treball, que es va rebutjar en primera instància però més tard es va aprovar en part en el recurs d'alçada després d'una dura negociació amb els treballadors, acabant l'any

amb una facturació d'uns 7 milions d'euros i una plantilla reduïda a 77 treballadors que és l'actual.

L'activitat del sector de la motocicleta segueix disminuint per al 2011 i l'empresa presenta un concurs voluntari de creditors el mes de maig. La direcció executiva està en aquests moments delmada, alguns directors han estat cessats, altres estan de baixa, el gerent ha estat operat d'una greu malaltia i el caos s'ha ensenyorit de l'empresa, sent els propis treballadors amb algun director els que en alguns casos han organitzat la producció directament amb els clients que han aportat diners per a pagar les seves pròpies peces i finançar la matèria primera.

L'administració concursal està en fase d'anàlisi de la futura viabilitat, encara que deutes per valor de gairebé 5 milions d'euros amb hisenda, seguretat social, proveïdors i salaris endarrerits (es deuen als treballadors entre 1 i 3 nòmines), seran molt difícils de superar.

Des del Comitè d'empresa fan una crida a tot el sector de la motocicleta i a les administracions públiques perquè facin tot el possible a preservar aquesta indústria i els seus 77 llocs de treball.

Cubigel Compressors

L'antiga Unitat Hermètica, que pertany al grup industrial americà AIAC (American Industrial Adquisition Corporation), ha presentat un ERO temporal de 29 dies laborables (41 dies naturals), des del mes de juliol fins a Desembre, sense un calendari d'afectació per mes llevat de juliol que deixariem de treballar l'última setmana. Aquest nou expedient seria el quart seguit en l'empresa, sent el tercer des que pertanyem al grup AIAC.

Les raons principals que argumen-

ta l'empresa en aquest ERO són l'increment de les matèries primeres i la caiguda de vendes prevista per al 2n semestre del 2011.

Des de la CGT es rebutja aquest expedient i es denuncia la mala gestió realitzada en l'empresa. La pèssima organització interna, la mala planificació, la continua pèrdua de qualitat dels nostres compressors, la falta continua de matèria primera i de recanvis en les màquines, el desaprofita-ment de la flexibilitat, la realització d'hores extraordinàries i la incompetència dels directius són els causants d'aquesta situació.

A primers de juliol existia un deute amb els proveïdors de 14M€, al 70% de la plantilla se li devia la Paga Extraordinària d'Estiu i la situació en l'empresa cada dia és més difícil i complexa.

Des de CGT li demanen al Director General que prengui les mesures oportunes per al bon funcionament de l'empresa i porti la injecció econòmica necessària per al seu funcionament sense esperar que les aportacions vinguin per part de les administracions, bancs o de la plantilla via congelació salarial, ERO i pèrdues de drets socials.

Parc de Salut Mar i Mútua de Terrassa

El Parc de Salut Mar —que inclou els hospitals del Mar i de l'Esperança de Barcelona, així com el Centre Fòrum i altres centres assistencials— preveu 194 acomiadaments d'una plantilla d'uns 3.000 treballadors. Mútua de Terrassa ha plantejat un ERO que afectarà 884 persones, un 35% de la plantilla, de 2.497 empleats, que inclou 146 suspensions de contractes durant un any i 738 reduccions de jornada forçoses. En els dos casos les plantilles ja s'han començat a mobilitzar

Tema del mes

Salaris, distribució de la riquesa i desigualtats

Informe de juny 2011 sobre l'Enquesta d'Estructura Salarial de l'INE/2009

Gabinet d'Estudis Confederal

L'enquesta de l'INE sobre l'estructura Salarial 2009, confirma l'evident de la relació salarial, que el preu dels salaris de qui dirigeixen i organitzen les empreses, directius i executius, suposa el 180,5% dels salaris mitjans en la resta dels grups professionals.

La denominada "Bretxa Salarial" o el repartiment desigual del "pastís" o de la riquesa social, s'observa molt bé en la variable de tipus d'ocupació, sent aquesta qui més influeix en el nivell salarial, és a dir, en el poder contractual que tenen les persones assalariades en el repartiment del "pastís", depenent de diversos factors: tipus de lloc-qualificació, organització sindical-contractual, etc., en definitiva, parlem de la posició de classe en la relació salarial.

Analitzem la bretxa salarial o el repartiment molt desigual del "pastís" o de la riquesa social:

1. La Bretxa Salarial entre Direcció-Gerència d'Empreses i Treballadors No Qualificats, representava en el 2007 el 514%, és a dir un director-gerent, guanyava gairebé 6 vegades més que un treballador/a no qualificat. En el 2008 suposa el 445%, és a dir gairebé 5 vegades més i en el 2009 aquesta suposava el 456%.

2. La lectura que es realitza des del Banc d'Espanya, la UE, el FMI i tota la classe política (1), conjuntament amb la classe Empresarial (tota), és la contrària a la realitat material de milions i milions de persones, al mostrar a la societat, sobretot a través dels seus poderosos mitjans "d'incomunicació", que els treballadors/es han tingut increments salarials molt per sobre de l'IPC i molt per sobre dels beneficis d'explotació.

3. Així, mesuren: els increments salarials de la major part dels assalariats (peons, depenents i treballadors no qualificats), van pujar en el trienni 2007-2009 una mitjana del 9,81%, en canvi els dels menys (Direcció i Gerència d'Empreses només ho van fer en el 2,41% (2).

Si a més analitzem el guany mig anual per treballador/a, el salari mitjà (3) i el salari més freqüent, veiem l'engany i la violència institucional-política que sustenta aquest món invertit o de potes enlaire:

Guany mig anual 2009 = 22.511,47 €

Salari mitjà 2009 = 18.817,89 €

Salari més freqüent en el 2009 = 15.500 €

Què significa això, a part de l'evident aixecada de camisa, desigualtat, poder empresarial, explotació, etc., senzillament que existeixen molt poques treballadores i treballadors amb salaris molt alts, però que influeixen de manera determinant en el guany mig anual i en el salari mitjà, quan la cotidianitat de la immensa majoria dels assalariats/des és que els seus sous són de mileuristes. Els assalariats/es bé amb contracte fix (11.375.000), bé amb contracte temporal

(3.746.000), sumen 15.121.000 a març 2011 segons la EPA –recordi's que els desocupats/des són gairebé 5 milions a aquestes mateixes dates). Si anem a l'estructura salarial segons l'Agència Tributària per a aquestes mateixes dates, és a dir, any 2009, ens trobem que: Les persones assalariades que perceben fins a 8.820€, suposen el 9,10%, és a dir, 1.523.904,2.

El 35,90% de tots els assalariats/des que suposen 6.011.885, perceben 17.640€. El 28,15% dels assalariats/des, és a dir 4.714.055, perceben un salari mig de 22.050€.

L'entre "la banda" de 40.000€ a 90.000€, solament es troba el 13,93% d'assalariats i assalariades, és a dir 2.332.745,66 persones.

Però si afinem més, ens trobem que perceben més de 60.000€ un club selecte d'assalariats que suposen el 1,83%, és a dir 306.455 assalariats.

L'assalariat mig "sense gènere", percep anualment 22.511,47€ bruts i si ets assalariat home el salari mig brut és de 25.001,05 €, i si ets assalariada dona el teu salari mig brut es queda en 19.502,02€, vaja, que les dones de mitjana perceben un 22% menys.

Les diferències o desigualtats, es mostren en: l'escala de la piràmide de poder, en el gènere i en l'activitat econòmica.

Des de la variable activitat econòmica la major diferència salarial o el major salari mig anual ho trobem en el subministrament d'energia elèctrica, gas, vapor i aire condicionat amb 50.536,70€ per treballador/a a l'any en mitjana, suposant aquesta xifra un 124,4% superior

a la mitjana nacional, li segueix l'activitat econòmica financera i d'assegurances amb 41.863,11€.

En el costat oposat trobem els Serveis: hostaleria i activitats administratives i serveis auxiliars, amb salaris mitjans anuals de 13.996,70€ i 15.855,38€ respectivament, suposant un 37,8% i un 29,5% inferiors a la mitjana.

Els salaris per tipus de contracte, és a dir, els indefinits o els temporals, ens trobem que els assalariats/des amb contracte de durada determinada (temporals) van tenir un salari mig inferior en un 25,8% al dels assalariats mitjans, mentre que els que van tenir contracte indefinit van guanyar un 6,5% més que aquest salari. La nacionalitat: Si ets assalariada o assalariat autòcton o immigrant, condiciona i determina la desigualtat, així, les persones treballadores provinents d'Amèrica del Nord i de la Unió Europea (en general desplaçats per les seves empreses multinacionals i amb altes qualificacions), van tenir un salari superior a la mitjana, mentre que els treballadors d'altres nacionalitats (extracomunitaris o d'Amèrica del Sud), van tenir uns salaris significativament inferiors a aquesta mitjana.

Sembla que en això de la desigualtat fins a les matemàtiques es posen d'acord. El greu, -encara més-, és que les desigualtats van augmentar en el cicle alt de l'economia, tant la nacional com la global, la qual cosa no fa sinó mostrar novament l'evident: les classes assalariades cada vegada perden més poder contractual i, tot indica que aquests succeeix en qualsevol època del cicle

econòmic capitalista, bé sigui de creixement, bé de recessió i inclusivament de depressió, amb conseqüències més dures i dramàtiques: l'empobriment estructural per una banda de la població assalariada.

La gestió del poder ha assolit que sindicats institucionals i partits d'esquerra, cooperin en la producció i distribució de la riquesa, entenent que el conflicte social s'ha dissolt i clar, les cultures instituídes en les classes dominades, resulta que són les mateixes que les de les classes dominants.

No és d'estranyar per tant que ens trobem en un moment on el repartiment "de l'escàs" comporti encara més competència entre els dominats, davant l'atropellament del cicle de desposesió de rendes salarials (4) i rendes socials: pensions, beques, educació superior, menjadors infantils, prestacions d'atur, etc.

Les xifres només mostren la realitat i aquesta, avui, manca de conflicte social suficient, de conflicte polític suficient i el qual, al seu torn, és la condició necessària per a una vida bona per a totes i tots.

Aquesta condició no podrà desenvolupar-se sobre un model on només vegem el repartiment del pastís i aquí ens seguim situant la població assalariada. La posició serà enfrontar-se al model o, simplement no serà.

* Us podeu descarregar l'informe incloent gràfics i quadres estadístics en el web: www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article5621

Notes:

(1) Cal tenir en compte la composició de classe o diferents posicions que ocupen la major part dels polítics de qualsevol organització política, la immensa majoria són o bé empresaris/es, o bé gestors-direcció d'empreses, o bé advocats, economistes, etc., per tant la seva percepció del repartiment de la riquesa social ve determinada per la seva posició social o de classe.

(2) Aquest creixement correspon (més o menys) a l'increment dels beneficis d'explotació de les grans empreses industrials i financeres.

(3) Salari mitjà = el què divideix al nombre de treballadors en dues parts iguals, els que tenen un salari superior i els que tenen un salari inferior.

(4) Des de 2008, els decrets de retallades en salaris públics (funcionaris i personal laboral), van ser acompanyats d'una limitació en la despesa, sobretot social i inversió pública (generadora d'ocupació) en la AGE, alhora que s'exigeix per a 2009, 2010, 2011 i 2012, un sostre de despesa a les diferents Administracions Públiques, Ajuntaments i CCAA, les quals retallen i aprofundeixen el cicle de desposesió de les classes populars: inversió pública, serveis socials, despesa social en definitiva.

El 62% dels treballadors i treballadores de les Empreses privades (4.500.000), han vist reduït el seu poder adquisitiu de manera significativa en l'any 2010, com a conseqüència de faltar en els seus convenis clàusules de garantia salarial efectiva. Les seves pujades salarials s'han quedat en el 1,6% enfront del 3% de l'IPC, és a dir han perdut un 1,4%. Aquest és no solament un factor d'empobriment sinó que mostra la pèrdua de poder contractual (contrapoder obrer) de les classes assalariades, raó que explica -entre unes altres- que la Negociació Col·lectiva hagi estat reformada per RDL i en el transcurs del seu tràmit parlamentari estigui sent enduida, alhora que aplanar el camí per a l'empobriment generalitzat dels assalariats desreferenciant els increments salarials del cost real de la vida (IPC) i institucionalitza el preu de la mà d'obra com un cost variable.

Parlem

Marc Gavalrà, quixot contra REPSOL i a

"Hi ha una conjura politico-financera

**Txema Bofill, correccions
Pep Cara**

Marc Gavalrà és un lluitador perseverant i constant contra les grans multinacionals. És un activista ecologista de paraula i obra. Recorre les selves per a documentar i conèixer de primera mà l'espoli de les multinacionals i l'etnocidi dels indígenes. Investiga, viatja, fa un excel·lent treball de camp i publica les seves investigacions, que són llibres de referència en la lluita contra les multinacionals i una poderosa arma contra les injustícies que porten a terme les multinacionals. Marc Gavalrà és senzill. No presumeix dels seus llibres ni títols acadèmics. Viu i resisteix mirant de consumir el mínim d'acord amb les seves idees. És llicenciat en ciències ambientals per la UAB, i des de fa més de deu anys investiga i documenta la recolonització de Llatinoamèrica, per part de les multinacionals, sobretot els pobles amazònics de Perú, Bolívia, Brasil, Equador i la Patagònia Argentina.

És un investigador implicat, independent. N'hi han pocs. Les seves investigacions són rigoroses, documentades, argumentades i demolidores. Sense ser pamfletari ens convida a la lluita i a un viatge per conèixer la nova colonització de Llatinoamèrica. Documenta com les grans corporacions ataquen els pobles indígenes i el seu dret a viure per quedar-se en el seu territori, i com les multinacionals abusen del poder que tenen, cada cop més gran i del qual som cada dia més dependents. Un poder despòtic, que corromp a governants, que espolia les riqueses a pobles sencers, sovint de manera violenta, i provoca crisis.

El centre de les seves investigacions és Repsol. També Endesa i la nostre honorable La Caixa, accionista principal de Repsol i d'altres grans i poderoses multinacionals que són les que exigeixen als nostres governants les retallades al poble, i obliguen a ajudar als bancs, exigeixen les privatitzacions al seu favor, i la des-educació del poble.

Marc Gavalrà és autor de llibres com "Las manchas del petróleo boliviano" (1999), "La recolonización" (2003), "Viaje a Repsolandia" (2006), "RepsolYPF: un discurso socialmente irresponsable" (2007), i "Patagonia petrolera, el desierto permanente" (2008). Ha

fet també documentals com "Vivir sobre el pozo" (2002), "Tentayapi" (2005) i "Patagonia petrolera" (2008). Actualment prepara l'exposició "Pueblos indígenas y petróleo".

Participa activament en el col·lectiu Repsolmata <http://repsolmata.ourproject.org/> i en el consell de redacció de la revista Ecología Política. I te un blog a Enfocant.net: <http://www.enfocant.net/category/secciones/blogs/marc-gavalra>

Marc Gavalrà afirma que aquestes Corporacions actuen gairebé com la màfia. Utilitzen tots els mitjans per mantenir l'explotació petroliera, l'expansió del negoci i privilegis adquirits. No se'ls pot parar els peus. On hi ha petroli, utilitzen mitjans violents per silenciar les reclamacions. «Aquí, on hi ha milions de cotxes, utilitzen la manipulació i mitjans més refinats».

L'entrevista la varem fer a la plaça de Catalunya alliberada, amb els companys de latele.cat, amb qui des de fa mesos filmem les entrevistes del Catalunya. És una co-producció en vídeo i en paper.

- Has rebut amenaces i pressions de Repsol a causa de les teves denúncies?

- Jo personalment no, però he vist que aquestes empreses utilitzen mecanismes molt obscurs com pot ser la instrumentalització dels exèrcits, de la justícia, la corrupció política, l'ús de les forces paramilitars en països on aquesta pràctica s'ha estès molt, com Colòmbia. Amnistia Internacional va denunciar fa anys que Repsol utilitzava grups paramilitars per ajudar a l'entrada d'aquesta empresa en zones on sindicats i organitzacions s'hi oposaven. Per tant tot això existeix. Els esdeveniments de Bolívia ara fa uns anys amb l'augment de l'extrema dreta i l'interès de dividir un país estaven vinculat a la Cambra boliviana d'hidrocarburs, la patronal de les empreses petrolieres.

- Ens pots explicar això de Repsol-YPF. YPF era l'empresa petrolera d'Argentina, no?

- YPF és l'acrònim de Yacimientos Petrolíferos Fiscales, que el 2008 va celebrar el centenari de la seva fundació, una empresa que contamina, com tota empresa petroliera, tot i que s'havia creat un sentiment de construcció nacional al voltant seu. Aquesta empresa va ser privatitzada l'any 1999 gràcies a l'ajuda de la diplomàcia espanyola i s'hi van produir una sèrie d'il·legalitats. Per exemple, Repsol es va apropiat de totes les accions que tenien els mateixos treballadors. Encara hi ha un judici que s'està portant des de fa anys justament per recuperar-les (perquè aquesta gent ja l'han prejubilat)

i està reclamant les accions que tenia en aquesta empresa. Ara mateix hi ha moviments a Argentina que reclamen la nacionalització d'aquesta empresa per recuperar la sobirania energètica, ja que tot i ser un país productor, està exportant el petroli i cada hivern es troben amb crisis energètiques que han de resoldre amb la importació d'hidrocarburs d'altres països, per exemple el gas bolivià que l'exporten a través de Repsol Bolívia, que li ven a Repsol Argentina. Tot un negoci d'alta volada.

- El combustible verd és més ecològic?

- L'únic combustible verd que existeix és el que es queda a dos mil metres de profunditat, que és el seu lloc natural, on està. Amb això vull dir que tot derivat del petroli és contaminant. Si la gasolina no té plom és perquè el plom ja l'han tret en una altra regió, en una zona petroquímica. Per tant la contaminació ja està a la superfície. El tema dels biocombustibles és un engany per poder seguir amb aquest model del cotxe privat com a model de transport, per poder ficar dins del dipòsit allò que seria menjar, derivats del blat, el blat de moro, de la soja i s'està aprofundint en la crisi alimentària al món per la introducció d'aquests derivats d'agrocombustibles al motor que ens estan venent com a gasolina verda

- Com és que a aquestes empreses que contaminen tant els hi donen crèdits i ajudes, per biotecnologia i productes verds?

- Els mercats s'aprofiten de les crisis. Hem d'estar molt atents amb allò que serà la renovació del capitalisme verd, que se'ns està venent des de les mans

més contaminants. Ara mateix Repsol ens està venent espais verds, ens està venent l'aplicació de la biotecnologia per a nous combustibles. Tot això és una manera d'intentar perpetuar aquest model energètic i de malgastar mentre ells tinguin el poder corporatiu. A mesura que el petroli s'està esgotant i que s'està travessant el zenit de la producció petroliera mundial, com que som molt petrodependents, com que som consumidors captius de les empreses petrolieres, ja que el poder d'aquestes empreses està augmentant molt, elles ho utilitzen pujant el preu dels combustibles, i guanyant molts més diners. Una de les coses més sensibles és justament l'avanç de la frontera petroliera a noves zones, que potser són les últimes zones que s'han pogut conservar ja que eren zones inaccessibles.

- On succeeix això? On són aquestes zones?

- Això està passant a zones molt remotes de l'Amazònia, al cercle polar àrtic, al Mar de los Siete Colores, una zona coral·lífera de l'oceà Atlàntic de Colòmbia, a la selva peruana als inaccessibles rius Tigre i Napo o als afluents del riu Urubamba, on hi ha pobles en aïllament voluntari, etc.

- A part dels teus llibres i articles, quines denúncies concretes has fet?

- Ara mateix la plataforma Repsolmata estem portant un cas que és bastant alarmant que és l'entrada de Repsol al bloc 39 de Perú: és una de les zones més inaccessibles del Planeta, una zona amazònica fronterera entre Perú i Equador. Hi ha moltes evidències des de comunitats indígenes veïnes que ho afirmen, diversos antropòlegs que ho han afirmat, tam-

bé les organitzacions indígenes del Perú, i fins i tot alguns Ministeris d'aquell país estan confirmant l'existència de pobles aïllats. Aquests pobles aïllats són pobles que s'han refugiat amagant-se encara més a les zones més remotes perquè volen conservar la seva forma de vida. S'ha demostrat que el ràtio de mortalitat a partir del contacte amb aquests pobles són molt altes. Per exemple, l'any 1980 la Shell va entrar a la zona Camissea del Perú i va contactar el poble Nahua i amb 10 anys van morir la meitat de la població per malalties com el xarampió, la grip, neumonia, etc.

- Què fa Repsol davant les denúncies d'organismes públics i organitzacions internacionals que estan alertant dels perill de l'entrada de la petroliera en aquesta zona?

- Repsol va col·locar deu trampes fotogràfiques en una extensió de 800.000 hectàrees, gairebé l'extensió de Catalunya, i amb això pretén demostrar que com que no ha fotografiat cap indígena és que no existeixen. D'aquesta manera les empreses es renten les mans d'un etnocidi que s'està produint contemporàniament, avui en dia.

- Aquest argument és molt pobre, per no dir nul. Saben trobar petroli a dos mil metres de profunditat però no saben veure els indígenes a la superfície!

- És molt pobre. Mira. L'any passat es va enviar una carta pública, firmada per organitzacions catalanes en la que precisament s'insistia a la Junta d'Accionistes de Repsol que no ingressin al bloc 39 per la presència de grups aïllats. I Repsol ens va contestar una carta dient que ells ha-

amb...

Altres poderoses multinacionals petrolieres

vinculada a les empreses del petroli"

vien col·locat deu trampes fotogràfiques i que havien aconseguit fotografiar algun primat, algun mono, però que no havien fotografiat mai cap indígena. I en base a aquesta prova, volen demostrar que aquests pobles no existeixen. Aquest any ja han estat cinquanta organitzacions que han firmat un manifest en l'àmbit internacional demanant que Repsol es retiri d'aquest bloc. El que ha fet Repsol, que és una empresa que guanya diàriament vint milions d'euros nets, és enviar la mateixa carta, canviant la data. Amb això es demostra el poc interès que té aquesta empresa en protegir les vides. Està totalment vulnerant els drets dels indígenes.

- Explica'ns com ho fan les multinacionals per evitar les responsabilitats de crims ambientals i etnocidis

- Les Corporacions transnacionals són mecanismes d'escut per afavorir la impunitat. Si no és el nom de l'empresa s'espolsen les responsabilitats. Això és el que fa Repsol quan compra una empresa. Repsol va comprar Yacimientos Petrolíferos Fiscales (YPF) l'empresa estatal argentina. Tots els passius ambientals generats per l'empresa argentina se'ls espolsa i diu que no els ha provocat ella i que YPF ha deixat d'existir. Per tan el que fan les empreses amb aquests mecanismes de compra i venda d'actius, s'estan espolsant la responsabilitat de tots els enormes passius ambientals que genera la indústria petrolera arreu del món.

- Repsol guanya cada dia vint milions d'euros nets. És una barbaritat! Com ho fan?

- Amb uns preus volàtils del cru internacional. Per exemple, tu tens un pou a Bolívia i pagues uns quants treballadors i el cost del barril et surt a un euro. I el poses al mercat internacional i ho vens a cent euros. I per tant tens noranta nou euros de benefici per cada barril. Pagues una mica d'impostos. El resultat final és que el consumidor cada dia paga més i els costos de producció segueixen igual.

Han de gastar més en exploració. És el que fa Repsol. Té una aposta molt decidida en gastar molts diners en exploració sísmica, i en exploració a noves fronteres

- Quin impacte té buscar petroli en nous llocs?

- Vol dir l'entrada de Repsol al Pol Nord, als boscos d'Alaska, l'entrada de Repsol a l'Amazònia profunda, i l'aposta per les arenes bituminoses que és una tecnologia molt contaminant, molt més encara que el petroli perquè combina els impactes de la gran mineria amb els impactes del petroli molt carregat de sofre, un petroli pesat molt contaminant. Així és com es perfila el futur de Repsol.

- És veritat que el petroli s'acaba? Quines conseqüències té?

- Ho han dit ja molts analistes respectats. Hi ha un portal que és bastant seriós en aquest tema: www.crisisenergetica.org Deien que el peak oil l'anunciarien les veus autoritzades pel retrovisor. Ara, aquest any, l'Agència Internacional de l'Energia, que durant tants anys ha negat que s'està al zenit o al límit de la producció de petroli a partir del qual cada any el petroli serà més car, més costós i difícil de treure i de més mala qualitat, ens diu que aquest peak oil fou al 2006, o sigui, que ja l'hem superat. Què vol dir això? A partir d'ara ens enfrontem a uns anys, en els quals les condicions de vida seran més difícils ja que estem immersos en un model energètic que basat en el monopoli del petroli.

Des que ens llevem fins quan anem a dormir, la creació de llocs de treball, el consum, el transport, el menjar, tot està extremadament relacionat amb la crema de petroli. Si aquest és cada cop més inaccessible, de més mala qualitat i més costós, vol dir que l'economia ja no aixecarà cap, i que les condicions de vida en l'àmbit mundial empitjoraran molt i això està provocat perquè aquestes grans empreses ens tenen lligats. Hi ha una conjura políticofinancera vinculada amb les empreses del petroli. Per exemple, a Repsol està la Caixa, Caixa Catalunya,

Caja Madrid, grups especulatius com Sacyr Vallehermoso. Tota aquesta unió que és la dels grans bancs que a la vegada estan vinculats a partits polítics, i a la vegada estan vinculats a les empreses energètiques, fan que tot el model territorial i el model de transport estigui dissenyat per seguir en aquesta dependència al petroli. I aquest petroli és cada cop més escàs i serà més difícil de trobar.

- Quins alternatives al consum i dependència al petroli tenim? Consumir menys petroli?

- És posar en pràctica una agenda col·lectiva de despèrolitzar les nostres vides, i això es fa passant pel decreixement econòmic, passant pel repartiment del treball, passant per alliberar-nos d'aquesta addició tecnològica a la qual estem immersos tots. Això vol dir que estem diàriament consumint electricitat en grandíssimes quantitats, perquè estem apantallats en una domesticació de les tecnologies de la informació i que ens l'han fet necessari. Tot això ens ho hem de despendre i començar a plantejar mecanismes col·lectius de despèrolitzar el territori.

- Quins mecanismes?

- Per exemple, la sobirania alimentària, crear fonts de treball vinculats a la producció d'aliments ecològics a curta distància. També cal replantejar el model de transport, ja que és una aberració el que s'ha fet en aquest país amb aquest monocultiu d'aeroports, trens d'alta velocitat, que realment no solucionen les necessitats de transport de la població sinó que és un capritx dels grans que estem pagant tots. Vol dir ser valents i començar a imaginar allò que ningú encara no ha imaginat. És trencar aquest paradigma del progrés del qual som hereus dels nostres pares, de generació en generació, que sempre s'ha concebut la industrialització i la modernitat com quelcom de positiu, obviant i passant per alt tots els efectes nocius que té implícita la dependència tecnològica.

- Als lectors del Catalunya, a part dels teus llibres, que recomanem vivament, quines altres lectures, webs o col·lectius per implicar-se contra la dependència a les multinacionals, els recomanes?

- Jo orientaria a la gent que s'informi de les conseqüències del peak oil i de la crisi energètica a través de portals relacionats i que s'impliqui contra el poder corporatiu. Això es pot fer a través de moviments que promouen la creació de tribunals contra la impunitat d'aquestes companyies. La judicialització de totes aquestes empreses perquè deixin de tenir aquesta sensació d'impunitat que tenen. Això vol dir també implicar-se en allò local, en cooperatives de consum, en moviments socials que fomentin la sobirania energètica i alimentària. Això vol dir també lluitar per un trans-

port públic barat i eficaç. Això vol també apostar pel decreixement i dins les polítiques municipals aplicar la transició a un model postpetroler, que ja s'està fent en alguns països, i crear agendes de passos concrets per despèrolitzar l'economia.

- Per acabar, explica'ns les contaminacions i danys de les multinacionals aquí a casa nostra?

- Aquí mateix al port de Barcelona hi ha una tèrmica que està contaminant, està fent unes emissions de CO₂, que ens allunyen dels horitzons plantejats per lluitar contra el canvi climàtic. A Tarragona hi ha un dels polígons petroquímics més grans d'Europa. Les emissions de compostos cancerígens com els PCBs, PAHs, Fenil-mercuri i un seguit de molècules complexes no es registren als sensors de la Generalitat perquè ni es coneixen, tal com ha publicat un recent informe de la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC). Començar a trencar el silenci corporatiu que hi ha al voltant de Tarragona seria una cosa molt important. També hi ha una lluita a través d'una plataforma «futur o petroli» de Tarragona que està lluitant contra l'obertura de nous pous petrolífers davant les costes del delta de l'Ebre. Aquestes lluites contra projectes estatals vinculats a Corporacions, també ajuda a treure'ls-hi poder i facilitar que si els beneficis es redueixen, també es reduiran les inversions a d'altres països i per tan el dany serà menys alt.

- Cronologia incompleta de vessaments a Tarragona:

Juliol 2001: Un accident al pantanà de Tarragona taca les platges i obliga a desallotjar a milers de turistes.
Febrer 2004: La plataforma Casablanca, de Repsol- YPF, va originar un abocament de dos km de llarg i 75 m d'ample.
Novembre 2004: Abocament de sulfat d'amoní de Repsol Química al riu Franco-lí. Es van recollir 740 kg de peixos morts.
Agost 2006: Fuita de 5.000 a 20.000 litres en una canonada d'una planta. Taques en les costes de Cambrils i Salou.
Gener 2007: Una descàrrega de Repsol en el port de Tarragona va originar altre abocament.
Novembre 2007: Repsol comunica un vessament de 500 litres de cru en el port de Tarragona. Tanca la platja de La Pineda.
Juliol 2009: Taca d'un km en les platges del Creixell. Pride North America (Repsol), paga 2,7 milions de multa.
Octubre 2010: El vessament d'Asfalt Espanya (Repsol- Cepsa) origina una taca de 140 hectàrees a Tarragona.
Desembre 2010: Un 'error' en la plataforma Casablanca origina una taca de cru de 19 Km².
Gener 2011: Dues taques, de 100 i 15.000 litres apareixen vora el Pantanà de Tarragona.
Cal assenyalar que només es recull el 20% del cru en un vessament al mar.

> LES FRASES...

“Aquestes empreses utilitzen mecanismes molt obscurs per aconseguir els seus objectius, instrumentant exèrcits, jutges, polítics o paramilitars”

“Cal apostar per la sobirania alimentària, replantejar el model de transport i despèrolitzar l'economia i les nostres vides”

14 i 15J davant el Parlament de Catalunya

Una jornada de lluita que no va passar desapercebuda

Redacció

Com passa en aquest tipus de mobilitzacions, llargues, intenses i amb tants esdeveniments per repassar, és impossible fer-ne una crònica detallada, l'allau de mitjans per a comunicar-se i comunicar (vídeos, twitters, facebook, webs, blocs,...) fan impossible cobrir tot el que ha passat.

Hi ha moltes possibles visions i opinions sobre la mobilització que va tenir lloc davant el Parlament de Catalunya, on començava el 15 de juny la discussió dels pressupostos i el camí parlamentari que ens ha de portar a noves retallades, per part d'uns polítics que representen uns interessos econòmics molt concrets i que no pateixen els efectes d'aquestes retallades que tan alegrement aproven i porten a terme. Una mobilització que va agrupar diversos milers de persones, molts menys dels que indignats per la situació actual haurien d'haver estat allí, però suficients per a posar en evidència la realitat d'aquest sistema polític de falsa democràcia i de govern d'unes minories en nom de tot un país i en defensa dels seus interessos particulars, dels seus i dels grups de poder econòmic que els donen suport i cobertura.

A banda d'actuacions més o menys "violentes" d'alguns manifestants, de nou es va veure d'on ve la veritable violència, la que té carta blanca per actuar i reprimir indiscriminadament, amb la benedicció dels telepredicadors del sistema, aquells que intoxiquen les audiències de dòcils ciutadans que contemplen els esdeveniments asseguts davant la pantalla del televisor, la de la policia que introdueix enmig de les mobilitzacions grups d'agents policials provocadors disfressats de manifestants, o que limita la feina de determinats periodistes que no interessa que segueixin des de primera línia el que realment està passant.

Fragments del comunicat de la Comissió de Comunicació de l'Acampada de Barcelona

Més de 4000 persones van participar al bloqueig pacífic del Parlament de Catalunya del 14-15J, una acció de desobediència civil col·lectiva sorgida del moviment dels indignats i indignades davant l'aprovació de lleis injustes, plantejada davant del debat de l'aprovació dels pressupostos i contra les retallades i la Llei Omnibus, unes mesures que la majoria de la societat civil catalana rebutja, que s'aproven utilitzant un mecanisme antidemocràtic i poc transparent com un decret que modifica fins a 80 lleis, amb clars components d'inconstitucionalitat i les conseqüències del qual generaran una greu

devaluació de la qualitat de vida dels i les catalanes, així com un creixement de l'exclusió social, les desigualtats i la conflictivitat social.

En aquesta acció, articulada per proposar una sortida de la crisi que no recaigui sobre la població més desfavorida, hi van participar més de 30 assemblees de barris i pobles del Barcelonès i la resta de Catalunya i entitats representatives dels sindicats, el moviment veïnal, estudiantil, el feminisme, l'ecologisme... que van confluïr anit en 14 marxes que van travessar la ciutat fins a la Ciutadella.

Durant el transcurs del bloqueig a les diferents portes de la Ciutadella, el gran gruix de la gent participant va practicar una estratègia de resistència activa no violenta, interposant els seus cossos als accessos al recinte, fortificat i custodiat per mossos d'Esquadra, i cridant consignes contra les retallades i la nefasta gestió de la crisi per part dels responsables polítics.

Més de 30 persones participants al bloqueig van resultar ferides durant les càrregues policials. Els Mossos d'Esquadra van impedir l'accés dels mitjans de comunicació en diversos espais del perímetre de la Ciutadella i van confiscar telèfons mòbils i càmeres de manifestants per impedir-los enregistrar aquestes situacions.

Com de costum, el Departament d'Interior va infiltrar policies de paisà que van originar incidents.

Durant el bloqueig es va viure molta tensió, continguda de forma intel·ligent i serena per les milers de persones participants. També es van produir incidents aïllats en els que alguns diputats que van travessar la gentada van ser objecte d'insults, llançaments d'aigua i de pintura per part d'algunes persones. Les participants al bloqueig van fer passadissos entre la gent perquè sortissin, aturant possibles agressions físiques. L'acció de bloqueig s'emmarcava en una estratègia de desobediència civil pacífica i col·lectiva, expressió dels acords del moviment del 15-M al llarg de les assemblees celebrades a la Plaça Catalunya. Les accions que no van seguir aquesta estratègia no representen el moviment.

Comunicat Secretariat Permanent CGT Catalunya

Les protestes dels dies 14 i 15 de juny davant del Parlament de Catalunya són la conseqüència directa de les polítiques de retallades en serveis i drets socials, sanitat i educació al capdavant, promoguda per la Generalitat de Catalunya. Aquestes protestes són també resultat del cansament generalitzat amb la "classe política", que ha segrestat la política dels carrers i l'ha tancat en despachos i gabinets, on d'esquenes a la població s'aproven les mesures que han de guiar la nostra vida quotidiana. Les reformes laborals i de les pensions, les

retallades socials i de sous, la reforma de la negociació col·lectiva i dels convenis, els ajuts multimilionaris al sector financer i la reducció dels impostos a les grans fortunes en són exemples recents i que estem patint directament milions d'assalarisats/des, d'aturats/des, joves i jubilats/des.

De forma més evident des del 15 de maig, la indignació d'una part creixent de la població s'ha fet visible i milers i milers de persones hem perdut la por i hem sortit al carrer, a les places i a les acampades per a rebutjar aquesta manera de fer política orientada a defensar els interessos del gran capital.

Per això els dies 14 i 15 de juny vam estar davant del Parlament. Per dir no a la violència estructural que suposa tenir una taxa de més del 40 % d'atur juvenil. Per dir no a la violència que suposa el tancament de quiròfons i llits a la sanitat pública. Per dir no a la violència que comporta la desprotecció que patim els treballadors/es davant dels empresaris. Per dir no a la violència i l'estafa que suposa que uns parlamentaris votin

i aprovin, degradant el terme de "democràcia", unes retallades socials que cap partit polític amb representació parlamentària havia anunciat en el seu programa electoral menys de 6 mesos endarrere.

Estem cansats i cansades de que se'ns prengui el pèl. Estem cansats i cansades de la manipulació i de les mentides. Estem cansats i cansades de la impunitat de banquers i empresaris que, un cop han generat la crisi, ara es lucren amb els ajuts que els parlaments aproven repetidament.

Estem cansats i cansades de veure, cada dia, el servilisme de partits i polítics institucionals envers el capital, i de com utilitzen els càrrecs obtinguts, massa vegades, per al seu lucre personal. Però, malgrat tot, no defallirem en la denúncia i la lluita.

La CGT de Catalunya seguirem estant al costat dels milers i milers de persones que han dit prou. Seguirem recolzant les lluites sortides des de places, carrers i centres de treball. Per la sanitat i l'educació, pel treball, per una

societat on tothom pugui participar en les decisions que l'afecten. Vam recolzar la protesta per aturar el Parlament perquè estava carregada de raons. Ens va alegrar veure com la indignació pren forma de propostes, cada dia una mica més concretes.

Ens hem incorporat en aquest procés i pensem seguir-ne sent partícips, com una petita peça més, amb humilitat però amb decisió. No deixarem que la manipulació informativa ens aparti de la lluita real, que és on ens toca estar també com a sindicat.

Finalment, volem denunciar que un cop més els Mossos d'Esquadra han vulnerat una altra vegada amb total impunitat la llei agredint a manifestants camuflant la seva identitat a fi d'evitar possibles denúncies: tapant el seu número de placa intencionalment, amagant la seva cara sota bragues (quan van uniformats) o directament encaputxant-se i, segons algunes fonts, provocant alguns dels incidents que, de manera aïllada, hi va haver ahir davant del Parc de la Ciutadella.

SENSE FRONTERES

Les mobilitzacions contra el pla d'ajustament aprovat pel Parlament grec mostren de nou com amplis sectors de la societat n'estan farts de la crisi i de les retallades

Al Marroc continuen les mobilitzacions malgrat el referèndum

Grècia: resistència popular contra les retallades

Redacció

El Parlament grec va aprovar el 29 de juny el nou pla d'ajustament que desbloqueja l'ajuda de la Unió Europea (UE) i el Fons Monetari Internacional (FMI) per a evitar, diuen, la fallida del país. En una votació ajustada el Govern va assolir el suport de 155 dels 300 diputats del Parlament, donant via lliure a un nou programa de retallades, pujades d'impostos i privatitzacions per valor de 78.000 milions d'euros.

La resistència al carrer, la convocatòria de vaga general i el bloqueig del parlament per part de milers de persones va posar de nou en evidència la capacitat de mobilització d'amplis sectors de la societat grega que ja n'estan farts de la crisi, de les retallades i dels qui les han provocat. Malgrat l'aprovació del nou pla d'ajustament i el desallotjament policial de la plaça Syntagma, de nou reocupada, la lluita i les mobilitzacions continuen.

Què és el que s'ha aprovat a Grècia?

De què va el 'paquetazo' imposat per FMI i UE? Li diuen "rescat" però en realitat és un xantatge. El 2011 el Govern grec pretén re-

captar uns 5.000 milions amb la venda del monopoli d'apostes i loteries OPAP, el Postbank, l'empresa de gestió d'aigües de Salònica, la segona ciutat del país, i les empreses de gestió portuàries del Pireo i Salònica. Entre 2012 i 2015 es pretenen recaptar altres 45.000 milions amb la privatització completa o parcial de l'empresa de gestió de l'aigua d'Atenes, refineries, empreses elèctriques, el ATEbank, especialitzat en el sector agrícola, així com la gestió de ports, aeroports, autopistes, drets d'exploració de mines, i propietat immobiliària i terrenys estatals.

El paquetazo

1.- Paquet de consolidació fiscal

Les noves mesures pretenen retallar les despeses de l'Estat en uns 14.300 milions i recaptar altres 14.100 milions fins a 2015, amb l'objectiu de situar el dèficit per sota del 3% del PIB aquest any.

2.- Pujades d'impostos

- L'Estat imposarà un "impost solidari" d'entre el 1 i el 4% a les rendes més altes. Per a ministres, parlamentaris i altres càrrecs públics amb

ingressos importants l'impost és del 5%.

- Pugen en 300 euros anuals els impostos a professionals que treballen per compte propi, com advocats, lampistes o taxistes.

- Redueixen el mínim exempt de taxació dels 12.000 als 8.000 euros, encara que queden excloso els treballadors de menys de 30 anys i els pensionistes, i es crea un impost immobiliari especial per als propietaris de béns de més de 200.000 euros.

- Augmenten els impostos sobre béns de luxe com iots, piscines

i cotxes d'alta cilindrada, s'obre la possibilitat de legalitzar immobles construïts fora de la llei després del pagament de taxes penalitzadores i s'eliminen un gran nombre d'excepcions fiscals.

- Pujada de l'IVA per a bars i restaurants del 13 al 23% i es reforça la lluita contra l'evasió fiscal i el treball informal.

3.- Retallades en la despesa pública

- L'Estat pretén suprimir 150.000 ocupacions públiques, el 25% del total. Per a aconseguir-lo, no es per-

llongaran els contractes temporals de treballadors en les institucions públiques i només se substituirà una de cada deu places de funcionaris que es retirin.

- Els salaris, que es van retallar una mitjana del 12% l'any passat, tornaran a ser reduïts, encara que encara no se sap en quina quantia.

- Se suprimeixen diverses prestacions socials per a estalviar 4.000 milions fins a 2015.

- Es retallaran també 500 milions d'euros aquest any en concepte de subvencions als organismes de l'Estat i altres 855 milions d'euros fins a 2015 amb la fusió d'escoles, hospitals, escoles tècniques, casernes de la policia i altres institucions.

- Es redueix la despesa sanitària fins a 2015 en 2.100 milions d'euros per mitjà de la racionalització de les prescripcions i recorrent a fàrmacs més barats.

- Per primera vegada en tres dècades es redueix la despesa militar, que fins a ara és el més alt percentualment dels països europeus de l'OTAN, amb al voltant del 4% del PIB, encara que nombrosos analistes consideren que és major per l'ús de partides ocultes. En total, es redueixen 1.200 milions d'euros fins a 2015 i es cancel·len comandes d'armament per valor de 830 milions euros.

- Es redueix la despesa en inversions públiques en 850 milions per a aquest any.

El frau del referèndum no atura la lluita per un canvi democràtic real al Marroc

Mouatamid (*)

Ha acabat la mascarada del referèndum del 1 de juliol convocat pel rei del Mohammed VI del Marroc per a introduir petits canvis en la Constitució del país i mirar d'aturar així el procés de mobilitzacions que es produeixen en tot el Marroc en els últims mesos exigint canvis reals. Una mascarada posada en marxa a corre-cuita en quinze dies, amb debats histriònics i tots els recursos de l'estat per aconseguir el Si i tractar de tancar el procés de lluita obert.

Per al Makzen, el veritable poder marroquí, si els seus privilegis i interessos queden intocables, li és igual la paraula democràtica i fer votar a corre-cuita una constitució que només li interessa com a façana.

Per aconseguir el Si, la màquina del Makzen es va posar en marxa per intentar frenar el conflicte popular creixent al carrer, en particular, les manifestacions del moviment del 20 de febrer, que havia fet una crida a

boicotejar el referèndum, utilitzant el Makzen els mitjans de comunicació públics i la premsa dels partits del règim, tancant diaris i perseguint periodistes, utilitzant els imams de les mesquites i la mobilització de moviments religiosos teledirigits, repriment manifestacions i detenint activistes, contractant matons per atacar manifestants del 20F, organitzant manifestacions "espontànies" reclutant tot tipus de persones pagades per expressar el seu suport al rei...

Va ser una mascarada de principi a fi. Des de l'escàndol de la supressió d'algun article (referits a la corrupció, assenyalant incompatibilitats dels càrrecs públics) elaborat per la comissió real en secret que no va aparèixer al BOE i que va ser suprimit per la cara, fins a la falsificació dels resultats d'una manera descarada.

Quan la TV marroquina va ser incapaç d'oferir imatges de cues a les escoles electorals, d'afluència massiva de votants, quan tothom els veia buits i en moltes ciutats es donaven taxes de participació inferiors al 50%,

de sobte, per art de màgia, apareix una mitjana nacional de votants del 72'65%. Fins i tot s'equivoquen en les xifres. Els resultats d'aquest referèndum mostren la falsificació de les xifres. El Ministeri de l'Interior comunica que han votat Si un 98'49% dels votants, No, un 1'51%, i vots nuls un 0,83%, el que dona una xifra final de 100'83%. Els quadres del Ministeri de l'Interior són experts en la falsificació però nuls en matemàtiques elementals.

També l'estat va ocultar que només s'havien inscrit com electors el 62% dels i les marroquines, ja que només s'han inscrit 13 milions, sobre un càlcul de 21 milions de marroquins majors de 18 anys. Fins i tot amb les dades oficials, només haurien votat la reforma constitucional el 44% (9.290.000 de 21 milions).

Alguna cosa ha canviat: la lluita popular és present

No és la primera constitució "de-

mocràtica" que la monarquia alauita presenta al país. 5 reformes constitucionals des de 1962 fins a 1996, aclaparadorament votades en l'època de Hassan II.

Però avui alguna cosa ha canviat. Quan a Chtouka Aït Baha, els diplomates en atur cremen públicament les seves targetes electorals al mateix carrer, quan 5 dies abans del referèndum (el 26 de juny) surten prop de 200.000 manifestants al carrer demanant el boicot a més de 50 ciutats i pobles del Marroc (destacant la massiva manifestació de 40.000 persones a Tànger),... quan l'exigència de canvis democràtics sorgeix del carrer amb el moviment 20 de febrer en el context de les revolucions tunisiana i egípcia i no del palau (el discurs real proposant canvis arribava el 9 de març després de més de dues setmanes de manifestacions), és que alguna cosa està canviant realment al Marroc.

Continuen les manifestacions malgrat el referèndum. Ja el mateix dissabte dia 2 de juliol els habitants dels dos grans barris de barraques de

Mohammedia (Bradaâ i Al Massira) es van manifestar per exigir els seus drets de ciutadania (allotjament decent, treball, protecció social, ensenyament gratuït i de qualitat ...) convocant, juntament amb els joves del Moviment 20 de febrer.

El diumenge dia 3 milers de manifestants, van sortir de nou al carrer en nombroses ciutats, a la crida del Moviment del 20 de febrer. A Casablanca, Rabat, Tànger, Marrakech..., els militants del Moviment del 20 de febrer van indicar clarament que pensen prosseguir la seva mobilització, tot i l'aprovació de la nova constitució. Hi va haver manifestacions en unes 80 ciutats i pobles del Marroc, destacant els 200.000 manifestants de Tànger i els 50.000 de Rabat.

El pas ja està donat. El moviment ha estat capaç de seguir mobilitzant a nivells importants i de desafiar el discurs real.

(*) Equip de treball per al nord d'Àfrica de la Secretaria de Relacions Internacionals de la CGT

SOCIAL

El problema per a les organitzacions d'hipotecaris segueix sent la persistència del deute amb les entitats prestadores una vegada s'ha perdut el pis

Mobilitzacions

contra la manca de drets de les persones tancades als CIE

BALA PERDUDA

La ruta de la sal

Toni Álvarez

Corria l'any 1930 quan el Mahatma Gandhi iniciava l'anomenada Ruta de la Sal, un recorregut de 400 quilòmetres caminant per la Índia colonial que acabava a la costa per agafar un boci de sal, un més dels gestos gandhians que posava dels nervis als britànics i que minvava la seva pretesa fortaleza imperial. Ve a lloc aquesta història perquè podria ser un bon paral·lelisme amb el conjunt de marxes que s'han iniciat aquest mes de juny al llarg de l'estat espanyol i que confluiran a Madrid a finals de juliol. També ho podrien ser altres tipus de columnes, que no són aquestes les primeres, però crec que esdevenen millor amb la filosofia ghandiana del moviment 15-M.

Aquella marxa la va començar en Gandhi quan des del seu partit es començaven a cansar de la inutilitat de la seva lluita de rueca i vagues de fam, de veure com la independència no arribava. Una acció simbòlica però que podia ser una desobediència col·lectiva i massiva, un gest fàcil de fer, compromès i a la vegada summament injust com era el càrrec econòmic que gravava sobre la sal l'imperi britànic, en aquell cas de la Índia als anys 30 del segle passat. En aquest cas la ruta acabarà a la meseta, lluny del mar, però la guspira està encesa i dins dels moments d'incertesa de per on petarà tot això faig una aposta sobre una proposta que fa algun temps que es realitza, de forma decidida en el gest i tímida en l'extensió, a l'estat espanyol.

Evitar l'embargament i el robatori de cases per part dels bancs i entitats de crèdits que, després d'haver enganyat i estafat, volen fer negocis amb les restes de les persones que s'han quedat sense feina, gràcies a les seves inversions faraòniques i capacitat especuladora. És fàcil, tan fàcil com ajuntar-se les veïnes i veïns de la família extorsionada davant de la porta el dia que vinguin a fer efectiu l'embargament.

Quant més millor, avui és una família, demà poden ser uns altres o no-saltres mateixes. Suport mutu, gest fàcil de fer, injustícia a combatre, desobediència activa i col·lectiva. La vivenda tan necessària com la sal, ara que els diners no es guanyen dels salaris sinó de l'especulació pura i dura.

Trenquem la por, cridem les nostres necessitats, demanem suport, donem-lo, s'acaba la vida de pastel que el capitalisme ens ha dit que existeix. Per cert, els poderosos, que ja coneixen el camí han començat a posar peatges a aquests viatgers. Fa uns dies s'anunciaven les primeres multes als que van impedir, pacíficament of course, entrar a l'execució d'un embargament. Són ells els que tenen por, som més... No deixem de caminar, no estem soles.

Que el dret no s'aturi a la porta dels CIE

Plataforma Que el dret no s'aturi a la porta dels CIE

A finals de juny eren ja 400 entitats socials i 3.500 persones les que hem signat el Manifest. Considerem que aquest importantíssim suport mostra la preocupació en sectors significatius de la societat per la falta de garanties jurídiques suficients que garanteixin els drets de les persones internades en els Centres d'Internament d'Estrangers.

Amb aquest suport, el passat dijous 16 de juny vam presentar el Manifest als mitjans, en nombroses ciutats de l'estat espanyol. Es pot consultar el dossier de premsa que, encara que no és exhaustiu, perquè no hem pogut recopilar totes les ressenyes i tampoc inclouen les entrevistes en ràdio i televisió, donen una idea del ressò trobat en els mitjans. El mateix dia també, presentem en nombroses delegacions i subdelegacions del Govern un escrit acollint-nos al dret de petició demanant informació sobre els CIE i el dret a ser consultats prèviament a l'elaboració del Reglament.

Una mostra de l'oportunitat d'aquesta iniciativa la vam poder comprovar quan des de la Secretaria d'Estat d'Immigració i Emigració, juntament amb la Secretaria d'Estat de Seguretat, es va convocar precipitadament una reunió, a la qual vam ser convocades també algunes de les entitats signants del Manifest, just dos dies abans de la prevista (i anunciada) presentació d'aquest.

L'intent de curtcircuitar el possible efecte de la publicació del Manifest i dels seus suports va quedar en evidència des del moment en què ni la Secretaria d'Immigració ni la de Seguretat, van oferir en aquesta reunió la més mínima opció creïble de participar en l'elaboració del Reglament pendent per als CIE.

Cal subratllar que amb diverses setmanes d'antelació, les entitats impulsores del Manifest havíem demanat una entrevista amb el Ministeri per traslladar les nostres reivindicacions

sobre això, rebent el silenci per resposta. Només es va veure obligada a un intent de resposta davant la imminent aparició del Manifest i dels seus suports.

També hem gestionat una interpel·lació parlamentària referent a això, havent hagut de comparèixer el secretari d'Estat de Seguretat, Sr. Camacho, el passat 20 de juny, davant la Comissió d'Interior del Senat.

Per tot això, creiem que és sumament important seguir recollint suports de més entitats i persones individuals, pel que demanem la teva implicació. Ens hem posat com a objectiu arribar a demanar la signatura de MIL entitats en tot el territori de l'estat espanyol així com de DEU MIL persones. Pensem que, encara que ambiciós, és un objectiu al nostre abast.

Esperem seguir comptant amb la teva implicació en aquesta tasca de treure a la llum la manca de drets de les persones tancades en els CIE i en mobilitzar el major nombre possible d'entitats i persones dirigides a influir en que el futur Reglament respecti els seus drets.

Manifest

Les organitzacions socials, entitats i ciutadans i ciutadanes sotasignats demanem el tancament dels Centres d'Internament d'Estrangers (CIE), espais contraris als instruments internacionals de drets humans signats i ratificats per Espanya; i mostrem la nostra preocupació per l'obscurantisme amb que el Govern de l'Estat Espanyol està elaborant el Reglament que regularà el funcionament d'aquests Centres. Marginant així a la societat civil en el tractament d'un dels punts més qüestionats i repressius de la política migratòria: la privació de llibertat a persones que no han pogut obtenir o renovar el permís de residència.

Portem mesos esperant conèixer l'esborrany d'aquest reglament, que està elaborant el Ministeri d'Interior – malgrat que l'última modificació de la LOEX, de l'11 de desembre de 2009 va disposar que s'aprovaria en el termini de 6 mesos –, sense que hagi estat possible saber les seves línies bàsiques, i ni molt menys poder intervenir, mínimament, perquè s'hi garanteixi la totalitat dels Drets de les persones que són internades als CIE. Aquesta absència de diàleg només pot presagiar la imposició unilateral i arbitrària de les normes de cada centre. Les denúncies documentades sobre el funcionament dels CIE, formulades en els darrers anys pel moviment associatiu que treballa a peu de carrer, així com per entitats europees, comissions del Parlament Europeu i Institucions espanyoles com el Defensor del Pueblo, i equivalents autonòmics, o la pròpia Fiscalia General de l'Estat, no poden obviar-se en el proper Reglament. Per això, demanem una interlocució oficial que permeti al moviment associatiu i a la resta d'entitats implicades, una participació real en el debat en torn al futur Reglament.

La societat civil no pot ser exclosa del procés d'elaboració del Reglament que regularà el funcionament d'aquests espais on milers de persones romanem detingudes per no tenir la seva situació administrativa regularitzada. Són les nostres veïnes i veïns, part important d'una societat en la qual no cessarem en la nostra lluita perquè siguin respectats els Drets de les persones, independentment del lloc on hagin nascut.

És necessària, doncs, la implicació de tots els estaments de la nostra societat per aconseguir aquesta interlocució. El pronunciament de les entitats socials, les quals es mouen en l'àmbit jurídic, en el món universitari, en el camp de la salut pública, de l'ensenyament,... etc. Pot afavorir que Interior aprovi un Reglament que garanteixi i desenvolupi els drets bàsics de les persones tancades als CIE. Insistim que l'únic dret limitat per l'ordenament jurídic a aquestes persones és el de la llibertat ambulatoria. Per això, el Reglament ha de garantir el compliment de tots els altres drets: a la integritat física i psicològica, a la salut, a l'assistència jurídica i social, a la comunicació sense traves i respectant el dret a la intimitat, al coneixement i exercici dels seus drets, a unes instal·lacions en condicions.

I mentre esperem i treballem pel tancament d'aquests centres, cal acabar amb l'obscurantisme sobre el seu funcionament, garantint el respecte als drets fonamentals dels interns i internes, l'accés de les entitats socials i proporcionant informació pública i estadístiques precises sobre les persones que passen per els CIEs, la seva situació jurídica, la duració del tancament i la resolució final del mateix, la seva expulsió o posada en llibertat. Demanem el teu suport en aquest manifest. Suma't a la campanya Que no ens enredin amb el Reglament! "CIerralos!"

Mesures insuficients pels afectats per les hipoteques

La Plataforma d'Afectades per les Hipoteques considera totalment insuficients les mesures de Zapatero per als hipotecats

Diagonal

La Plataforma d'Afectats per la Hipoteca ha reaccionat amb fredor davant les reformes en favor de les llars hipotecades anunciades per Zapatero en el debat sobre l'estat de la nació. La Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH) ha ratllat "d'insuficients" les mesures anunciades el 28 de juny pel president del Govern, José Luis Rodríguez Zapatero, per a alleujar la situació de les llars hipotecades.

En un dur comunicat, la PAH critica que Zapatero no hagi precisat en què consistiran aquestes mesures però sí hagi deixat clar que aquestes no amenaçaran "la solvència de les entitats financeres". L'única política precisada pel president del Govern en el debat sobre l'estat de la nació va ser l'augment del sostre salarial no embargable pels bancs en cas d'impagament de la hipoteca. Aquest límit passaria dels actuals 705 euros a 961, ampliables en cas de tenir persones a càrrec. "Aquesta mesura seria com voler parar una hemorràgia aplicant una simple tireta", s'ha queixat la PAH.

El problema per a les organitzacions d'hipotecats segueix sent la persistència del deute amb les entitats prestadores una vegada que s'ha perdut el pis, situació per al qual el Govern no ha anunciat cap reforma concreta. "No impediria que les famílies quedin condemnades per a tota la vida, ja que els deutes hipotecaris romandrien després de la pèrdua de l'habitatge", destaca la plataforma.

La PAH ha recordat que seguirà defensant la dació en pagament amb efectes retroactius, la moratòria dels desnonaments i el lloguer social. "És la solvència de les centenars de milers de famílies que actualment sofreixen els processos d'execució hipotecària la que hauria de preocupar al govern, en lloc de ser tan sensible als interessos de la banca especulativa", afirma la plataforma en referència al matís introduït pel propi Zapatero sobre la prioritat de la solvència dels bancs i caixes.

No obstant això, Afectats per la Hipoteca sí valora com un avanç l'anunci de noves mesures de suport a les llars. "Si valorem com una victòria el fet que la forta pressió social, protagonitzada en primer lloc pels propis afectats, hagi assolit que finalment el govern es vegi obligat a anunciar mesures", destaquen. La PAH esmenta en el seu comunicat el fort avanç de la pressió social en favor del dret a l'habitatge i les llars hipotecades. L'extensió de les plataformes d'afectats per diferents punts del territori i el suport del moviment 15M ja han fet possible la paralització de 42 desnonaments.

Stop deshaucios presenta una pàgina web per facilitar les mobilitzacions per evitar desnonaments

La campanya contra els desnonaments segueix dotant-se d'eines d'auto organització. El moviment ha creat una pàgina web <http://stopdes->

ahucios.tomalaplaza.net/ que neix amb la vocació de crear una comunitat d'alertes perquè els afectats per les hipoteques puguin posar-se en contacte amb membres de la societat que decideixin impedir el desallotjament del seu habitatge.

La pàgina web es vol convertir en una referència per al seguiment i l'organització d'aquesta iniciativa social que ja ha parat més de 40 desnonaments en tot l'estat. La idea és que qualsevol persona afectada pugui pujar la seva pròpia alerta i que estigui arribi a la resta de la societat.

El procediment és ben senzill. Es crea un esdeveniment, es defineix el lloc i l'hora del desnonament, i una vegada verificat, s'avisar als interessats. De forma automàtica es generaran emails i alertes a mòbils que arribaran als que prèviament s'hagin registrat per a rebre-les. Els usuaris

poden definir el radi en el qual volen rebre les alertes, que va des dels 5 als 100 quilòmetres.

L'arquitectura de la pàgina està dissenyada amb programari open data, el que significa que qualsevol participant pot prendre informació d'aquest mapa i configurar el seu propi amb els seus propis esdeveniments. Des de Hacksol, on neix el projecte, aclareixen que utilitzen eines ja existents de programari lliure.

L'objectiu de la iniciativa és generar un mapa estatal de la situació dels desnonaments, a més d'aconseguir una potent eina que coordini i ajudi a posar en contacte a afectats amb la resta de la societat. L'administració es farà a través del conjunt de col·lectius implicats en aquesta iniciativa, encara que també està obert a integrar a gent que comenci a treballar ara amb el tema i vulgui i pugui implicar-se.

Desallotjament i repressió contra l'Acampada de Palma

Redacció

Desenes d'agents de la policia d'Espanya van desallotjar la nit del 3 al 4 de juliol el mig centenar d'acampats del moviment del 15-M que hi havia a la plaça d'Espanya de Palma, a la que havien rebatejat amb el nom de plaça d'Islàndia. Amb nocturnitat i sense previ avís Delegació de Govern va ordenar a les forces policials de l'Estat desallotjar el punt d'informació i a la gent que es trobava en la plaça realitzant una assemblea popular. Els agents els van demanar que marxessin i que traguessin els objectes personal que hi tenien perquè els serveis de neteja d'Emaya

hi poguessin passar després. No hi ha haver resistència per part dels acampats i tampoc cap incident important. També es va desallotjar l'acampada de la localitat de Manacor.

En protesta pel desallotjament, l'acampada de Palma va convocar una concentració de protesta el vespre del dia 4 a la plaça d'Espanya, en la qual van participar mig miler de manifestants i en la que si que es va produir repressió policial. La policia va carregar amb duresa contra els manifestants que protestaven contra el desallotjament de l'acampada i hi va haver una vintena de ferits i dos detinguts.

Un grup d'un centenar de manifestants va portar la protesta per diversos carrers, i a la plaça de Santa Eu-

làlia hi va haver la primera càrrega de la policia. Després n'hi va haver dues més, al davant del Mercat de l'Olivar i a la plaça d'Espanya, on hi va haver les detencions.

L'actuació policial va provocar ferides a una vintena de persones, les quals, a l'anar a fer-se reconeixements mèdics es van trobar un dispositiu d'una trentena de policies nacionals que es van dedicar a pressionar-los, coaccionar-los, identificar-los i fotografiar-los.

L'Acampada de Palma segueix realitzant assemblees per tal de donar continuïtat al moviment.

Dins les activitats programades, el 10 de juliol es va convocar una manifestació a Palma, a la plaça d'Espanya, contra la pujada de sous dels membres del nou govern del PP de les Illes Balears, que mentre parlen de mesures d'austeritat s'apujen els seus sous i els dels seus col·laboradors.

SALUT I ANARQUISMES

Estiraments revolucionaris

Josep Cara Rincón (Berga)
www.berguedallibertari.org

Amb el nom d'indignades o Acampades la gent ha sortit al carrer. Un anàlisi crític ha de posar en relleu els aspectes positius i els negatius d'aquest moviment en relació amb la transformació social. En termes generals la mobilització ha estat positiva. Molt. Bé, els anarquistes, entre d'altres, ens dediquem a aguditzar conflictes, obrir-ne de nous, mobilitzar, propagar, etc., tot en favor de fer créixer la lluita per la justícia social. Per tant, per molts de nosaltres, la mobilització, d'entrada, és quelcom positiu. A més, aquesta mobilització s'oposava de manera explícita a la representativitat, funciona a través d'assemblees obertes i és fonamentada en una múltiple i diversa crítica al poder.

Les anarquistes hi han participat. No sé si prou. Era important ser-hi. Sense fums. Sense rebaixar el discurs però explicant-se bé.

Al mateix temps cal dir que algunes assemblees d'indignades, d'algunes ciutats, eren repugnantment captives de l'ideologia del civisme i tota la submissió que se'n deriva. D'altra banda, el pacifisme imperant més enllà d'una tàctica puntual encertada, no deixa de ser un pensament únic i dominant que, per sort, no respon als desitjos i pràctiques de gran part de les persones que participen del moviment. La gent, més enllà de tàctiques puntuals, es pot deixar picar dos o tres cops. Penso que al quart el més normal és tornar-s'hi. Com va fer molt bé el company que amb el seu cop de puny va evidenciar, fa uns anys, l'ús del cubotan per part dels mossos d'esquadra. Aquests dies de pau he pensat molt en tu. Gran exemple. Tampoc m'agrada que hagin fet santa a l'assemblea. És una eina, un mitjà, no pas una finalitat. Quan no és útil per la transformació social, cal desobeir la majoria, cal funcionar segons el grupisme o l'individualisme. Per tant, m'oposo a la criminalització i l'estigmatització de la dissidència de la dissidència, del lumpen, dels no pacífics, etc. Precisament perquè volem una cosa gran, per a tothom. No volem un món nou, en volem molts. Com bé apuntava el Txema, més enllà de l'estratègia d'anar als barris —que em sembla bona— que la plaça seguis okupada, per qui fos, era una bona cosa i, a més, feia nosa, sinó encara hi serien.

Finalment, ha arribat l'estiu. Les lluites quedaran sota mínims, com passa habitualment. Tant de bo m'equivoqui. I al setembre espero que tornem o continuem i fort. El que ha passat pot ser llavor d'una futura situació de lluita social a la grega. Tant de bo.

Salut i anarquies!

Eleccions i política

No és la dreta qui va guanyar les eleccions, sinó l'esquerra qui les va perdre

Jordi Bonet i Martí, activista veïnal de Barcelona

Els multitudinaris actes de desobediència civil i resistència no violenta, els processos massius de participació i decisió directa i horitzontal, les milers de persones discutint assembleàriament, la reconstrucció de llaços de sociabilitat... són alguns dels trets d'aquest nostre actual moviment. Intentem ajudar a situar-lo en la conjuntura, però també en el llarg termini.

Els resultats de les eleccions del passat 22 de maig van suposar una aplastant victòria de les opcions conservadores en la majoria de ciutats de l'Estat espanyol. L'única excepció significativa la constitueix el País Basc, on la superació de la situació de violència i la normalització política reflecteixen una pauta diferenciada en el comportament electoral que obre un nou horitzó de possibilitats.

No obstant això, seria un error considerar que aquests resultats avalen un gir conservador en l'opinió pública. No és la dreta qui ha guanyat les eleccions, sinó l'esquerra qui les ha perdut. Els estudis electorals constaten que la transferència de vots entre esquerres i dretes és mínima, pel que el fracàs de l'esquerra política ha d'atribuir-se més a la desmobilització de l'electorat propi, que als encerts del PP, els votants del qual es

troben permanentment mobilitzats. Sovint es parla de crisi de representació i desafecció, però aquesta afecta principalment als votants potencials d'esquerres que van dipositar la seva confiança en el Partit Socialista en les eleccions generals de 2004 i 2008 i que no comparteixen les mesures antisocials desenvolupades pel govern. L'optimisme que va fer vencedor al PSOE en aquests anys s'ha tornat com un bumerang enfront d'un executiu incapaç d'oferir una sortida d'esquerres a la crisi.

Si analitzem l'evolució del baròmetre electoral del CIS, observem com la caiguda del vot socialista té lloc a partir del primer trimestre de 2010, durant la presidència espanyola de la UE, quan després dels advertiments de Obama i Merkel, el Govern Zapatero decideix donar un cop de timó que mina la credibilitat del discurs neosocialdemòcrata que l'havia dut al poder. Aquest gir es concreta amb l'aprovació de la reforma laboral, el pensionazo i la submissió als interessos del lobby pronuclear abans

que el desastre de Fukushima obligués a posar en sordina aquestes últimes mesures.

Per altra banda, els sindicats majoritaris que, després de la vaga general del 29 de setembre, tenien la possibilitat d'exercir de pol d'articulació d'una esquerra social, perdran aquesta ocasió després de negociar la reforma de l'edat de jubilació i la seva disposició a continuar la negociació col·lectiva. Aquesta posició claudicant comportarà l'allunyament d'aquells sectors so-

cials que consideraven que després de la vaga general era possible reconstruir una resposta alternativa a la crisi.

És en aquest context de desorientació i derrotisme quan irromp el moviment del 15M. A pesar que la seva genealogia respongui a factors distints dels exposats anteriorment, serà a partir de la seva territorialització en les acampades quan aquest passa a copar la centralitat mediàtica substituint els titulars d'una campanya electoral pesada. El moviment de les acampades suposa així una resposta ciutadana a l'abandó de responsabilitats de l'esquerra política i els sindicats, una politització en primera persona que trenca la barrera entre representants i representats, obrint la possibilitat d'un nou cicle de protesta del qual encara no podem predir ni la seva intensitat final, ni la seva capacitat de replica i mutació.

Ens trobem enfront d'un procés dual. El fracàs de l'esquerra política i la seva substitució per una hegemonia política conservadora que culminarà en el triomf del PP en les pròximes eleccions. Per altra banda, la irrupció de noves formes i vectors de mobilització social que no se senten representats per les estructures clàssiques de l'esquerra política ni sindical, però amb una amplíssima capacitat de convocatòria i la instauració d'una intel·ligència col·lectiva que ha desbordat les estratègies i recursos dels moviments socials.

Principis de la Sobirania Alimentària

La Via Campesina

1. S'enfoca en aliment per al Poble: La sobirania alimentària planteja el dret a una alimentació suficient, saludable i culturalment apropiada per a tots els individus, pobles i comunitats, inclosos aquells que tenen fam, estan sota ocupació, estan en zones de conflicte i són marginats, enmig de polítiques d'alimentació, agricultura, ramaderia i pesquera; i

rebutja la proposta que l'aliment és solament una altra peça mercantilitzable per a l'agro-negoci internacional.

2. Valora a qui proveeixen aliment: La sobirania alimentària valora i dona suport als qui aporten, i respecta els drets d'homes i dones, camperols i agricultors familiars, pastors, artesans de la pesca tradicional, habitants dels boscos, pobles indígenes i treballadors de l'agricultura i la pesca, també immigrants, qui conreen,

crien, cullen i processen els aliments; la sobirania alimentària rebutja aquelles polítiques, accions i programes que els subvaloren, amenacen i eliminen les seves formes de vida.

3. Localitza Sistemes d'Alimentació: La Sobirania alimentària propicia trobades entre els productors i consumidors d'aliments; posa a qui proveeixen i consumeixen al centre de la presa de decisions en temes relacionats a l'alimentació; protegeix als proveïdors del desaprofitament

d'aliments i d'ajuda alimentària en mercats locals; protegeix als consumidors del menjar de baixa qualitat i dolent per a la salut, de l'ajuda alimentària inadequada i de l'aliment contaminat per organismes genèticament modificats; resisteix a les estructures de govern, contractes i pràctiques que depenen i promouen el comerç internacional insostenible i injust i que atorga poder a corporacions remotes i sense cap responsabilitat per les seves accions.

4. Empodera localment: La sobirania alimentària atorga el control sobre territori, terra, pasturatges, aigua, llavors, bestiar i poblacions de peixos a proveïdors locals d'aliment i respecta els seus drets. Ells poden usar i compartir aquests recursos de formes social i ecològicament sostenibles per a la conservació de la diversitat; reconeix que els territoris locals sovint traspassen fronteres geopolítiques i assegura el dret de les comunitats locals per a habitar i usar els seus territoris; promou la interacció positiva entre les persones proveïdores d'aliments en diferents regions, territoris i des de diferents sectors la qual cosa ajuda a resoldre conflictes interns o conflictes amb autoritats locals i nacionals; i rebutja la privatització dels recursos naturals a través de lleis, contractes comercials i règims de drets de propietat

intel·lectual.

5. Desenvolupa Coneixement i Destresa: La sobirania alimentària es basa en la destresa i el coneixement local dels proveïdors alimentaris i les seves organitzacions locals que conserven, desenvolupen i manegen sistemes localitzats de producció i collita, desenvolupant sistemes d'investigació apropiats per a protegir-los i la saviesa la qual pugui ser transmesa a les generacions futures; i rebutja tecnologies que soscaven, amenacen o els contaminen, per exemple l'enginyeria genètica.

6. Treballa amb la Naturalesa: La sobirania alimentària utilitza les contribucions de la naturalesa de manera diversa amb mètodes de producció i collita agroecològica, els quals maximitzen les contribucions dels ecosistemes i milloren la capacitat d'ajustament i l'adaptació, especialment davant el canvi climàtic; tracta de guarir al planeta amb el propòsit que el planeta pugui guarir-nos; i, rebutja mètodes que danyen les funcions dels ecosistemes beneficiosos, que depenen dels monocultius d'energia intensiva i fàbriques de bestiar, practiques de pesca destructiva i altres mètodes de producció industrialitzada, els quals danyen el medi ambient i contribueixen a l'escalfament global.

Orgull indignat

Vicent Canet

“No tengo que subirme a la carroza de una discoteca disfrazado de nada para expresar mi ORGULLO, prefiero mostrarlo día a día en mi ciudad; en mi trabajo; en la lucha constante por mejorar las cosas”, ha escrit un amic al Facebook. I en una època d’indignacions això ens hauria de fer pensar i indignar-nos: amb l’homofòbia, però també amb nosaltres mateixos com a col·lectiu. En que s’ha convertit un dia reivindicatiu de la visibilitat homosexual i transsexuals? En un carnaval que segueix interessos comercials i redunda en l’estereotip sobre l’homosexualitat? Que provoca que una majoria de gais, lesbianes, transsexuals, queers i intersexuals preferisquen anar a una desfilada comercial patrocinada per discoteques que a una manifestació reivindicativa? No hi ha altres dates per fer aquestes festes “comercials” que han d’envair el 28 de juny coma espai reivindicatiu?

El dissabte 25 de juny de 2011 es va celebrar la manifestació de l’orgull gai, lèsbic, bisexual, transexual, queer i intersexual (GLBTQI) a Barcelona i van assistir no més de 2.000 persones, i sent generós. Des de fa tres anys que a la capital catalana, que havia estat de les poques capitals europees que mantenia una manifestació només reivindicativa, es realitzen dues celebracions: la que organitzen les entitats de defensa dels drets del col·lectiu GLBTQI més reivindicatives reunides al voltant de la Comissió Unitària 28 de juny, i, per altra, una altra part del moviment GLBTQI, menys reivindicativa, i l’empresariat dels locals d’oci destinat al públic GLBTQI que anomenen a la seua celebració, Pride. El 2009, va semblar que s’arribava a un acord: el Pride respectava, i no feia cap activitat que se solapara, el dia de la manifestació reivindicativa convocada

per les entitats i la festa que, des de fa anys, se celebrava a Plaça Universitat i que recaptava fons per a lluitar contra l’homofòbia. Aquest acord no es va respectar ni el citat any, i el Pride va solapar activitats, cosa que aquest any encara ha estat més exagerat que en 2009 i 2010.

No se si ha estat el pont o que el Pride, amb la seva capacitat per comunicar -als mitjans de comunicació i els locals d’ambient-, ha aconseguit fer-li el buit a la manifestació reivindicativa. Amb tot, altres anys, la Comissió Unitària 28 de juny havia aconseguit convocar fins a 20.000 persones o un mínim de 5.000. Aquest any la batcada ha estat considerable, tot i que cal tenir en compte els factors que hi juguen en contra ja que molts cops la gent desconeix aquesta dualitat i atribueixen la propaganda oficial convocant a la manifestació del 25 de juny amb la desfilada del Pride, que se celebra el dia següent i que té una capacitat publicitària (en diners) molt superior a la de les entitats més reivindicatives.

Potser ha fallat saber connectar amb les preocupacions actuals: la comissió de diversitat sexual dels indignats catalans no ha estat especialment activa, ni ha pogut mobilitzar als seus simpatitzants (també els heteros) cap a la mani del 25 de juny. Potser ha fallat la difusió: no ha arribat i quan ha arribat no s’ha diferenciat clarament del Pride.

Diferents models

Una dualitat de convocatòries, per altra banda, que no és casual i representa que hi ha diferents models del que és l’alliberament GLBTQI: la manifestació reivindicativa representa una voluntat de tenir un model per al col·lectiu GLBTQI plural, obert i lliure; en oposició a un model únic especialment per gais (promogut fins a l’extrem del tòpic al Pride, només cal veure els cartells anunciants) basat amb les aparences, l’aspecte físic,

la metrosexualitat, la superficialitat, el consum i la discoteca (i els seus succeïdors) com a única forma de socialització. El model alternatiu va més enllà de les aparences, és integrador i qüestiona les relacions de competitivitat (en el marc de les aparences) promogudes per un model GLBTQI globalitzat i dominant que només ens veu com a consumidors àvids de discoteques i espais lúdics organitzats per empreses cada cop més grans de l’oci.

Potser el moviment GLBTQI és feble i massa depenent del que s’anomena “ambient”. Tal vegada, les entitats haurien de ser les que impulsaren un oci creatiu, més enllà de les discoteques i el consumisme, que genere una capacitat de crítica i que treballi els afectes (i no explote comercialment els desitjos), que accepti el pluralisme o treballi amb la reivindicació en un context que es promet dur per als homosexuals amb la, gairebé segura,

pujada al Govern espanyol del PP. No necessitem carrosses dels locals d’ambient fent-se auto-publicitat amb els seus cambrers en calçotets, sinó més bé que els empresaris GLBTQI es dediquen a fer-se promoció, legítimament i quan vulguin, sense fer el buit al moviment gai reivindicatiu, que serà el que ens defensarà els nostres drets.

En el fons, no deixa de ser trist que hagi anat tan poca gent el dia en que tots ens hauriem d’unir per commemorar el 28 de juny, les revoltes protagonitzades per gais a Nova York el 1969 i que van marcar l’inici del fi de la discriminació per orientació sexual. No deixa de ser trist tampoc que la majoria del col·lectiu GLBTQI no siga capaç de destriar correctament i participar, com fan alguns, en els actes centrals d’ambdues convocatòries, que no són contradictòries. Tot i el buit que fa el Pride al dia central de la manifestació reivindicativa, la

gent podria ignorar-lo, i participar dissabte a la “mani” i diumenge a la desfilada del Pride.

En la meua modesta opinió, la celebració que fan els empresaris de locals GLBTQI hauria de desentendre’s gairebé totalment del 28 de juny per organitzar, senzillament, un festival GLBTQI (podrien fer-la la primera setmana de juliol per exemple) i deixar l’espai de la reivindicació per qui s’ho treballa en el dia a dia, les entitats, en compte d’apropiar-se d’allò que no és seu. Voler acaparar també les dates reivindicatives és inusitat en els col·lectius que disposen d’un dia reivindicatiu a

l’any. Com pot ser que les discoteques patrocinen la celebració el dia de l’alliberament GLBTQI? Algú s’imagina Ausonia, el Hola o L’Oreal patrocinant el dia de la dona? O el dia de la dona o del treball o la diada nacional catalana convertits en un simple festival patrocinat per empreses?

Venen temps durs: El PP ja ha dit que treurà el matrimoni per als gais i lesbianes, i tots sabem que les seves polítiques són més bé per afavorir les tesis ultracatòliques i, per tant, antigais. Vivim en una Unió Europea que consentix a gran part d’Europa de l’Est creixents graus d’homofòbia. Ara mateix al nostre país en molts escoles no s’educa amb normalitat sobre l’homosexualitat perquè l’Església i les dretes han gairebé buidat de contingut l’assignatura d’Educació per a la ciutadania. I, si bé és relativament fàcil ser gai o lesbiana a les capitals espanyoles, no ho és tant als pobles o les ciutats mitjanes, o no és tant si s’és transsexual.

Ja tenia prou raó el meu amic al seu facebook, cal ser visibles a tot arreu i sempre, no només a les desfilades dels pride, perquè l’alliberament és una tasca diària i perquè només la visibilitat quotidiana trencarà els tòpics que sobre els membres del col·lectiu GLBTQI s’encarreguen de construir entre altres, una visió d’aquest col·lectiu que sembla només preocupada en potenciar el consumisme, i no respecta el necessari espai per a la reivindicació.

El meu és un orgull indignat. Indignat com els del 15-M, indignat amb els del Pride que fan el buit a les entitats reivindicatives i indignat amb el col·lectiu GLBTQI que no sap que deixant de banda la reivindicació està facilitant la feina a l’homofòbia latent que encara hi ha al nostre país com molt bé es diu al manifest que concloïa la “mani” de 25 de juny. Indignat amb els homòfobs i l’homofòbia, però també amb els propis membres del col·lectiu GLBTQI que no reaccionem davant, per exemple, que no es pugui parlar amb normalitat de l’homosexualitat a l’escola, per culpa de l’església i la dreta política. I només pose un exemple, entre molts altres possibles.

Dinamita de cervell

Desbordar les places. Una estratègia d'objectius

Santiago López Petit

1. El moviment del 15 M que s'ha desplegat durant aquests dies suposa la fi d'una llarga etapa d'obediència i submissió. Prendre les places ha estat el gest radical que – repetit en tantes ciutats – ens ha permès llançar el crit col·lectiu de “Ja n'hi ha prou. Volem viure”. Hem començat a perdre la por. Junes hem travessat la impotència i la solitud.

2. Hem après a organitzar-nos, a prendre decisions col·lectivament, a viure en el carrer i que el carrer visqués en nosaltres. La intel·ligència col·lectiva ha estat prodigiosa ja que ha permès dur endavant el que semblava impossible: crear un altre món dintre però també contra aquest món fet de misèria moral i econòmica. Hem sabut autoorganitzar un forat negre intel·ligible per al poder i que per això tem. El poder tem tot el que no pot entendre, i per tant, controlar.

3. La novetat fonamental del nostre moviment és que no es construeix sobre la societat-fàbrica sinó que neix a l'ajuntar-se i compartir-se el malestar de cadascuna. No anem a la plaça presa en tant que treballadors, ciutadans... sinó que allí deixem enrere tota identitat. Som més que en cap altre lloc cadascuna de nosaltres mateixes, i alhora, som les singularitats d'una força de l'anonimat, d'una força de vida que apunta més enllà del que hi ha.

4. El nosaltres que s'ha format no preexistia, no estava latent, sinó que ha sorgit en el mateix moment que hem pres les places. Per això és un nosaltres obert, obert a tot el qual vol entrar i for-

mar part d'ell. En la plaça hem après a conjugar el verb polititzar, i el propi espai ha estat el que ha permès l'articulació de les diferents polititzacions que es donen necessàriament dividides en el temps. La remor de fons que el poder volia fer callar ha emergit. Nosaltres som els rostres d'aquesta remor que ha acabat amb el silenci del cementiri.

5. Prendre les places significa primer de tot prendre la paraula. Però la paraula, el discurs no és tant el que es diu com el que es fa. En les places ocupades el més important és el que es fa i com es fa. Això és cert i ha estat així. Ocorre, no obstant això, que a poc a poc la potència que ens donava una manera de funcionar (comissions, subcomissions, consens...) s'ha anat convertint en un autèntic fre. D'una banda, una organització tan subdividida si bé pot ser eficaç introdueix una dispersió creixent, una pèrdua dels continguts essencials, i sobretot, una profunda arbitrarietat que acaba per ser paralitzant. D'altra banda, el consens ha de ser un mitjà però mai un objectiu en si mateix, en cas contrari decisions polítiques inajornables no poden prendre's. L'estar junts no pot mesurar-se en unitats de consens.

6. Ara el problema fonamental és com continuar el moviment que ha començat. Perquè hi ha una cosa que dia a dia estem comprovant: si no avancem cap a endavant, necessàriament retrocedim. I això és així perquè la posició que hem aixecat al prendre les places es veu minada, tant per la tornada a un primer plànol de les opcions personals, és a dir, d'un proliferar d'interessos completament subjectius que havíem aconseguit esbiaixar, com per la campanya

de difamació (“el 15 M està degradant”, “perjudiquen a altres...”) orquestrada mitjançant els mitjans de comunicació oficials.

7. El problema no és si abandonem la plaça o no. El problema és com seguim endavant amb un moviment que ha estat el més important dels últims anys i que segurament obrirà un cicle de lluites. En la plaça de Catalunya hem cridat moltes vegades “Aquí comença la revolució”. Potser hauríem de prendre's de debò aquestes paraules. Quan afirmem “no som mercaderies”, “ningú ens representa” o altres frases semblants estem

construint un discurs revolucionari que soscava l'essencial d'aquest sistema. El problema no és si abandonem la plaça o no. El problema és si ens atrevim a passar d'indignats a revolucionaris.

8. Com indignats sabíem que calia atacar abans que ningú als polítics i als banquers.

Aquesta intuïció era encertada especialment pel que fa referència als primers. El subsistema polític que funciona amb el codi govern/oposició és molt fàcil d'atacar. Basta que afirmem de manera conseqüent “ningú ens representa” i curtcircuitem un dels codis fonamentals

que organitzen la realitat. No en va la deslegitimació de l'Estat dels partits ha crescut. En canvi no hem aconseguit erosionar el codi tenir diners/no tenir diners que regeix el subsistema econòmic. Ni per descomptat hem sabut plantar cara a la crisi i a l'ús de la crisi com forma de govern.

9. Per aquesta raó el moviment de la “presa de places” està abocat a haver de donar un salt ja que en cas contrari, o ens quedem dintre d'una bombolla autocomplaent feta d'opcions personals o la deslegitimació de la política per si sola no arribarà mai a obrir un altre món. Cal atacar tota la realitat, aquesta realitat tota enterament capitalista en la qual ens ofeguem. Donar un salt vol dir, doncs, atrevir-nos a ser revolucionàries. Més exactament. Atrevir-nos a imaginar què significa ser revolucionàries avui dia.

10. El problema no és si abandonem la plaça o no. El problema és com desbordem la plaça, i per a això hem de pensar ja no només com indignats sinó com revolucionaris. Enfront d'una realitat (capitalista) que és essencialment despolititzadora perquè reconduïx el conflicte i amaga a l'enemic, perquè augmenta incessantment les seves dimensions amb la finalitat de que la obvietat s'imposi, l'únic camí és la defensa de la politització: “quan res és polític, tot és polititzable”. Desbordar la plaça és conjugar col·lectivament el verb polititzar, i per a això hem d'inventar una articulació de dispositius que ja hem començat a emprar: eixams cibernètics, assemblees generals i de barri, comissions diverses...

11. De la mateixa manera que som un nosaltres que no es pot subsumir en un espai públic no estatal – som una assemblea general, un grup en fusió, un poble nòmada, un món fet de singularitats – l'organització que organitzi el desbordament ha de ser també una articulació complexa de dispositius. La

força de l'anonimat, la força de vida que som, rebutja els models antics identitaris i sectorials. Així mateix qualsevol intent de recuperar la nostra força mitjançant la forma partit està abocat necessàriament al fracàs. La força de l'anonimat mai podrà ser tancada en una urna.

12. Desbordar la plaça no és una metàfora. Consisteix en infiltrar-se dintre de la societat com un virus, actuar com partisans que sabotegen la realitat durant la nit. Però hem de tornar intermitentment a la plaça i esforçar-nos per mantenir en ella un rastre del nostre desafiament. La plaça presa ha de seguir sent una referència política, i alhora, la millor base d'operacions de la qual partir per a prosseguir aquesta guerra d'escamots. Infiltrar-se en la societat implica, en definitiva, un qüestionament radical de tot el que s'imposa amb la força de la obvietat. Perquè aquesta lluita sigui efectiva hem de dotar-nos d'una estratègia d'objectius i de maneres adequades d'actuació. El crit de ràbia i d'esperança que ha ressonat en les places ha d'organitzar-se políticament, en cas contrari es perdrà en la foscor. I de nou el silenci entrarà en el nostre cor.

13. Quan la vida és el camp de batalla es vénen a baix els diferents fronts de lluita i és més fàcil que mai crear una estratègia d'objectius. L'estratègia d'objectius que proposem podria començar amb: a) 1000 euros per a cada persona pel sol fet de formar part de la societat i donada

la riquesa ja acumulada. b) No més desnonaments i tornada dels expulsats. Possibilitat de retornar l'habitatge al banc i no seguir pagant la hipoteca. c) No a la llei Sinde. Contra la privatització de la xarxa. L'estratègia d'objectius s'inscriu i té sentit solament en l'interior del moviment que deslegitima l'Estat dels Partits. No es tracta per tant d'uns punts mínims que uns portaveus negocien.

14. Una estratègia d'objectius requereix l'acció directa per a poder imposar-se. En la nostra època, no obstant això, la seva culminació no pot pensar-se sota el model de la vaga general clàssica.

D'una banda, la fàbrica ha perdut tota centralitat política en la mesura que es disseminava pel territori; d'altra banda, en ella existeix por i els sindicats històrics saben gestionar-ho. De la mateixa manera que amb la presa de plaça es va inventar una manera de lluita inesperada, la pròpia acció directa ha de ser pensada de nou. La transformació social, econòmica i política que ha tingut lloc en les últimes dècades – la societat sencera s'ha convertit en productiva – juga al nostre favor ja que esten la vulnerabilitat a tot el territori. Per aquesta

raó l'acció directa ha de ser sobretot interrupció dels fluxos de mercaderies, energia, i informació, que travessen i organitzen la realitat.

15. El gest radical de prendre la plaça que s'ha plasmat en tantes ciutats ha de seguir buidant les institucions de

poder però ha de perllongar-se en un bloqueig real i efectiu d'aquest sistema d'opressió. No és una cosa impossible. Som nosaltres mateixos vivint qui sostenim aquesta màquina infernal i corrupta en fugida cap a endavant. Si veritablement estem indignats hem de fer de la

nostra vida un acte de sabotatge i llavors tot es vindrà a baix. Tot es vindrà a baix com un castell de naips i potser descobrim una platja a la Porta del Sol o a Plaça Catalunya. Encara no sabem quines sorpreses pot oferir-nos el món que estem començant a construir.

El llarg estiu de l'Autonomia

**Raimundo Viejo Viñas,
polític i activista**

En les últimes setmanes un canvi inesperat ha sacsejat l'escena política. Per primera vegada des de la instauració del règim, la maquinària bipartidista, engranatge clau del projecte neoliberal, ha vist com en les places ha sorgit un cicle de mobilització autònom que demana un canvi de sistema. Ja res serà igual després del 15M.

Què és i què no és cicle de mobilitzacions obert? Inicial amb les convocatòries de Joventut sense Futur i Democràcia Real Ja, no ha estat organitzat des de les xarxes tradicionals d'activistes, encara que els sectors menys identitaris i doctrinaris d'aquestes –els més atents als canvis socials i a les noves formes de fer política– hagin estat presents des del primer moment, sovint fins i tot com impulsors del procés.

Tampoc es tracta d'una operació preparada des de fosques instàncies com han pretès algunes veus més o menys 'conspiranoiques' de l'esquerra més extrema, dogmàtica i intoxicant. El cicle del 15M és, per contra, la ruptura constituent d'un cos social que fins ara estava ordenat pel poder sobirà –un "poble", al dir de Hobbes–. Per mitjà de la desobediència civil, no obstant això, ha començat a esdevenir "multitud" –al dir de Spinoza–, a configurar-se fora del comandament com un poder constituent capaç de desafiar a les estructures del règim, articulant un procés democràtic en el qual participació, deliberació i decisió tenen lloc entre la plaça pública i el cervell virtual de l'intel·lecte col·lectiu que conformen les xarxes socials.

Hi ha un desplaçament al terreny de l'antagonisme. La divisòria en les passades eleccions del 22-M no ha dissortat entre esquerra i dreta, sinó entre dintre i fora del règim, entre un comandament

neoliberal que deconstitueix la democràcia liberal i un cos social multitudinari que reivindica el joc il·limitat, agonístic i directe d'una democràcia absoluta.

El consens legitimador de la representació política que en el seu moment va instituir el parlamentarisme s'ha trencat i no ho ha fet per l'esquerra "més a l'esquerra", per les seves fallides refundacions, sinó per 'baix' i/o 'fora'.

El fragment de cos social, organitzat en la representació com electorat d'esquerra no s'ha quedat a casa aquesta vegada, ocult darrere de la impotent abstenció o el conformisme tàctic del vot útil. Sinó que, lluny de consentir silencis i silenciats, el neoturnisme que durant dècades ha imposat el bipartidisme imperfecte, la part productiva, precària i exclosa del cos social ha optat per prendre la plaça, per denunciar el dispositiu pendular bipartidista i marcar l'agenda política per a l'últim any de legislatura.

Més enllà de la partitocràcia, és la polí-

tica del moviment. En les properes setmanes els mitjans pretendran tancar el procés obert amb una tornada 'a la normalitat'. Una vegada més, la democràcia de partits se'ns presentarà com l'única opció legítima. No obstant això, la restitució del comandament és avui molt més complicada del que es pogué imaginar. L'empoderament que ha tingut lloc en les places no serà fàcil de reduir. El gest s'ha traduït en moviment i aquest és una potència que no serà fàcil dominar.

Amb tot, el risc d'un esgotament pri-

merenc és real: una esquerra més a l'esquerra, satisfeta amb els seus resultats, pot afirmar-se complaent en la via partitocràtica confiant a frenar a la dreta. En les xarxes de l'activisme, la previsible estratègia de la tensió d'una dreta en auge, pot estimular inèrcies ideològiques que aboquin al fracàs. Confiem que la intel·ligència col·lectiva ens condueixi a un llarg estiu de l'Autonomia.

* Article extret del núm. 152 de la revista *Diagonal*

Contraanuncis

Avui millor que abans d'ahir

El fonament de la indignació agita el panorama polític

Carlos Taibo, professor de la Universitat Autònoma de Madrid

El moviment 15-M —parlo en exclusiva de la meua experiència madrilenya— ha tingut un eco inesperat per diverses raons: l'habilitat dels seus organitzadors, el seu disseny de fugir de les sigles, el descontentament general, el caos que Bolonya ha aprofundit en les universitats, l'oportunitat que oferien unes tristes eleccions, l'eco de la revolta àrab —juntament amb l'esdeïgut a Grècia, Portugal i Islàndia—, i, en suma, el treball d'anys dels moviments socials crítics.

Agrego una cosa òbvia: el fet que en el seu estadi inicial la iniciativa que va cobrar cos el 15 de maig de 2011 hagués superat totes les expectatives va atreure cap a ell immediatament a moltes persones.

1. El que va sortir de les manifestacions del 15 de maig va ser, d'altra banda, una raresa: en les files del moviment naixent, i almenys en el primer moment, els adults faltaven, com faltaven també, per cert, els adolescents. Generacionalment constrenyit, amb escassa presència obrera i més aviat interclassista, mancava de forma orgullosa de líders, una cosa que no va deixar de posar dels nervis a uns mitjans d'incomunicació de sempre obsessionats amb posar-li cara a les coses.

2. Sobre un fonament sòlid —el de la indignació—, el moviment tenia dues ànimes. Si la primera l'aportaven activistes dels moviments socials crítics, que

contesten activament el capitalisme i bé podem descriure, per la seva vocació assembleària, com llibertaris, en la segona s'han instal·lat joves que, infinitament cabrejats i un punt ingenus i meritocràtics, postulen una reforma més o menys radical del sistema i mostren un franc interès per les eleccions i les seves trames.

Sent cert que aquestes dues ànimes no han deixat de vivificar-se mútuament, el seu és assenyalar que encara que en el moment inicial l'hegemonia va correspondre a la primera, amb el pas dels dies es va fer valer un pes creixent de la segona, per ventura facilitat per la pressió que van exercir les autoritats polítiques, judicials i policials. Les coses com fossin, i encara que l'escenari no era paradisiac, seguia sent clarament preferible a la misèria que hem palpat durant decennis. Bastava amb fer una ullada a qualsevol de les assemblees de la Porta del Sol per a veure que ens endinsàvem en un món nou.

3. Si algú es pregunta per què el moviment ha provocat tant temor, respondré que, encara que referent a això hagin pogut influir el creixement inesperat de les protestes i la petjada emocional derivada de la revolta àrab, el realment important era altra cosa: connectava de manera espontània amb moltes de les percepcions populars sobre la crisi i la seva resolució, una cosa poc comú —admetem-lo— en les iniciatives dels nostres moviments socials.

4. Oblidem ara la reacció de la caverina. Una simple ullada a les portades de La Gaceta, La Razón, ABC i El Mundo il·lustra a la perfecció el que tenim entre mans. M'interessa parlar esment a una

cosa més delicada per menys evident, que retrataré de la mà d'una glossa del que han escrit els todòlegs dels diaris El País i Público. Després d'haver defensat de sempre la infàmia de les polítiques del PSOE, al corral del qual tornaran ràpidament, els primers, els d'El País, han mostrat la seva franca simpatia per aquests joves marginats. Per darrere no es mou, clar, cap reflexió seriosa sobre l'explotació, el capitalisme, la repressió o la condició del mitjà en el qual escriuen. El dels todòlegs de Público, encara que alguna cosa té a veure amb l'anterior,

discorre per un altre canal: després de mostrar, de nou, la seva simpatia pels indignats, els conviden a mostrar-se equànimes i moderats, subratllen el vigor dels deures cívics i mostren un atàvic terror —mai han trepitjat, clar, un moviment social— davant espontaneïtats, radicalitats i esments agres de la misèria que escampen els nostres sindicats majoritaris. En realitat hi ha un element participant més: el que congrega a la socialdemocràcia il·lustrada que, afí als sindicats esmentats, després de quedar en fora de joc el 15 de maig ha recuperat el terreny perdut i

s'atribueix ara un audaç protagonisme. No té problemes, això sí, per a situar-se: si els llibertaris estan massa lluny, els joves indignats, encara que una miqueta naïfs, configuren un auditori interessant.

5. Què sabem del futur? Res. Encara que els escèptics predominen, bé serà que subratllem que el 14 de maig no donaven un duro per les mobilitzacions que s'anunciaven. Que ho anem a tenir difícil a l'hora d'ampliar la mobilització i passar als fets és evident. Gairebé tant com que s'obre un escenari nou, clarament millor que el d'abans d'ahir.

Noves formes de fer política

Universidad Nómada

L'irrupció de les acampades mostra el treball invisibilitzat de nous col·lectius socials. Però lluny de consolidar-los, els exigeix tornar a reinventar-se.

És veritat que estem indignats i indignades. Però no només. Si només fos indignació el que ens va ajuntar en els carrers i places de les nostres ciutats, tal vegada el moviment tindria poc alè. Passat el moment de l'arravatament hauríem tornat a les nostres cases. No és això el que està passant. Després de les manifestacions grups més o menys grans han acampat en les places i, després dels desallotjaments, hi van tornar una vegada i una altra.

Això mostra una voluntat de fer-se escoltar que va més enllà de la mera indignació, una voluntat que està obrint noves vies per a fer política a partir de la idea que "la política" no és només ni principalment l'ofici —el "negoci"— de la mal anomenada classe política, sinó que política és l'única forma que tenim de resoldre els problemes col·lectivament. La captura de la política per aquestes capes professionals que han fet d'ella la seva ocupació exclusiva, reduint al seu gust la representativitat i exercint-la en contra de gran part de la població, ens treu de les mans unes eines sense les quals estem abocats a la competència salvatge entre uns i altres i a la guerra entre pobres.

La situació actual de crisi aguda ha fet esclatar aquest model de política. Ha mostrat a les clares que els polítics actuals utilitzen la legitimitat que els donen les urnes per a tornar a la ciutadania cada vegada més impotent enfront de les demandes i exigències d'una classe capitalista global a la qual no volen o no saben dominar, mentre les elits polítiques i econòmiques produeixen misèria a gran escala, nivells d'explotació intolerables i crisis ecològiques que amenacen la supervivència.

Ningú diu que les coses siguin fàcils. El que diem és que necessitem les eines de la política, d'una nova política, que sacsegi la impotència i la debilitat. Els moviments parcials que estan sorgint ens donen alguna pista. Tots ells, des d'Afectats per la Hipoteca, a Democràcia Real Ja passant per Joventut sense Futur, les Oficines de Drets Socials, els centres socials, les assemblees de desocupats i tants altres, mostren una enorme capacitat per a oposar-se a les mesures imposades des de les administracions públiques, amb la

finalitat de construir alternatives parcials i per a desbaratar les mesures de privatització i d'empobriment.

Tenim aquí una esquerra social que no coincideix amb "l'esquerra" política. Aquesta ha estat absorbida per les elits econòmiques fins al punt que és difícil distingir entre les recomanacions dels grans grups empresarials i les decisions

dels polítics. L'estret filtre de la democràcia de partits impedeix la participació. Per això és hora d'engegar la imaginació i buscar noves formes d'articulació que reinventen la comunitat política posant a prova la nostra intel·ligència col·lectiva. Les xarxes d'internet estan en això, elles conformen el nou espai polític virtual. Necessitem més: assemblees populars i

ciutadanes, trobades obertes, presa de la paraula pública, institucions que vigilin i controlin als partits... És el nostre futur, és el nostre moment.

** Universidad Nómada, laboratori de noves pràctiques polítiques, anticapitalista, antiracista, decolonial i feminista*

La privatització del conflicte social

La complicitat de la intervenció social en les retòriques del Sistema

Paco Roda

El cicle econòmic ha tret a la palestra un discurs subjectiu en el camp de la intervenció social que omet les causes de la crisi social. La crisi ha construït un nou subjecte social que s'autoinculpa de la seva situació personal i social. Avui la vulnerabilitat i la pobresa es viuen i conceben com aspectes particulars, fruit de la negligència personal. Noves formes, polítiques i lògiques estan sent introduïdes en la gestió social, aquest espai en el qual conflueix l'atur, la precarietat, l'exclusió social o la pobresa de la ciutadania. La crisi econòmica no solament està influïnt en la manera de nomenar els problemes i de pensar-los, també està reformulant els discursos del poder, les idees –immutables– respecte a la pròpia crisi, i determinant les polítiques socials així com les intervencions dels professionals socials. Però, a més, la crisi està construint un nou subjecte social perfectament adaptat a aquesta nova situació. Un subjecte que, a més de patir una greu crisi d'individualitat, ara s'autoinculpa de la seva situació personal i social. S'immola davant el seu propi infortuni. Ara aquest subjecte, amb el 40% de la població espanyola en situació de precarietat i alta interinietat social, té una noció de si mateix i de la seva experiència vital moralment reprotxable. Observi's a l'aturat o al client dels serveis socials que acudeix a aquests per a sol·licitar un subsidi o prestació econòmica. No només evidencia una situació de precarietat o exclusió social, conseqüència d'una estructura social desigual que rarament és identificada pels professionals que l'atenen, sinó que incorpora a més un judici moral sobre si mateix i així és avaluat.

Lluita de classes horitzontal

La crisi ha aguditzat la individualització de les conductes personals i socials. Ha desplaçat la lluita de classes vertical cap

a una lluita entre pobres de caràcter horitzontal. Aquest 40% de la població desajustada o endeutada, o en la precarietat, cerca culpables en la seva pròpia classe individualitzant un conflicte social, generant bocs expiatoris en els seus propis contextos relacionals i productius. I això, en part, té a veure amb el concepte denominat "govern de les voluntats" que vindria a ser una cosa així com les pràctiques i els discursos centrats en el control de les conductes i els pensaments de la gent amb l'objecte d'aconseguir que la pròpia ocupació i la pròpia manera d'estar en el món i enfrontar la realitat, per dura que sigui, reforci el poder de l'Estat i l'eximeixi de tota responsabilitat justificant l'ordre natural de les coses. Perquè avui la vulnerabilitat i la pobresa es viuen i conceben com aspectes particulars, fruit de la negligència personal i de la falta de previsió molt lligada a la voluntat personal, voluntat que és avaluada per Serveis d'Ocupació i Serveis Socials com element de canvi per a l'accés a prestacions econòmiques.

Termes morals

En aquest nou context, la qüestió del risc o de la vulnerabilitat social es plantegen més en termes morals i particulars que polítics o socials. Per aquest motiu les noves polítiques socials i les actuacions en matèria d'intervenció social desplegades pel sistema dels serveis socials arremeten, en la seva versió més populista, contra la dependència i institucionalització de l'Estat Social del Benestar com si d'una nova patologia moral es

tractés. S'insisteix, des de les agències d'ocupació i serveis socials especialment, en la motivació com estratègia personal per a afrontar la vulnerabilitat i s'insisteix en la gestió de les pròpies habilitats i en la millora de les pròpies competències com element dinamitzador d'un canvi de rumb vital. S'insta als subjectes a ser autònoms en un mercat que es regeix per lleis alienes als propis individus i al control de la seva pròpia voluntat de canvi. Es bandegen així, en el discurs de la intervenció social, les responsabilitats de l'Estat, la influència de les estructures, les responsabilitats de les empreses i les con-

tradiccions i relacions asimètriques del mercat. S'oblida en definitiva, el radical i necessari discurs polític, aquest que invisibilitza les actuals contradiccions i injustícies del postcapitalisme modern i que s'han instaurat com inapel·lables exigències de la naturalesa. És així com la intervenció social exercitada per les professions socials està sucumbint quan no participant d'aquesta estratègia neoliberal d'incentivació de la individualitat i naturalització de la pròpia adversitat personal o social, d'aquesta maniobra discursiva en la qual processos de desarrelament, atur perllongat i

vulnerabilitat de caràcter fonamentalment econòmic es normalitzen i psicologitzen de manera natural introduint en els mateixos lleis de caràcter inalterable. És necessària per tant una redefinició del treball psicosocial. Això implica una necessària reformulació del concepte de ciutadania, en l'actualitat concebuda com un estatus que ha de ser guanyat a pols més que un dret inalienable de l'Estat emancipador generador d'oportunitats igualitàries.

** Paco Roda és professor de Treball Social de la Universitat Pública de Navarra*

Aquests desbordaments i aquestes creativitats

Tomás R. Villasante

La realitat de maig ens ha ofert tres 'espanyes' diferents: Una que creu haver ressuscitat: la de la 'derechona' amb els seus mitjans de TV, premsa, PP, etc, que senten que manaran més. Numèricament no són més d'un terç de la població del país, i fins i tot en diversos llocs han baixat electoralment. L'altre terç electoral s'ha desplomat amb el PSOE i IU –que tot just ha recollit una petita part del "no ens fallis" a ZP– i amb els sindicats que signen el que sigui. Aquest terç dona la culpa a la crisi financera i gairebé tot ell no veu altres possibilitats d'acció que les electorals. Però està l'altre terç de desencantats o

d'indignats que ha fet emergència tant en les votacions com en les places. Es veu en les abstencions, vots nuls i en blanc, i en el vot a favor d'algunes formacions unitàries radicals. Té una explicació possible per les mobilitzacions que es venien succeint fins que ja han saltat de les places als mitjans, obertament convertint-se en factor polític. No convé enganyar-se sobre les possibilitats de transformació de la societat. Estem molt millor que abans de maig, però l'ona mobilitzadora encara ha d'organitzar-se i donar batalles concretes i de fons perquè es mobilitzi la majoria de la societat. El bo és el que ja anem aprenent col·lectivament: que el camí no és prioritàriament electoral –almenys mentre la llei sigui bipartidisme imperfecte–, que és millor no convocar amb sigles i amb li-

ders, que la indignació s'imposa sobre les discussions de programes –socialdemòcrates, decreixement, etc– i per sobre de les ideologies; la gent reclama ser escoltada "des de baix" sense que li donin la xerrada sobre tal o qual teoria. Qui optin per tractar de rendibilitzar de forma electoral aquest descontentament en clau de partit sembla que no han entès res. Tret que es creés una opció unitària no partidista per a canviar la llei electoral i per a algun objectiu concret –un referèndum contra les retallades–, no sembla que el camí electoral tingui molt aspecte de canviar. El camp del que s'està fargant està més a desbordar als moviments socials tradicionals –sindicats, associacions, etc.– per a llançar-se a una acció política unitària i amb noves formes organitzatives. Doncs

fins i tot la bona idea-força de Democràcia Real Ja, també ha estat desbordada. Potser s'està construint Democràcia Real des de baix, donant més pes a la forma d'assemblees, comissions i grups de treball, descentralitzats, i amb procediments participatius de pujada i baixada de la informació constants. Els 'grups motors' que ja es venien movent ara han tingut l'ocasió d'autoorganitzar-se en xarxes d'assemblees. Estem sent desbordats i estem aprenent. És un bon indicador de la creativitat social d'aquestes experiències i del lluny que poden arribar. Encara queden reptes, doncs les mobilitzacions estan només començant i el poder social encara ha de qualificar amb la seva autoorganització. Hi ha dues preguntes claus. D'una banda les accions que es promouran i que sim-

bòlicament desbordaran al seu torn a la presa de les places. En les assemblees s'haurien d'estar discutint iniciatives que mostrin qui són els enemics i què és el primer que ens indigna. No solament un programa de punts reivindicatius, sinó com cridar als dos terços de la població per a mostrar la indignació general. I per a això, l'altra pregunta és com coordinar-se totes les ciutats de forma àgil per a la presa de les principals decisions. Les noves formes de ciber-democràcia haurien de poder combinar les assemblees cara a cara i la coordinació sense caps entre localitats.

** Tomás R. Villasante, activista i professor de la UCM, extret del núm. 152 de la revista Diagonal*

La vaga general, ni objectiu ni solució

Àngel Bosqued, afiliat
Sindicat Banca CGT Barcelona

L'evolució de les coses, gairebé sempre, fa que el que sí va servir temps enrere avui sigui inútil o fins i tot contraproduent.

A un empresari, a excepció dels negocis de mida familiar, un dia de vaga no li causa major perjudici ja que tant la fabricació com la venda dels productes bé pot ser avançada o retardada un dia. Fins i tot a les fàbriques d'automòbils per exemple, els va bé en molts moments perquè és un dia menys d'estoc. Això sí, a tots ens descompten un dia de sou si exercim el nostre dret a secundar la vaga.

En banca, encara que aconseguíssim tancar al públic durant 24 hores totes les seves oficines, a penes li afectaria ja que no té el seu negoci vital ni en aquests despatxos ni en aquest curt període de temps. Les assegurances, la química, els ciments, el metall, ... ni les empreses de transport s'enfonsen per un dia de vaga, encara que la seva repercussió en la resta de la població és molt més gran, ... però no en les hores punta, que per això ja van inventar els

serveis mínims imposts o pactats.

Tampoc la conscienciació de les persones s'aconsegueix amb un sol dia de vaga, i menys si els mitjans de comunicació repeteixen insistentment que l'important és que s'ha respectat el dret a treballar dels qui no han volgut sumar-se a la protesta. I que els piquets han de ser, o han estat, bons nois i que això es podia esperar perquè això és expressió de democràcia: fer una vaga general i que no passi res. Això ens diuen tots els mitjans.

Es necessita més temps i d'escenaris nous per triomfar contra aquest bombardeig i crear consciència i causar dany. Un període de dos o tres mesos d'accions puntuals, simbòliques, mediàtiques, coherents en el seu conjunt. Un camí de pràctiques fins arribar a la completa vaga general. Perquè avui la vaga general ja no la conformen, o la haurien de conformar, només els obrers: la fan els aturats, els moviments socials, els internautes, els periodistes digitals, els hackers, Comparteixo, d'altra banda, la necessitat de moments estelars, moments que són més foc d'artifici que efectivitat. Però per més que aplaudim a un mag que fa desaparèixer el nostre rellotge o

un futbolista que fa una "croqueta" o la notícia d'un nou pal·liatiu per a la SIDA, aquest moment puntual serà inútil si el rellotge no torna, la jugada no acaba en gol o el pal·liatiu només s'aplica al 0,1% dels malalts. Personalment, encara que he realitzat totes les vagues que el meu sindicat ha convocat, no m'he sentit còmode ni al 29s ni en el 27è perquè m'han semblat útils per a altres, no per a nosaltres, faltes de preparació i, sobretot, faltes de continuïtat i fruits.

Cal donar, eventualment, cops de puny a la taula o crear espectacles d'autosatisfacció, però l'èxit real ve donat per la necessitat, la preparació, la previsió, la constància, la massa crítica i la idea clara d'un programa de futur. Tenim una mica de tot això?

Hi ha necessitat, sí, és clar. Però són els indigents, els aturats, els immigrants, els desnonats, ... els que han sortit al carrer? O han estat més aviat els joves-afortunadament sempre necessitats d'alguna cosa més-i els vells que vivim en el seu moment la conquesta de drets que avui són negats? Hi ha necessitat de seguir mantenint un alt nivell de consum, però no hi ha necessitat-corregeixo, no se sent la necessitat-de mantenir un alt nivell de

drets i equitades.

Des de la seva constitució, a finals del XIX, quan va haver d'aconseguir conquestes laborals les organitzacions sindicals del moment estaven al seu lloc. Per contra, en aquest final del XX i principis del XXI, mentre ens han anat desmantlant les estructures clàssiques de les relacions laborals, els sindicats no hem estat prou en el nostre paper per defensar satisfactòriament. Tampoc hem anat adaptant les nostres eines de lluita al nou marc de relacions laborals i processos productius. En canvi, potser sí que hem adaptat algunes estructures - aglomeració de sectors, adaptació electoral, utilització d'hores sindicals, ... - al model imperant. Però, la precarietat, la interinitat, l'externalització, la desregulació, la flexibilització, ... tot això ha anat penetrant lenta i sòlidament en l'estructura productiva i social. I, davant això, no hem adaptat les formes de resistència i avanç ni creat un contralenguatge. I parlo de tots els sindicats, uns per buròcrates, altres per puristes, altres per autoconfortados a ser els únics crítics ... No estem preparats ni els sindicalistes ni les nostres organitzacions sindicals per afrontar aquest repte, ara. I quan dic això, no em refereixo a

gestionar en concertació, ni signar els "mals menors" o negociar ERO, per a això sí que els dos grans sindicats oficials estan preparats. Dic per confrontar tot això, desmuntar-lo i parar-lo.

Fa temps em va dir un militant anarcosindicalista que ells, durant un temps, van ser majoritaris, però això no era rellevant, el que sí que ho era és que havien estat determinants i això és el que els donava força. Sense ells es podien fer coses, però contra ells no. Caldrà recuperar el temps perdut. Encara és possible.

I una bona manera d'anar avançant sense deixar passar més temps que ens torni a deixar despenjats mentre ens preparam és mirar de preveure quins nous passos van a donar els grans creadors del món. Pre-vegem, inventem, suposem, imaginem el futur immediat i creiem l'estructura oportuna per a ell i les eines necessàries. I no és cosa de donar salts avui i descansos demà, cal tenir una línia permanent i contínua d'acció i de pensament. El món no para de girar al mateix ritme, nosaltres hem de ser mundo.Y, sobretot, s'ha de saber on anem. Cal prendre la vella filosofia llibertària i reconstruir amb ella el nou món pel que pretenem lluitar (això sempre, "caldrà forçar perquè pugui ser", cito a Labordeta) i en el qual pretenem que la gent arribi a viure. Sense aquest rumb, tot és donar voltes i perdre compàs.

D'altra banda, és evident, és clar, que, sigui com sigui la seva organització interna, un sindicat ha de ser una organització de masses. Direm nosaltres, els anarcosindicalistes, que no, que a això li diem suma de moltes individualitats, no massa. Ho accepto i ho subscriu. Però, en qualsevol cas, cal un nombre d'individus per fer saltar alguna cosa. Resumint. Si a la vaga general, però no com a objectiu ni solució, sinó com a demostració puntual i triomfal dins d'un context d'accions diverses i continuades promogudes per un nombre rellevant de persones i organitzacions i seguides per nombres rellevants i creixents de persones en procés d'adquisició de consciència de les causes i els futurs. I en el món actual, cap organització, moviment, club, blog, twitter o facebook és capaç, per si mateix, de fer el canvi. Un aportarà el nombre, un altre les idees, un altre dels lluitadors, un altre les eines de difusió, ... cadascun alguna cosa. Sumant arribarem a tot arreu. I és clar, sumar és immensament més difícil que restar. I trobar el màxim comú denominador més difícil de treballar des dels postulats irrenunciabls de cada un.

eikon bokeh

Receptes...

Amanida de síndria amb seitons

L'amo en Pep des Vivero
(Mallorca)

Ingredients:

1 escarola
100 g de canonges

100 g de ruca
1 síndria petita
24 grans de raïm blanc
10 ml de suc de llimona
16 filets de seitons
1 tomàtiga de ramellet
Olí d'oliva verge
Sal

Elaboració:

Feu ben neta l'escarola amb aigua i eixugau-la molt be. Feu el mateix amb la ruca i els canonges. Amb l'ajuda d'una cullera buidadora, feu petites bolles de síndria.

Pelau els grans de raïm, traieu les llavors i posau-los en un bol amb aigua i suc de llimona perquè no es tornin negres. Pelau i llevau les llavors de la tomàtiga de ramellet. Tallau a daus regulars i reservau. Per enllestir el plat, posau al cen-

tre del plat l'escarola amb les fulles de ruca i l'herba dels canonges. Al damunt, posau-hi els filets de seitó, les bolles de síndria, el raïm i els daus de tomàtiga i un bon raig d'oli d'oliva verge.

Bon profit!!

> UNA MIRADA CRÍTICA DES DEL CINEMA

Espartacus

Joan Canyelles Amengual

Pel·lícula de l'any 1960 d'Stanley Kubrick. Probablement moltes i molts dels que tingueu la paciència de llegir aquest comentari, coneixeu (ni que sigui per damunt) la història d'Espartac, i també molt probablement haureu vist la pel·lícula (tal volta més d'una vegada). Aproximadament l'any 75 a.C., Espartac és un esclau que treballa forçadament a les canteres de Líbia. Léntulo Batiato (Peter Ustinov) hi ha anat a comprar homes per la seva escola de gladiadors. Espartac serà un d'ells. Allà respon a una de les provocacions del seu instructor Marcelo, el mata i esclata la revolta. Els esclaus fugen i en poc temps Espartac liderarà un exèrcit de més de 90.000 homes que lluitaran per la seva llibertat i la de tots i totes les esclaves, que farà trontollar els ciments de la totpoderosa Roma.

Aquesta és la segona pel·lícula que comentam de Stanley Kubrick. L'anterior va ser l'esplèndida "Senders de glòria" (Paths of Glory, 1957.). Segurament és un dels directors més interessants del segle passat, una autèntica referència cultural, una estrella més important que qualsevol

dels actors o actrius que treballaren a les seves pel·lícules.

Extremadament meticulós, controlador absolut del tot el procés de producció (la pel·lícula que ens ocupa en podria esser l'excepció) i molt capaç de repetir una mateixa toma més de 50 o 60 vegades, Kubrick intenta sempre fregà la perfecció i renovar els gèneres que cultiva.

Va gaudir durant molt de temps d'un prestigi infinit, però ja varem dir quan comentarem "Senders de glòria" (i si no ho diguérem, ho hauriem d'haver fet), que alguns crítics ja s'atreveixen a dir que "2001. Una odisea de l'espai" (2001 Spice odyssey, 1968), es molt bonica sí, però bastant pesada. O que Barry Lyndon (1975), es un portentós exercici d'estil, d'una apabullant posada en escena però poca cosa més. Tot i això pocs són els que posen en dubte el seu geni. Les seves pel·lícules menys aconseguides sempre tenen alguna cosa que les fa interessants, alguna genialitat que retens a la memòria durant molt de temps.

També sembla clar que no es precisament el cineasta de la emoció, del sentiment. En aquest sentit es troba a les antípodes de directors com John Ford o Douglas Sirk. Segurament "Espartac" es la seva pel·lícula més humana.

No sé si es pot dir que Kubrick és un director d'esquerres. Però com a mínim sembla evident el seu progressisme. En qualsevol cas, el que el podria definir millor és la seva preocupació per les estructures del poder, especialment les militars. A "Tel·lèfon vermell. Volam cap a Moscou?" (Dr. Strangelov 1963), ens deia que estàvem en mans d'una colla de boixos que tenien entre les mans una joguina que podia fer esclatar el món amb una facilitat pasmosa. I a la "La jaqueta metàl·lica" (Full metal jacket, 1987), feia a la primera part de la pel·lícula (la segona des del meu modest punt de vista es bastant prescindible) un dels més furibunds al·legats contra les institucions militars que s'han vist a una pantalla cinematogràfica.

El veritable impulsor de "Espartac", va esser, com a "Senders de glòria" Kirk Douglas, a través de la seva productora Bryna Productions, (Bryna era el nom de la seva mare). Kubrick deia que aquesta era la seva pel·lícula menys personal, perquè no va tenir el control absolut i que va patir les més o manco intenses intromissions del productor i actor principal.

Però la pel·lícula va estar ben a punt de no veure la llum. Per aquelles mateixes dates, la Universal estava treballant en un projecte basat en el text de Arthur Koestler titulat "The Gladiators" que tractava el mateix tema. El protagonista havia

d'esser Yul Briner i dirigiria la pel·lícula el represaliat Martin Rit.

El primer director en el que va pensar Douglas i de fet el que va començar a dirigir la pel·lícula fou Anthony Mann, un director amb un innegable talent i autor d'alguns westerns magistrals com "Colorado Jim" (The naked Spur, 1953) o "Winchester 73", 1950. Però a les dues setmanes de rodatge va esser acomiadat. Sembla que el projecte se li escapava de les mans i que Douglas no estava gens satisfet amb els resultats.

Douglas a les seves memòries, i Dalton Trumbo en alguna entrevista, no paraven massa bé de Kubrick. Es sabut que Dalton Trumbo no tan sols estava a les "lístes negres" del Comitè de Activitats Antinordamericanes, sinó que havia anat a la presó per negar-se a declarar davant del Comitè. Douglas estava pensant en habilitar-lo i posar el seu nom als títols de crèdit. Però quan la decisió encara no estava presa i es parlava de posar un altre nom, Kubrick va dir "Poseu-li el meu". Un detall que de esser cert, es molt lleig i no el deixa de cap manera en bon lloc.

Per altre banda Trumbo deia que en el seu guió, Espartac moria a la batalla final, lluitant, i no a la creu. Aquesta circumstància li atorgava al protagonista una aura mística molt allunyada de les intencions del guionista.

Espartac es des del meu punt de vista una pel·lícula gairebé genial. No val la pena apuntar els detalls menys aconseguits perquè el resultat global és fantàstic. Les escenes de l'escola de gladiadors són excel·lents. El combat d'Espartac amb Draba (imponent Woody Stroode) és antològic. Aquesta escena es fonamental per dos motius: un és que deixa clar que el primer acte revolucionari el porta a terme un africà. Draba guanya el combat i

per tant ha salvat la vida. Però es nega a matar a Espartac i llança la seva força no contra els que l'han obligat a lluitar, sinó contra els que han pagat per veure aquella lluita a mort, és a dir contra el poder. I l'altre motiu és obvi: si Espartac mor no hi ha història. O al manco ell no és el seu protagonista.

La història d'amor entre Varinia i Espartac esta narrada amb una tendresa inusual en Kubrick. El seu encontre quan estan ja en llibertat es una de les millors escenes de la pel·lícula. També es molt emotiu el moment en el que Varinia li diu a Espartac que espera un fill seu.

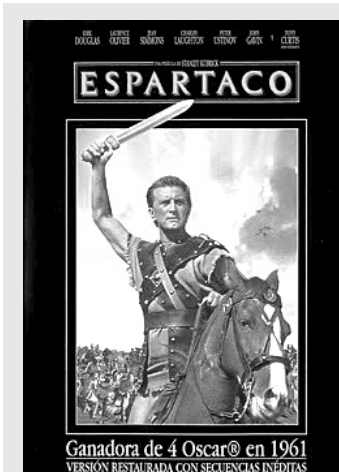
Les escenes del combat final també estan molt ben filmades i coreografiades. Quan aquest ha acabat arriba el que tal vegada és el moment més celebrat de la pel·lícula. Els que han sobreviscut estan reduïts a una esplanada. Marco Crasso (Laurence Olivier) l'home que l'ha vençut i que es convertirà en dictador de Roma els diu "Éreu esclaus i tornareu esser esclaus. Salvareu la vida si identifiqueu a Espartac, si no sereu crucificats." La càmera mostra a Espartac a punt d'aixecar-se, però abans de que ho faci, un altre home crida "Jo soc Espartac", després ho fa un altre i després un altre. Tots repeteixen les mateixes paraules. I veim caure unes llàgrimes dels ulls d'Espartac.

Poc després quan Crasso identifica finalment a Espartac, l'obliga a lluitar a mort amb Antonino (Toni Curtis) el seu millor amic, un poeta que s'ha unit a la revolució. Tots dos volen guanyar per evitar a l'altre el patiment de morir a la creu. Evidentment sense gaire esforç guanya Espartac i li diu abans que mori: "Perdona'm Antonino". "Espartac, t'estimoo com a un pare" li respon Antonino, "I jo t'estim-ho com al fill que no coneixeré" li contesta Espartac. Finalment Graco (incomensurable com

sempre Charles Laughton), enemic declarat de Crasso, que en un moment de la pel·lícula ha dit mes o manco "Puc acceptar una Roma corrupte, però no una dirigida per un dictador que negui la llibertat als ciutadans", (Evidentment els i les esclaves no eren considerats com a persones ni molt menys com a ciutadans), i que veu en certa simpatia la revolta d'Espartac, allibera a Varinia i al seu fill perquè puguin fugir de Roma (pagant una important suma de diners) i després es suïcida.

Sortint de Roma, Varinia te temps de despedir-se d'Espartac que està morint a la creu. És una escena bellíssima. "Mira Espartac, aquest és el teu fill, i és lliure. És lliure Espartac, lliure. Ell et recordarà perquè jo li contaré qui va esser el seu pare i quins eren els seus somnis". El ulls d'Espartac s'il·luminen un mica i als seus llavis hi apareix un imperceptible somriure. Ella s'abraça als seus peus i li diu "Mor amor meu, per favor, mor, que no s'allargui la teva agonia". Ella comença a partir amb el seu fill i Léntulo Batiato, que es a qui Graco li ha encarregat que l'alliberi. Espartac mor veient a la seva companya i al seu fill, caminar cap a la llibertat.

"Espartac" es en definitiva un brillant cant a la llibertat, a la lluita i a la revolució. La revolució no ha sigut completament vençuda perquè queden testimonis que parlaran d'ella. Fins al punt de que ens ha arribat a nosaltres i nosaltres n'estem parlant. El mateix Craso diu que el tem gairebé mes quan és mort que quan era viu. Totes i tots els que han mort han sigut més feliços en el temps de la revolta i la llibertat, del que ho hagessin estat visquent com a esclaus. Tal vegada ja ho hem dit altres vegades, però la lluita que no es fa, és un derrota molt mes gran que la lluita que no es guanya.

Fitxa tècnica

Dr: Stanley Kubrick;
G: Dalton Trumbo, basada en la novel·la de Howard Fast;
Ft: Russel L. Metty;
Ms: Alex North;
Int: Kirk Douglas, Jean Simmons, Laurence Olivier, Charles Laughton, Toni Curtis, Peter Ustinov, John Gavin, Woody Stroode.

> DES CARTES MAUDITES

Esclerosi

Carles Jove i Buxeda

L'esclerosi és un dels pitjors mals que poden afectar a la política, també al pensament. La cosificació n'és una de les causes —o un dels efectes, no ho sabria dir—, i consiteix en concebre com a coses el que són relacions socials dinàmiques i canviant.

Els darrers dies ho hem pogut observar a bastament quan es parla de «democràcia», «legitimitat», «representació», «reforma», «revolució», etc. Entenc que tots aquest són conceptes de relacions i processos, en abstracte, i no pas noms que designen objectes concrets. La «democràcia», per exemple, no és això o allò altre, sinó un concepte general sobre el procés de presa de decisions de manera comunitària; així, atacar la democràcia parlamentària no és atacar «la» democràcia, sinó un model, de la mateixa manera que l'assembleària tampoc és «la» democràcia, sinó un possible model. També la «legitimitat» o la «representació» són relacions i no objectes: no és el càrrec el que impregna l'acció o la decisió de legitimitat o representativitat, sinó que és una relació assertiva i recíproca entre representat i representat la que defineix si l'actuació és legítima o representativa. No obstant, en la nostra activitat diària tendim a cosificar els conceptes, les idees, els pensaments, no sé si perquè ens resulta més pràctic o perquè ens hi hem malacostumat.

El cas és que observo estupefacte com alguns bandegen ràpidament un moviment com el 15M, que és quasi indefinible, acusant-lo de no ser «democràtic», o de ser «reformista», o de no ser «representatiu» ni «legítim». Com si tot això es pogués comprar a un basar i guardar-s'ho a la butxaca! És més, ¡com si el 15M fos ell mateix un objecte que té aquesta peculiaritat i aquella altra, des del fons dels temps i pels segles dels segles! Però entendre d'aquesta manera els moviments sorgits del 15M és obviar-ne el seu eminent caràcter de «work in progress», per dir-ho a la moderna; un procés que serà democràtic, representatiu, legítim, reformista o revolucionari en la mesura que volguem que ho sigui, i no pas d'altra manera. El contrari és condemnar a l'esclerosi prematura una criatura que, arreu d'Europa, diu voler viure i moure's. Una criatura que fins fa uns dies semblava molt mona però que quan ha demostrat tenir ungles i dents ha semblat la por entre els que conceben la política com un seguit d'objectes de vitrina.

Els silencis mediàtics del 2010

Observatori Crític dels Mitjans

“Anuari Mèdia.cat. Els silencis mediàtics del 2010” és un informe especial de l'Observatori Crític dels Mitjans que recull dotze reportatges de dotze temes de gran importància succeïts el 2010 arreu dels Països Catalans i que cap gran mitjà va recollir en profunditat. Una eina útil per als periodistes interessats en aprofundir o donar continuïtat a aquestes temàtiques i per a la ciutadania amb inquietuds més enllà del que hi surt als grans titulars.

Els reportatges publicats versen sobre la situació dels drets humans als Centres d'Internament d'Estrangers (CIE); les empreses catalanes i espanyoles que exploten il·legalment els recursos naturals al Sàhara Occidental; les implicacions de la família reial en casos de corrupció; el manteniment dels peatges a les autopistes catalanes a pesar de la seva històrica amortització; l'apagada informativa al voltant d'alguns dels aspectes més polèmics de la biografia de Juan Samartín; la situació de milers de famílies que han de continuar pagant la hipoteca fins i tot un cop han perdut la casa; la impunitat dels grups violents d'extrema dreta al País Valencià; les xifres de beneficis bancaris en plena crisi; l'absolució de l'anarquista gironina Núria Pòrtulas, empresonada preventivament sota una kafkiana acusació de terrorisme; la situació de paradís fiscal d'Andorra; el qüestionament de l'estat d'alarma aplicada per l'executiu espanyol durant la vaga de controladors aeris, i la consulta a la comunitat educativa valenciana sobre l'estat de l'ensenyament.

Índex

1. Un mort, quatre pallisses i cap judici
ONG i familiars denuncien maltractaments i abusos de poder als Centres d'Internament d'Immigrants de Barcelona i València.

2. Silencis incòmodes a Al-Aiun
Empreses catalanes i espanyoles exploten de forma il·legal els recursos del Sàhara Occidental.

3. La família reial, implicada en el cas Palma Arena

Un jutjat de Palma investiga una fundació presidida pel gendre del rei espanyol per una subvenció injustificada de 1.200.000 euros

4. Les autopistes catalanes, insostenibles i amortitzades

Abertis, controlada per La Caixa i ACS, té el monopoli d'unes vies de pagament que han generat ingressos molt superiors als seus costos de construcció.

5. Samaranch, l'etern supervivent
La militància franquista, els escàndols de corrupció i dopatge i les traves a l'esport català són la cara fosca del difunt pare de l'olimpisme modern.

6. L'anomalia hipotecària
L'Estat espanyol no reconeix la figura de la dació en pagament, que permet saldar el deute hipotecari mitjançant el retorn de l'habitatge.

7. La impunitat que no cessa
L'edició de 2010 de l'informe Raxen documenta 80 agressions feixistes i racistes sense resoldre al País Valencià.

8. Les xifres ocultes de la crisi
La banca espanyola ha guanyat 66.111 milions d'euros des del 2007.

9. L'absolució de Núria Pòrtulas

El Tribunal Suprem espanyol sentència que la jove anarquista gironina, empresonada l'any 2007, no va col·laborar amb cap banda armada.

10. Andorra, el paradís fiscal català
L'entrada en vigor del conveni bilateral entre l'Estat espanyol i Andorra ha permès que el Principat surti de la llista de paradisos fiscals de l'OCDE, però no ha acabat amb les pràctiques d'offshoring.

11. El primer estat d'alarma de la democràcia

Juristes i sindicats qüestionen l'aplicació d'una mesura d'excepció per posar fi al conflicte dels controladors aeris.

12. Consulta a les aules valencianes
La Plataforma per l'Ensenyament Públic mobilitza 47.000 persones en el marc d'una consulta popular sobre la política educativa del Govern valencià.

Us podeu descarregar l'informe a: www.media.cat/wp-content/uploads/2011/06/Anuari_MEDIACAT.pdf

La CGT presenta la remodelació del seu local a Rubí

Redacció

La Federació Local de la CGT de Rubí va mostrar el divendres 1 de juliol el nou aspecte del seu local, a la plaça Anselm Clavé de Rubí, en un acte que va comptar amb una nombrosa assistència d'afiliats i simpatitzants. El sindicat ha rehabilitat la façana, que estava molt deteriorada, i ha arreglat part de la teulada. El local té darrere seu una llarga història, les primeres referències són del segle XIX. Va ser seu de la CNT, un forn col·lectiu l'any 1936, llar de diverses famílies i també edifici de l'auxili social durant el franquisme.

La CGT a Rubí ha mostrat l'aspecte de la seva nova façana, que ha estat rehabilitada i en la qual no s'havien fet obres des que el sindicat va recuperar l'edifici

el 1978. De fet, la CGT a Rubí es va fer càrrec de l'edifici a canvi de fer obres de rehabilitació i restauració, un compromís que ha anat complint amb els anys i que ha finalitzat amb les obres de la façana, en la qual s'ha posat una placa. Durant aquests anys la CGT ha invertit en l'estructura de l'edifici, arreglant la teulada i el sostre, i acondicionant totalment el local.

La restauració de la façana ha estat la darrera fase de la rehabilitació d'aquest edifici històric de Rubí, que fa 33 anys que és la seu local de la CGT. En la placa col·locada a la façana i havia el següent text:

“Aquest edifici és patrimoni històric de l'anarcosindicalisme. Adquirit en 1932 pel Grup Pro-Escola Racionalista de Rubí, associació que proposava l'Escola Moderna de Ferrer i Guàrdia -projecte pedagògic d'Escola Llibertària-. Durant la

Guerra Civil va ser seu de la Federació Local de sindicats; construït-se en el carrer Colom el forn de pa - Forn de pa col·lectivitzat de la indústria fornera de Rubí-. Al gener de 1939 les tropes de

Franco ho van ocupar i van espoliar, sent recuperat el 5 de gener de 1978. No hem d'oblidar tot el bagatge que ens precedeix de lluites i experiències llibertàries durant més d'un segle de presència organitzada a Rubí. Especialment als homes

i dones la tenacitat de les quals al llarg de la història, de dècades d'exili, de la presó i de la repressió, ens han servit de referència, de guia, d'exemple de dignitat i d'il·lusió”.

Llibres

Els Comitès de Defensa de la CNT a Barcelona (1933-1938) Dels quadres de defensa als Comitès revolucionaris de barriada, les Patrulles de control i les Milícies Populars.

Los Comitès de Defensa de la CNT en Barcelona (1933-1938)

De los Cuadros de defensa a los Comitès revolucionarios de barriada, las Patrullas de control y las Milicias populares

Agustín Guillamón
Aldarull edicions, 2011

La derrota de l'Exèrcit feixista pel poble de Barcelona, el 19 de juliol de 1936, és un dels mites més arrelats de la història de la Revolució social espanyola. La "espontaneïtat" de la resposta obrera i popular a l'aixecament militar va ser catalitzada i coordinada pels Comitès de Defensa de la CNT. Aquests comitès van ser els nuclis de l'exèrcit de milícies, que van delimitar el Front d'Aragó en els dies següents. També van posar les bases dels nombrosos comitès revolucionaris de barriada, que controlarien Barcelona fins a la reinstauració del poder burgès de la Generalitat, amb el suport imprescindible dels comitès superiors de la CNT i de la FAI. La insurrecció "espontània" de maig de 1937 contra la contrarevolució, dirigida per l'estalinisme, tampoc pot explicar-se sense els Comitès de Defensa dels barris de Barcelona.

Aquest llibre posa de manifest l'existència de diverses formes d'entendre la CNT i

l'essència mateixa de la Revolució llibertària en el si del moviment anarcosindicalista de l'època. Aquestes diferències, al llarg del període republicà, i durant la Guerra Civil, van produir nombrosos xocs entre els defensors intransigents de la revolució des dels comitès de base i els que entenien la CNT-FAI com un partit més del camp antifeixista, sempre amb la excusa de la gravetat del moment. Finalment, tant uns com altres, van ser derrotats políticament al llarg de la guerra. Es deixa entreveure la manera que podria haver adoptat la societat llibertària, en una Barcelona cohesionada i vertebrada a través dels comitès de barriada, protegits pels Comitès de Defensa.

Les revolucions socials, aquestes temptatives de reorganització de la producció i de la societat sobre noves bases, són extremadament rares en la història. Més enllà de les circumstàncies particulars en què van sorgir, ens aporten sempre una experiència insubstituïble, tant en els seus èxits com, sobretot, en els seus fracassos. El gran ensenyament de la revolució de 1936 va ser la necessitat ineludible de la destrucció de l'Estat.

El Movimiento 2 de junio Conversaciones sobre los Rebeldes del Hachís, el secuestro de Lorenz y la cárcel

Ralf Reinders i Ronald Fritzsch
Virus editorial, 2011

A pesar de la seva curta activitat, des de l'any 1969 fins a 1976, quan cauen pre-

sos els últims activistes del grup, el Moviment 2 de Juny va tenir una important influència en els debats de l'esquerra antiautoritària. Van adoptar aquest nom per a recordar l'assassinat per part de la policia de l'estudiant Benno Ohnesorg el 2 de juny de 1967, en el curs d'una manifestació contra la visita del sha de Persia.

La història d'aquest grup és inseparable de la ruptura de la joventut alemanya de l'època amb la vella esquerra. De marcat caràcter llibertari, a diferència d'altres organitzacions armades —com la RAF— el Moviment 2 de Juny sempre va defensar la necessitat de mantenir els vincles amb l'esquerra legal, a fi de servir-li de recolzament en les seves lluites i no perdre el sentit de la realitat. En el Moviment 2 de juny van confluïr bona part dels col·lectius dispersos de caràcter combatiu que es van formar a Alemanya Occidental a la calor dels moviments contraculturals de finals dels seixanta i principis dels setanta, des del Consell Central dels Rebels Nòmades de l'Haixix fins a grups com Tupamaros de Munic o L'Exèrcit Vermell del Ruhr.

El pas d'alguns dels seus membres per les mítiques comunes K1 i K2 va ser determinant perquè, si escau, l'acció armada adquirís un llenguatge radicalment diferent a la solemnitat militarista de les autoinstituides avantguardes armades. El M2J es va caracteritzar per la seva ruptura amb els símbols clàssics de la lluita armada, aplicant l'esperit subversiu que predicaven els seus membres al cor mateix de l'acció directa. Coneguts per repartir bombons de merenga durant els atracaments bancaris, van arribar a realitzar accions de gran envergadura com el segrest del candidat de la Unió Cristiano-Demòcrata (CDU) a l'ajuntament de Berlín, Peter Lorenz, amb el qual van aconseguir l'alliberament de cinc presos polítics. La del M2J és, en definitiva, una història que escapa a qualsevol dels tòpics en els quals se sol encasellar a l'escamot urbà.

Memòria Llibertària 100 anys de moviment llibertari a Lleida

Eva Lega, Javi López, Jordi Soldevila, Jordina Rivas
CGT Lleida, 2011

Aquest treball pretén recollir la història del moviment llibertari a Ponent, just l'any en què es commemora el centenari de la CNT. El treball ha consistit en una síntesi bibliogràfica, un recull de testimonis orals i petites incursions d'arxiu. La voluntat dels autors és posar la primera pedra a un estudi més profund sobre l'anarquisme en aquestes comarques. "Memòria Llibertària" comença amb les primeres notícies de la presència anarquista a Ponent, durant la dècada de 1870, fins al 2010, pràcticament, cent quaranta anys.

Una cronologia que es presenta dividida en tres parts, remarcant el buit de les tres dècades de la dictadura franquista. Part 1: Moviment llibertari a Ponent (1868-1936); Part 2: Els llibertaris a la ciutat revolucionària de Lleida; Part 3: El moviment llibertari a partir de la dècada dels 70.

S'ha fet un web sobre el llibre (<http://cgtlleida.org/memoria/wordpress/>) en el qual hi podeu trobar més informació sobre les tres parts del treball.

A més hi trobareu el vídeo-documental que s'ha realitzat amb els testimonis d'aquests 100 anys de moviment llibertari; un recull històric de fotografies i cartells, i finalment; un especial amb les il·lustracions del pintor lleidatà Antoni Garcia Lamolla.

Si voleu un exemplar del llibre poseu-vos en contacte amb la CGT de Lleida.

De l'olla i la llana al clatell

Xavier Roijals

Legeixo una columna d'en Jaume Clotet, publicada a El Singular Digital, on aquest periodista i historiador -això ho sabem gràcies a un currículum adjunt gairebé tant llarg com la columna publicada- carrega profundament contra els anomenats "indignats" basant-se en fragments de les imprescindibles -en això estem d'acord- "Cartes a Màrius Torres" de Joan Sales.

És evident que un pot estar o no d'acord amb els anomenats "indignats" i criticar o no determinades actuacions més o menysafortunades (o no) dels mateixos. Només faltaria. Però fer servir determinades opinions de l'escriptor i més coses Joan Sales emeses ara fa més de 70 anys per carregar contra un determinat moviment polític actual de protesta, és com a mínim desafortunat.

Moltes afirmacions, moltes, molt dures, en aquella columneta però hi ha una que diu aquest senyor, que ha estat implícitament equivocament a l'aire fins i tot a l'anomenat Memorial Democràtic: que els que van perdre la guerra ho van fer per defensar les institucions democràtiques. I sobre això es pot dir que la guerra la van fer milers de catalans als dos bàndols i dins del que (suposo) nostre no nego que molts la farien per defensar les llibertats democràtiques i les institucions de l'autonomia. Però molts la van fer per defensar un nou ordre econòmic i social. I molts, per cert, possiblement per defensar totes dues coses (les institucions democràtiques i aquest nou ordre social). I molts més també, per una simple qüestió d'adscripció territorial. Cadascú pot voler construir la història al seu gust -qui paga, mana- però el cas és que els fets superen tots aquests intents. Inclosos, per cert, els nostres.

En Joan Sales era un home d'acció i probablement ell no hauria estat gaire d'acord amb l'intent de bloqueig del Parlament. Això està fora de dubte. Però jo personalment tinc molts dubtes que estigués d'acord amb tot el seguit de desafortunades retallades d'aquest govern. Igual que el tal Clotet vol justificar la seva llana al clatell via els escrits del Sales, nosaltres podríem fer servir aquells de les manifestacions catalanistes, per posar un exemple, de la novel·la de Joan Sales El Vent de la Nit (quart llibre d'Incerta Glòria) per tal de justificar l'olla. Però reconeixem que seria treure les coses de context, tal i com ha fet, precisament, el tal Clotet.

Millor seria en tot cas, reflexionar sobre la complexitat dels escriptors i de les grans novel·les, i llegir Incerta Glòria i, potser, les apologies del cooperativisme, del pacifisme, de l'internacionalisme i de l'economia social que a la novel·la en feia el vell Milmany. Que això també ho va escriure el Sales.

Revistes

LIBRE PENSAMIENTO

Revista trimestral de debat i reflexió de la CGT, núm. 67 dossier dedicat al centenari del naixement de la CNT, www.librepensamiento.org

LA VEU DEL CARRER

Publicació bimestral d'àmbit ciutadà feta des dels barris per la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona, www.favb.cat

LE MONDE LIBERTAIRE

Revista setmanal editada per la Federació Anarquista francesa, les lluites del moviment llibertari i l'actualitat política i social, www.monde-libertaire.fr/

DIRECTA

Setmanari en català pensat, dirigit i sostingut des dels moviments socials i per als moviments socials, www.setmanaridirecta.info/

FÀTIMA LAMAH, ACTIVISTA MARROQUINA DELS DRETS LABORALS DE LES DONES

"La força de les consumidores pot canviar les coses"

"L'associació s'encarrega de sensibilitzar, d'informar a les treballadores dels seus drets i de com els poden defensar per aconseguir millores laborals"

> LA FRASE...

"Les dones estan cada cop més informades dels seus drets"

Vet Robirosa, Fundació Autònoma Solidària

Fatima Laham és una activista marroquina de l'associació Attawassoul. Setem, amb la Campanya Roba Neta, la va portar a Catalunya el març de 2011 per explicar la seva lluita per unes condicions laborals dignes. L'entrevista ha estat publicada a Canal Solidari i al Setmanari Directa.

- Abans d'entrar a treballar en una fàbrica, vas estar a la universitat. Com recordes aquesta experiència?

- Arribar a la universitat va ser un punt culminant a la meua vida. Allà em vaig polititzar i em vaig afiliar al sindicat d'estudiants. Vaig descobrir quina era realment la situació del Marroc i quina era la història que no s'explicava als llibres de text.

- Per què vas començar a treballar en una fàbrica tèxtil?

- Al Marroc hi ha moltes fàbriques tèxtils. Els meus germans ja estaven treballant allà i va ser un pas natural. De fet, el problema és que és molt complicat treballar en allò que has estudiat. Tenim 100.000 aturats! Al Marroc, sense bons contactes no vas enlloc.

- Quins van ser els teus primers passos en el món del sindicalisme?

- Del 1991 al 95 vaig estar treballant en una fàbrica, que va acabar tancant perquè les treballadores van organitzar-se en un sindicat. A mi em van fer fora i també a les companyes que es van solidaritzar. Durant dos anys no vaig poder treballar, perquè quan et fan fora per motius sindicals, estàs en una espècie de llista negra i cap altre empresari t'agafa.

- Quines condicions laborals creus que s'haurien de millorar?

- El primer que s'ha de canviar és el salari, ja que el mínim interprofesional és de 200 euros, però la major part dels treballadors ni tan sols hi arriben. També la jornada laboral: legalment són vuit hores, però ningú les respecta. Fins i tot hi ha dones que treballen quinze hores diàries. En les petites

fàbriques, els patrons diuen que el client és el que mana. Això vol dir que si el client fa una comanda per un dia determinat, la seva necessitat passa pel davant dels nostres drets laborals.

- Quines conseqüències té treballar en aquestes condicions?

- A causa de les llargues jornades laborals, les dones no troben temps per cuidar als seus fills i per estar amb les seves famílies. Moltes d'elles acaben amb depressions i altres malalties. També hi ha casos d'avortaments espontanis dins les fàbriques, perquè les dones embarassades treballen amb la mateixa intensitat que la resta.

- Hi ha diferències entre les condicions de treball d'homes i de dones?

- Sí. La mentalitat masculista del Marroc queda patent també a la feina, en què es considera que el treball de la dona és secundari. El salari, en principi, és igual per llei, però són els homes els que acaben cobrant més a final de mes a través de les primes. També és més complicat que una dona ascendeixi dins del seu lloc de treball.

- Com va néixer l'organització que vas cofundar, l'associació Attawassoul?

- Primer vam entrar en contacte amb la Campanya Roba Neta i després es va crear Attawassoul. De fet, va ser a arrel d'una trobada internacional de la Campanya que un company va portar una idea innovadora que ja estava funcionant a Mèxic, on no tenen sindicats però sí unes associacions que s'encarreguen d'informar als treballadors. Vam crear una associació similar al Marroc.

- Quin és el vostre objectiu principal com a entitat?

- Quan hi havia acomiadaments, molt sovint les treballadores pensaven que la causa era el sindicalisme, que la lluita sindical era part del problema. Tenien por. Alhora, no sabien gairebé res dels seus drets, desconeixien si cotitzaven o no. L'associació s'encarrega de sensibilitzar, d'informar a les treballadores dels seus drets i de com els poden defensar a través de sindicats. Preparam el camí a l'afiliació per aconse-

guir millores laborals.

- Què feu per sensibilitzar sobre els drets laborals?

- Fem xerrades sobre el codi laboral. Encara que no estiguem d'acord amb aquestes lleis, les hem d'explicar de manera que tothom les conegui: les deixem per escrit, tenim versions simplificades, les expliquem de viva veu. També impartim cursos d'alfabetització, d'espanyol i fem sortides un cop al mes per crear llaços de confiança i solidaritat. A més, estem amb els fills de les treballadores, els formem.

- En quin àmbit treballa Attawassoul?

- Actuem dins dels barris populars de Tànger. Al principi només treballàvem dins de les fàbriques tèxtils, però ara hem ampliat a les treballadores de les fàbriques de gambes. Les condicions laborals d'aquestes darreres són encara pitjor: treballen més hores, en càmeres frigorífiques, estan més desprotegides. A més, quan hi ha aturades en altres fàbriques ens informen, per crear una xarxa solidària.

- Com veus l'evolució d'Attawassoul?

- Al llarg d'aquests anys han anat arribant a més i més treballadores. Poc a poc la gent ha anat perdent la por i diferenciant l'associació dels sindicats. Les dones estan cada cop més informades dels seus drets. Aquestes dones n'atreuen d'altres i acaben creant comissions ens diferents fàbriques, delegacions de l'entitat. És dur perquè una treballadora que treballa 15 hores té poc temps per militància, però anem avançant.

- Treballem en xarxa amb altres entitats i organitzacions?

- Sí, treballem amb l'associació marroquina de drets humans més gran del país. Donen cursos a Attawassoul en què es comparen les normatives internacionals amb les marroquines, perquè les dones tinguin una altra perspectiva de la situació del Marroc. També treballem amb sindicats i així les dones els coneixen de primera mà, i amb la xarxa d'associacions del Nord, que són tot un seguit d'associacions feministes.

- Com és la col·laboració amb la Campanya Roba Neta?

- Amb la Campanya treballem de la següent manera: nosaltres fem uns estudis de les condicions laborals a les nostres fàbriques, que es passen a Setem perquè amb aquesta informació i d'altra que recopilen puguin fer sensibilització als consumidors del Nord. Alhora, Setem ve aquí a fer formació.

- Han empitjorat les condicions laborals al Marroc amb l'arribada de la crisi?

- Han tancat moltes fàbriques. En la que treballa jo, van fer fora a 400 persones. Aquestes dones acomiadades tenien contractes temporals tot i portar més de tres anys treballant allà. Moltes no tornen a trobar feina i acaben sent víctimes del somni europeu; un cop a Espanya, poden acabar en mans de proxenetes. Algunes opten per les feines a jornal, sense saber si treballaran al dia següent, ni en què ni en quines condicions.

- Què li diries a un consumidor de roba del Nord?

- Li diria que s'informés bé d'allò que compra: d'on ve, de quin país, en quines condicions s'ha fet aquella peça. Ja que pagues per uns pantalons o una samarreta, exigeix que es compleixin els drets laborals, que hi hagi uns salaris dignes. També, que pensi que darrere de les gambes hi ha una dona que es passa allà hores i hores pelant-les. Hi ha documentals sobre les treballadores del tèxtil i d'altres sectors: en poc més de mitja hora coneixes la nostra realitat. Crec en la força i en l'empenta dels consumidors per canviar les coses.

- El que ha passat a Tunísia i Egipte creus que és exportable al Marroc?

- Sí, perquè tots vivim en condicions similars. La vida s'ha encarat a tot el Marroc, sobretot a Tànger, en què la recent creació del port més gran del Mediterrani ha provocat una gran separació entre la gent que s'ha beneficiat d'aquestes infraestructures i la resta de la població. Tenim índexs d'atur i d'analfabetització molt alts. Els hospitals presenten greus deficiències; de fet, ens vam manifestar no fa gaire per aquest motiu. El Marroc té greus mancances a molts nivells. No és fàcil viure-hi.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Chomsky, ni democràcia ni socialisme

Jordi Martí Font

Segons Noam Chomsky (1928-), "un dels pensadors més influents del món en l'actualitat", el socialisme va ser destruït el 1917 amb l'arribada dels bolxevics al poder. Lenin i Trotsky, que no es fiaven del país de camperols que havia fet la revolució, fora de les prediccions de papa Marx que havia predit que la primera revolució socialista s'esdevindria en un país industrialitzat, van fer desaparèixer els consells de fàbrica i els soviets, les "institucions revolucionàries" que els havien portat al poder. Un cop instal·lats en aquell poder nou de trinca, es van afanyar a construir un capitalisme d'estat que arribaria a la seva màxima expressió amb Stalin i que es definia amb dues paraules concretes: "democràtic" i "socialista".

La propaganda occidental va centrar la seva força a atacar el concepte "democràcia" aplicat a l'organització social de la URSS i dels seus estats satèl·lits però mai va posar objeccions en el fet que es diguessin "socialistes". Tot el contrari, la propaganda occidental deia "Sí, això és socialisme" i disposava així d'una poderosa arma per frustrar les temptatives o intencions de llibertat i justícia de la resta de societats del món.

Kapuscinski, paraula de guerra

"La guerra no comença amb el primer tret. La guerra comença amb el canvi de llenguatge." Així de clar i directe ho explicava el periodista polonès Ryszard Kapuscinski (1932-2007). Com a polonès que va viure la segona guerra mundial en la seva pròpia carn sabia que el dia que Hitler va començar a parlar d'"espai vital" els seus van esdevenir "enemics", per tant, objectiu de guerra. La seva feina com a corresponent de guerra en múltiples fronts el van corroborar en la seva opinió que la creació de les condicions necessàries on l'extraordinari passa a ser normal, lògic i compartit per la majoria passa pel domini absolut damunt de les paraules que tenen els estats contemporanis i les classes dirigents (els amos en definitiva) amb tots els mitjans de propaganda que els són propis i que dominen. El seu, tal com diu ell, és sempre "el llenguatge de l'agressió i de l'arrogància".